

சுமாதானத்தன் மக்மை

தொகுத்து பதிப்பித்தவர்கள்:

ஐயதேவ உயன்கொட
அனுஷா தல்பாவெல

தமிழாக்கம்:

அ.ஐயரத்தினம்

வெளியிட்டோர்:

நீலன் திருச்செல்வம்
நம்பிக்கையாளர் சபையின்
சார்பில்
இனத்துவ ஆய்வுக்கான
சர்வதேச நிறுவனம்

வெளியீடு அனுசரணை: நீலன் திருச்செல்வம் நம்பிக்கையாளர் சபை

மீள்நல்லிணக்கம் மனித உரிமைகள், பல்லினக் கலாசாரம் என்பவற்றை ஊக்குவித்து நீலன் திருச்செல்வம் அவர்களுடைய செயல்திறன்மிக்க தலைமைத்துவ மரபைப் பேணும் வகையில் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தவல்ல திட்டங்களுக்கு இலங்கையிலும், வெளிநாடுகளிலும் ஆதரவு வழங்கவும் நிதிக் கொடை வழங்கவும் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு அமைப்பே நீலன் திருச்செல்வம் நம்பிக்கையாளர் நிறுவனமாகும்.

ஆரம்பத்தில் இது ஒரு கூட்டுச் செயற்பாடாக இருந்து, பின்னர் நீலன் திருச்செல்வத்தின் ஆதர்சத்தினாலும், உதார செயற்பாடுகளாலும் ஒரு நிறுவனமாக உருப்பெற்றது. இந்நிறுவனத்தின் பணிமனை கொழும்பில் ஜூலை 2001ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பெற்றது.

கலாநிதி நீலனைப் போலவே இலங்கையின் அனுபவங்களிலும், அக்கறைகளிலும் இந்நிறுவனம் தனது வேர்களை ஆழமாக பதியவிட்டதுடன், அதனது தொலைநோக்கு, புரிந்துணர்வு என்பவற்றில் சர்வதேசதன்மை கொண்டுள்ளது. சிறந்த சபை நிர்வாகிகளையும், தங்கள் நேரகாலத்தை செலவிட்டு சபையின் விசேட குழுக்களில் செயற்பட முன்வந்துள்ள மேன்மைமிக்கவர்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள இச்சபையானது, இலங்கையிலே சமாதான முயற்சிகளுக்கு ஆதரவளிக்கக்கூடிய சிறப்பான நிலையினைக் கொண்டிருக்கும் உள்ளூர் பணக்கொடை நிறுவனமாகும்.

ஒரு உள்ளூர் நிதிக்கொடை நிறுவனம் என்ற வகையில், தனது முன்னுரிமைக்கேற்ப பங்களிப்பாளர் நிறுவனங்களுடன் இணைந்து அபிவிருத்திப் பணிகளில் செயல்படுகிறது.

நீலன் திருச்செல்வம் நம்பிக்கையாளர் நிறுவனம்

108/1, ரோஸ்மீட் பிளேஸ்

கொழும்பு-07

தொ.பேசி : (+941) 2697694

தொ.நகல் : (+941) 2696618

மின்னஞ்சல்: nttrust@diamond.lanka.net

இணைய தளம்: www.neelan.org

சமாதானத்தின் மகிமை

தொகுத்து பதிப்பித்தவர்கள்:

ஜயதேவ உயன்கொட
அனுஷா தல்பாவெல

தமிழாக்கம்: அ.ஜெயரத்தினம்

வெளியிட்டோர்:

நீலன் திருச்செல்வம் நம்பிக்கையாளர் சபையின் சார்பில்
இனத்துவ ஆய்வுக்கான சர்வதேச நிறுவனம்

உள்ளடக்கம்

அறிமுகம்		vii
அதிகாரம் 1	புத்த மதமும், அகிம்சையும் - கென்னத் கிராப்ட்	02
அதிகாரம் 2	புத்தபகவானின் போதனைகளும், இன்றைய உலகும் - வண. வல்பொல ராகுலர்	12
அதிகாரம் 3	அகிம்சைப் போராட்டம் ஒரு செயற்திறன்மிக்க மாற்று வழி - யீன் சார்ப்	18
அதிகாரம் 4	அகிம்சை - மகாத்மா காந்தி	37
அதிகாரம் 5	கம்போடியாவில் சமாதானத்தை நோக்கிய மெதுவான பயணம் - வண. கிம் டெங் நெம்	43
அதிகாரம் 6	சமாதானத்தை அறிந்து கொள்ளுதல் - எலிஸ் போல்டிங்	60
அதிகாரம் 7	முரண்பாட்டுக்குப் பிந்திய சமாதான உருவாக்கம் - பூட்ரஸ் பூட்ரஸ் காலி	73
அதிகாரம் 8	மீள்நல்லிணக்கம்: உறவைக் கட்டிவளர்த்தல் - ஜோன் போல் லெடராக்	78
அதிகாரம் 9	அகிம்சை பற்றிய ஒரு கட்டுரை - திலீப் சிமியோன்	94
அதிகாரம் 10	சமாதானமும், வாழ்வின் புனிதமும் - நீலன் திருச்செல்வம்	107

அறிமுகம்

இலங்கையின் தலைசிறந்த சமாதான, மனித உரிமை செயற்பாட்டாளர்களுள் ஒருவரான நீலன் திருச்செல்வம் அவர்களின் நினைவாக சமாதானத்தின் மகிமை என்ற இந்த நூல் வெளியிடப்படுகின்றது. சமூக அரசியல் இலக்குகளை அடைவதற்கு அகிம்சையும் சமாதான மார்க்கமுமே சிறந்த வழி என்ற கொள்கையின் சக்தியிக்க பிரசாரகாரராகவும், அதைப் பின்பற்றுவவராகவும் இருந்த போதிலும் இரு தசாப்தங்களாக இலங்கையில் நிலவிய அரசியல் வன்முறைக்கு அவரே பலியானார். வன்முறைக்கு பலியானவராக இருந்தாலும் கூட, அகிம்சை, சமாதானம் என்பவற்றில் கொண்டிருந்த பற்றுறுதியில் ஒரு போதும் தளம்பியிருக்கமாட்டார். சமாதானம், அகிம்சை என்பவற்றில் அவரது நம்பிக்கை மிக ஆழமானது. ஏனெனில் இது அவரது வாழ்விலிருந்தும், கிழக்கத்திய மேற்கத்திய சமய, கலாசார, தத்துவார்த்த மற்றும் புலமைத்துவ மரபுகளிலிருந்தும் பெறப்பட்டதாகும்.

இந்த நூலில், மனித வாழ்க்கை சமுதாயத் தொடர்பு, அரசியல் மாற்றம், மனித விடுதலை ஆகிய விடயங்களில் சமாதானமும் அகிம்சையும் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த சம்பந்தம் பற்றியும் அவற்றின் அர்த்தம், பெருமை என்பன பற்றியும் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரைகள் யாவும் அகிம்சை, சமாதானம் என்பவற்றைப் பிரசாரப்படுத்துவதிலும், பின்பற்றுவதிலும் முன்னணி வகிப்பவர்களாலும், தத்துவ வாதிகளாலும் எழுதப்பட்டவை.

இலங்கையின் சமீபகால சமூக, அரசியல் வரலாறு அளவிட முடியாத வன்முறை நிறைந்து காணப்படுகிறது. வன்முறையை விலக்கி வைக்கும் சமூகத்தின் முயற்சிகள் பெரும்பாலும் தோல்வியையே கண்டன. அகிம்சையைப் போதிக்கின்ற, அகிம்சையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கலாசார தத்துவார்த்த மதங்களாகிய பௌத்த, இந்து மதங்களைப் பின்பற்றும் சமூகத்தில் வன் முறையைப் பின்பற்றுவதாவது ஒரு துன்பமுரண்பாடாகும். அதேசமயம் இலங்கையின் அனுபவம், வன்முறை அரசியலும் சமூக முரண்பாடுகளும் விடுதலைக்கு ஒரு வழிமுறையாக இருந்ததில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது.

வன்முறைக்குப் பதிலாக மாற்று வழியொன்றைத் தேடுவதே இன்று இலங்கை மக்கள் முன்னால் உள்ள பிரதானமான சவாலாகும். அகிம்சையின் தத்துவார்த்த கலாசார மரபுகளுக்கும் ஜனநாயகம், பன்முகத் தன்மை, மனித உரிமை, சமூக நீதி ஆகியவற்றின் தேடலுக்கும் இடையே ஒரு இணைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவையுள்ளது. சமூகங்களுக்கு இடையேயான பேச்சுவார்த்தைகள், அரசியல் உறவுகள், முரண்பாடுகள் ஆகியவற்றை புதிய முறைகளில் அணுகும் வழிகளைத் தரக்கூடிய பொது உருவாக்க கட்டமைப்பை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக ஒரு செயல்முறை என்ற வகையிலும், கருத்துரு என்ற வகையிலும் சமாதானம் வாய்ப்பைத் தருகிறது.

இந்த நூல் முன் கொண்டு செல்ல விளைகின்ற சமாதானத்தின் மகிமை என்ற வெளியீடு, அடிப்படையில் முற்போக்கான, மனிதாபிமான வளர்ச்சிக்கான

புதிய சாத்தியப்பாடுகள் சம்பந்தமானதாகும். இந்த அர்த்தத்தில் பார்க்கும் போது சமாதானம் என்பது மனிதர்கள் தனிமையில் அனுபவிக்கும் விடயமல்ல. ஆனால், அது நம்பிக்கையுடனும், தெளிந்த அறிவுடனும் ஏனைய மக்களோடு இணைந்து பொது நன்மைக்காக வேலை செய்ய தேவைப்படும் ஒரு சூழ்நிலையாகும்.

இந்த வெளியீட்டுத் தொடரானது சிந்தனை, புரிந்துணர்வு, நடைமுறை ஆகியவற்றில் சமுதாயத்தின் வளத்தை மேம்படுத்தும் என்று நாம் நம்புகிறோம்.

ஜயதேவ உயன்கொட
அனுஷா தல்பாவெல

ஜூன் 2003

நன்றியுரை

இத்தொகுப்பில் உள்ள கட்டுரைகளில் ஆசிரியர்கள் அவற்றை மறுபிரசுரம் செய்யும் பதிப்புரிமையை நீலன் திருச்செல்வம் நம்பிக்கை நிறுவனத்திற்கு வழங்கியமையால் தான் இவ்வெளியீடு சாத்தியமானது. இது தொடர்பில், கியூலோன் நகர கஸ்டன் இசர் ஓட்டிகாஸ் சமாதான நிறுவனத்தின் சமாதான முன்னெடுப்பு ஆய்வுகளின் பணிப்பாளர் எட்கார்டோ பி.லெகாஸ்பி, வாஷிங்டன் மாகாணத்தின் ஐக்கிய அமெரிக்க சமாதான நிறுவக சந்தைப்படுத்தல் பகுதியைச் சேர்ந்த கேய் ஹெக்லர், கோட்டே வல்பொல ராகுல நம்பிக்கை மன்றத்தைச் சேர்ந்த வண. தம்மானந்த தேரர், பாரிஸில் அமைந்துள்ள சர்வதேச சமூக விஞ்ஞான கழகச் செயலாளர் நாயகம் பேராசிரியர் வெல்லெக் ஏ கொஸின்ஸ்கி, நியூயோர்க் அல்பேட் ஐன்ஸ்டீன் நிறுவனத்தின் ஜாமிலா ராக்குப்பின் தலைவரும், பெதலகேம் லீகை பல்கலைக்கழகத்தின் சமயத்துறைப் பேராசிரியருமான கென்னத் எல். கிராப்ட் ஆகியவர்களுக்கு எமது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

நீலன் திருச்செல்வம் நம்பிக்கை நிறுவனப் பொறுப்பாளர் திருமதி எஸ்தி. திருச்செல்வம் அவர்களுக்கும், அதன் திட்டப் பணிப்பாளர் சுஜீவன் பெரேரா அவர்களும் அவர்கள் தந்த ஆதரவுக்கும், உறுதுணைக்கும் நன்றி தெரிவிக்கிறோம்.

திருமதி திருச்செல்வம் அவர்கள் சமாதான இலட்சியத்துக்காக நூல் வெளியிடும் கருத்தை முன்வைத்ததோடு, இந்த நூல் வெளியீட்டின் சகல மட்டங்களிலும் உதவி புரிந்துள்ளார்.

இந்த நூலை வெளியிடும் முயற்சியை பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட கொழும்பு, இனத்துவ கற்கைகளுக்கான சர்வதேச நிறுவனத்தின் பணிப்பாளர், கலாநிதி ராதிகா குமாரசாமி, அவர்களுக்கு எமது விசேட நன்றிகள். இனத்துவ கற்கைக்கான சர்வதேச நிறுவனத்தின் தலைமை நூலகர் திரு.பி.தம்பிராஜா அவர்கள் பல வழிகளில் வழங்கிய ஆதரவுக்கும் நன்றிகள் தெரிவிக்கிறோம்.

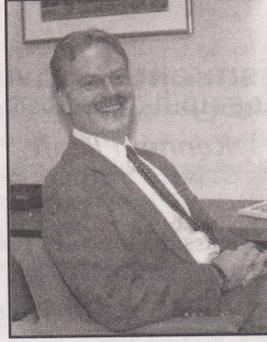
ஒப்புநோக்குச் செய்த தர்சி, தோரதெனிய, மற்றும் சனயீ மர்சலின் ஆகியோர்களுக்கும் எமது விசேட நன்றிகள்.

**ஜயதேவ உயன்கொட
அனுஷா தல்பாவெல**

ஜூன் 2003

குறிப்பு: இந்நூலின் அதிகாரங்களில் உள்ள எழுத்துக்களும், அடிக்குறிப்புகளும் மூல வெளியீடுகளில் உள்ளபடியே தரப்பட்டுள்ளன.

கென்னத் கிராப்ட்

பேராசிரியர் கென்னத் எல்கிராப்ட் பௌத்த மதம், சமாதானம் என்ற விடயங்களில் முன்னணி வகிக்கும் உலக அறிஞராவார். பௌத்தத்தின் சமூக செயல்பாடு என்ற புதிய துறையின் விற்பன்னருமாவார். தனது கற்பித்தலிலும், எழுத்துக்களிலும் புராதன பௌத்த சிந்தனைகளை எப்படி பௌத்தர், பௌத்தர் அல்லாதவர்களின் இன்றைய யதார்த்த வாழ்வில் பிரயோகிக்கலாம் என்று காட்டுகிறார்.

தர்ம மழை, புத்த சூழலியலின் மூலங்கள் (2000), செயற்படு பௌத்தத்தின் சக்கரம்: மார்க்கத்தின் ஒரு புதிய வரைபடம் (1999), உள் அமைதி, உலக அமைதி: பௌத்தம், அகிம்சை பற்றிய கட்டுரைகள் (1998 - பதிப்பாசிரியர்) என்பவை அவரது படைப்புக்களுள் அடங்கும்.

பௌத்தமும், அகிம்சையும் என்ற அதிகாரம், "உள் அமைதி, உலக அமைதி, பௌத்தம், அகிம்சை" பற்றிய கட்டுரைகளில் கென்னத் அவர்களின் (1992) முன்னுரையிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது. நியூயோர்க் அரசு பல்கலைக்கழகம் - நியூயோர்க் பதிப்பகம் - பக்கம் 1-7

புத்த மதமும் அகிம்சையும்

கென்னத் கிராப்ட்

சமாதானம் அகிம்சை என்பவற்றுடன் பௌத்தம் நீண்ட காலத் தொடர்புகளை உடையது. தியான நிலையில் கால் மேல் கால் போட்டு அமர்ந்திருக்கும் புத்தரின் சிலை அல்லது சித்திரம், அகப்புற சாந்தத்தை பிரதிபலிக்கிறதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. புத்தத்தின் அடிப்படை நீதி ஒருவருக்கு தீங்கிழைப்பதோ கொலை செய்வதோ அல்ல; மாறாக சகல உயிர்களையும் போற்றுவதாகும். சில சமயங்களில் பௌத்தர்கள் சமாதானமற்ற வழிமுறைகளைக் கையாண்ட போதும், பௌத்தத்தின் பேரால் எந்த ஒரு யுத்தமும் இடம் பெறவில்லை. பௌத்தர்களால் செய்யப்பட்ட ஒரு சில போர்களையும் அநீதிகளையும் மட்டுமே வரலாறு பதிவு செய்துள்ளது. வெளிநாட்டில் தஞ்சமடைந்திருந்த திபேத்திய பௌத்த தலைவர் தலாய் லாமாவுக்கு 1989இல் கிடைத்த நோபல் பரிசு, பௌத்தத்துக்கும், அகிம்சைக்கும் உள்ள தொடர்பினை போற்றுவதாய் அமைந்தது. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் சீனாவின் ஆளுகைக்குள் கொண்டு வரப்பட்ட தீபேத் நாட்டின் துயரத்தை அகிம்சை முறையில் தீர்ப்பதற்கு தலாய் லாமா தளர்வின்றி பிரசாரம் செய்தார். பௌத்த மதத்துக்கும், அகிம்சைக்கும் இடையிலான உறவு பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட போதும், இதன் பரவலான விளைவுகள் ஆழமாக ஆராயப்பட்டது மிகக் குறைவாகவேயுள்ளது. அகிம்சை சம்பந்தமான பௌத்த அணுகுமுறையின் தோற்றுவாய் யாது? யதார்த்த சூழ்நிலைகளில் அகிம்சைக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் போது நடைபெறுவது யாது? இன்று அநீதிக்கும், வன்முறைக்கும் முகம் கொடுப்பவர்களுக்கு எத்தகைய ஆதார வளங்களை பௌத்தத்தால் வழங்க முடியும்? முக்கிய பதங்களான 'அகிம்சை', 'சமாதானம்', 'பௌத்தம்' என்பனவற்றுக்குச் சரியான வரைவிலக்கணம் உண்டா? சகலவையும், அவை சமீபத்தில் இருந்தால் என்ன, தொலைவில் இருந்தால் என்ன ஒன்றுடன் ஒன்று அடிப்படையில் தொடர்புடையவை என்ற புத்த தர்ம நம்பிக்கை பொதுவான ஆரம்பநிலையாகும். தனி மனிதனுக்கும், பிரபஞ்சத்துக்கும் இடையே நாம் ஏற்படுத்தும் வேறுபாடு, தற்காலிக பயன் உடையதாயினும் இறுதியில் வெறும் மாயையே என்று பௌத்தம் மேலும்

உறுதிப்படுத்துகிறது. இக் கொள்கையின் அடிப்படையில் பார்த்தால், உள்மன அமைதியை அனுபவிக்கும் ஒரு தனிமனிதன், அல்லது அகிம்சை வழியில் வாழும் ஒருவன், உலக அமைதிக்கு பங்களிப்பு செய்கிறான். நோபல் பரிசு பெறுவதற்கு சில மாதங்களுக்கு முன், தலாய் லாமா பின்வருமாறு பிரகடனப்படுத்தினார்:

'உண்மையான, நிலையான உலக அமைதி மனிதப் பிறவிகளோடு சம்பந்தப்பட்டது. ஆகவே, அடிப்படை மனித உணர்வுகளும் அவற்றில் வேரூன்றியுள்ளன. அக அமைதியின் ஊடாக, உண்மையான உலக அமைதியை சாதிக்கலாம். இதில் தனி மனிதனின் பொறுப்பு மிக முக்கியமானது. அமைதிச் சூழல் முதல் எமக்குள்ளேயே உருவாக்கப்பட வேண்டும். பின்பு, படிப்படியாக எழுது குடும்பம், சமூகம் இறுதியாக முழு உலகையும் உள்ளடக்கலாம்.'

மனமானது உலகத்தைப் பாதிப்பதோடு அமையாது அதை உண்மையில் உருவாக்கி கொண்டு நடத்துகிறது என்று புத்த தர்மத்தின் சில போதனைகள் கூறுகின்றன. இப் போதனையின்படி தனி மனிதன் ஒருவனின் ஆன்மீகச் செயற்பாட்டினால் பிரபஞ்ச அமைதி பாதுகாக்கப்படுகிறது. ஆனால், இன்னும் சில பௌத்தர்கள் அமைதிக்கு மனமே ஒரே ஒரு காரணி அல்லது மூலகாரணி என்பதை ஏற்காமல், புறநிலைக் காரணிகள்தான் உள அமைதியை உருவாக்குகின்றன அல்லது பாதிக்கின்றன என்கிறார்கள். "அடிமைத்தளையிலிருந்தும், தேவைகளிலிருந்தும் விடுதலை பெறாமல் உள் மனவிடுதலையை பற்றி மக்கள் சிந்திப்பார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது" எனக் குறிப்பிடுகிறார் சலக் சிவரக்ஸ என்பவர். சமூகக் காரணிகளுக்கும், சமூக நடவடிக்கைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் பௌத்தர்கள் உள்மனமாற்றம் மட்டும் உலகில் நிலைவு குழப்பநிலைகளை மாற்றி விட முடியாது என நம்புகிறார்கள்.

உலக சமாதானம், சமூக அரசியல் விடயங்களில் அக்கறை கொண்ட பௌத்தர்களின் வருகையானது, கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடிய ஒரு விடயமாகும். சமூக நடத்தைகளையன்றி, தியானத்தை வலியுறுத்தும் உள்நோக்கிய பார்வை கொண்டதல்லவா புத்த சமயம்? ஆகவே, "சமூக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் பௌத்தம்" என்று சொல்வது முரண்பாடு இல்லையா? ஆன்மீகத் தேடல் தான் பௌத்த மரபின் இருதயம். ஆனாலும், பௌத்தம் குறிப்பிடத்தக்க பல்தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளது. பௌத்தர்களும், புத்த நிறுவனங்களுக்கும் உலக செயல்பாடுகளில் ஈடுபடும் முறைகள் பற்றி அதிக அங்கீகாரம் கிடைத்து வருகிறது.

¹ தலாய் லாமாவின் உரை, சான்யோஸ், கோஸ்டாரிக்கா, ஜூன் 1989 - புத்த சமாதான நட்புறவு செய்திக் கடிதம் (1989), 4

சமுதாய நலன்களுக்குப் பதிலாக, தனிமனித மாற்றத்தைத் தூண்டுவதாகப் பௌத்தத்தின் செயல் பெரும்பாலும் தென்படுகிறது. புத்த மதத்தின் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கையை சமீபத்திய ஆய்வு ஒன்று பின்வருமாறு வலியுறுத்துகிறது. "மகாயான ஹீனயான ஒற்றுமை அம்சம் பௌத்தத்தில் இருப்பதற்கு காரணம் பௌத்தத் துறவிகளும், துறவிமடத்து சட்ட ஒழுங்குகளை கடுமையாக அவர்கள் பின்பற்றுவதுமே ஆகும்".² சுயநலம் காரணமாகப் பௌத்தர்கள் உலகிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொள்கிறார்கள் என்று பல தலைமுறைகளாக சீனாவில் கம்யூனிஸ்டுகள் குறை கூறுகிறார்கள். "பௌத்தர்கள் தந்தை-மகன், அரசன்-பிரஜை, கணவன்-மனைவி உறவு முறைகளில் சிக்கல்களுக்குப் பயந்து, இந்த உறவுகளிலிருந்து தப்பியோடுகிறார்கள்"³ என்று வாவ் யாங்மின் (1472-1529) குற்றம் சாட்டுகிறார். ஜப்பானில் பௌத்தமானது அரசுக்கு அதிகளவில் அடிபணிந்து நடப்பதாக பொதுவாகச் குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. ரொக்குவா காலத்தில் பௌத்த செயல்பாடுகளை மதிப்பீடு செய்த ஒரு நவீன வரலாற்று ஆய்வாளர் பின்வரும் முடிவுக்கு வருகிறார்:

"ரொக்குவா மானிய அமைப்பு ஸ்தாபித்ததிலிருந்து பௌத்த வட்டாரங்கள் மதச் சார்பற்ற அதிகாரத்துக்கு அடிபணிந்தன. தாமாகவே முன் வந்து மானிய முறை நிலை பெற விரும்பி உழைத்தார்கள். குறிப்பிடத்தக்க தமது சமுதாய செயல்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் கைவிட்டார்கள்"⁴

டி.ரி.சுசுக்கி வழமையாக சென்பௌத்தத்தை ஆதரித்தே பேசுவார். சமூக அரசியல் செயல்பாடுகளில் அதன் பங்கினை போற்றவில்லை. "சென்பௌத்தமானது, குழப்பவாதம், பாசிசம், கம்யூனிஸம், அல்லது ஜனநாயகம் ஆகிய எந்த அரசியல் பொருளாதாரச் சித்தாந்தத்துடனும் இணைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது."⁵ பல மேலைத்தேய கல்வியாளர்கள் கூட புத்த சமயத்தை உலக மறுப்புடைய, செயலற்ற, சமூகத் தொடர்பற்ற ஒன்றாகவே கருத முற்படுகிறார்கள். பௌத்த சமயிகள் 'தியான மார்க்கத்தை அதன் உச்ச

² போல்வில்லியம்ஸ் - மகாயான பௌத்தம் (லண்டன் ரவுட்லெட்ஜ் 1989), 4

³ ஆங் ஜூ - லான் - சீன தத்துவ வரலாறு - பாகம் 2 (பிறின்ஸ்டன் பிறின்ஸ்டன் யூனிவ்ரஸிட்டி அச்சகம்) 1973, 610 - 11

⁴ இயெனேகா சபுரோ - "ஜப்பானின் நவீனமயமும் பௌத்தமும்", 'ஜப்பானில் சமகால சமயங்கள்' என்ற நூலில் சமய கற்கைகளுக்கான சர்வதேச நிறுவனம் டோக்கியோ) 6: 1 (மார்ச் 1965)

⁵ டி.ரி.சுசுக்கி - சென்பௌத்தமும், ஜப்பானிய கலாசாரமும் (பிறின்ஸ்டன், பிறின்ஸ்டன் பல்கலைக்கழக அச்சகம் 1973), 63

நிலைக்கு கொண்டு சென்றவர்கள்"⁶ என்று முதல் முதல் தெரிவித்தவர் மக்ஸ் வெபர் என்ற அறிஞராவார்.

ஆனால், இவ்வாறான கருத்துக்களை வேறு அறிஞர்கள் கேள்விக்கு உள்ளாக்கத் தொடங்கினர். பதிலாக தன்வய வேலைக்கும், பிறர்சார்பான வேலைக்கும் இணைப்பு தருகின்ற சமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கிக்கொள்வதற்கும் சமூக ஈடுபாட்டுக்கும் இடையே ஆக்கபூர்வ நெருக்குதல்களைத் தருகின்ற ஒன்றாக புத்த சமயத்தை பார்க்கத் தொடங்கினர். இதை ஆதரிக்கக்கூடிய ஆதாரங்கள் புத்த சமய கோட்பாடுகளிலும், நடைமுறைகளிலும், பாரம்பரியத்திலும், வரலாற்றிலும் இருக்கின்றன. ஆகவே, தேரவாத பௌத்தத்தில் சுய கட்டுப்பாடும், தாராளமும் முக்கிய அறநெறிகளாக இருக்க, மகாயான பௌத்தத்தில் ஞானமும், கருணையும் உயர் நோக்குகளாக இருக்கின்றன. இவ்வகையில் குறிப்பிடக்கூடிய விடயம் என்னவென்றால் புத்த பகவானின் ஆன்மீகப் பயணத்தின் உச்சம், அவர் ஞானம் பெறும் நிலையாகும். ஆனால், பயணம் அதோடு நின்றுவிடவில்லை. புத்த பகவான் ஞானம் பெற்ற பின், அதைத் துய்த்து அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, கடவுள்களின் பிரதிநிதிக்குமுவொன்று (மரபுமுறைக் கதைகளின் படி), அவரை அணுகி, அவரது சுய தியானத்தைக் கைவிட்டு, தனது ஞானத்தைத் துன்பப்படுகின்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளுமாறு இறைஞ்சுகிறார்கள். இது பரம்பரைக் கதையாயினும் இந்தச் சந்திப்பும், அதன் பலபலனும் ஒரு கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. அதாவது ஆன்மீக முதிர்ச்சிப் பக்குவமானது, மனித நாளாந்த வாழ்க்கையில் ஒளிபாய்ச்சக்கூடிய தத்துவ தரிசனத்தைத் தன்னிடம் கொண்டுள்ளது. புத்தர் 40 வருடங்களாக வட இந்தியாவில் பயணம் செய்து, தமது தர்மத்தைப் போதித்தார் என்று தெரிவிக்கப்படுகின்றது. அரச மரத்தடியில் அவரது இருக்கையிலிருந்து எழும்பி, உலகத்துக்குள் செல்ல அவர் எடுத்த முடிவு, பௌத்த சமயத்தின் சமூக நடவடிக்கைகளின் முதலாவது அடி என்று சொல்லலாம். புத்தரின் காலத்தில், புரட்சிகரமானவையாக இருந்த அவரது சம்வாதங்கள் அரசியல், நல்லாட்சி, வறுமை, தீங்கு, போர், சமாதானம், உயிர்ச்சூழல் ஆகிய பல்வேறு உலக விடயங்களையும் அடக்கியுள்ளன.⁷

⁶ மக்ஸ்வெபர் - இந்திய சமயம் - மொ.பெ. ஹான்ஸ் எச்.கேத் மற்றும் இடான் மார்டின்டேல் (நியூயோர்க், பிறீபிரஸ் 1958), 213

⁷ உதா: பார்க்க வால்பொல ராகுல அவர்களின் புத்தரின் சமூகப் போதனைகள்" பிறெட் எப்ஸ்ரெயினிப்பதிப்பு, 'கருணையின் பாதை, சமூக ஈடுபாட்டு பௌத்தம் சம்பந்தமான கட்டுரைகள்' (போர்க்லீ பரலக்ஸ் பிரஸ் 1988) 103 - 110 அத்துடன் சர்சுமான் கபில் சிங் அவர்களின் "இயற்கை பற்றிய ஆரம்ப பௌத்த கண்ணோட்டம்" அலன் ஹன்ட் படினர் - தர்ம காயா (போர்க்லீ - பரலக்ஸ் பிரஸ் 1990) 8 -13

புத்த மதம் உலகை நிராகரிப்பதில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டதால், பாரம்பரியமான பல அம்சங்கள் புதிய முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றன. உதாரணமாக தீபேத் நாட்டில், பௌத்த துறவிகள், ஆயுதம் ஏந்தாத சமாதானப் போராளிகளாகவும், அறிவுபூர்வமான திட்டமுடைய சமூக இயக்கத்தின் பிரதிநிதிகளாகவும் இயங்குவதாக ரொபர்ட் தூர்மான் என்பவர் வாதிடுகிறார். மாபெரும் இந்திய மன்னரான அசோகன், (கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு) முழு நாட்டையும் புத்த தர்மப்படி ஆள முடியும் என்பதை வெளிப்படையாகக் காட்ட முயற்சித்தார். அகிம்சா முறையிலான உள்நாட்டு வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம், சமூக நல்லிணக்கத்தையும் உள்ளடக்கத்தக்க முறையில் அகிம்சைத் தத்துவத்தை அசோகர் விரிவுபடுத்தினார். மாபெரும் பௌத்த இயக்க இயல்வாதியாகிய நாகார்ஜூன் (கி.பி. 2ம் நூற்றாண்டு) பௌத்தத்தின் அடிப்படை தத்துவங்களுக்கு இணைவாக சமுதாய உறவுகளை விளக்கி யுள்ளார்.⁸

பௌத்தத்தின் செயற்பாட்டுப் பரிமாணத்திற்கு உருவகம் கொடுக்கின்ற சமகாலத்தவர்களில் வியட்நாமிய சென் பௌத்த அறிஞர் ரிச் நாட்கால் வியட்நாம் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவர எடுத்த முயற்சிகளுக்காக சர்வதேசப் பாராட்டுகளைப் பெற்றவர். இன்று அவர் சமாதானத்தின் புதிய வழிமுறைகளைப் போதித்து, பௌத்தர், பௌத்தர் அல்லாதார் மத்தியிலும், அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பாவிலும் ஆக்கபூர்வமாகச் செயல்படுகிறார். உலகைத் தவிர்த்து, தனிமனித சாந்தியைத் தேடலாகாது என்று அவர் வற்புறுத்துகிறார்.

"நாங்கள் தேடும் சமாதானம் தனிமனித பயணமல்ல. துன்பப்படுபவர்களோடு ஒன்றித்து, எமது சகோதரர்களுக்கு உதவி செய்வதை சாத்தியமாக்கக்கூடிய ஒரு மனச் சாந்தியைத் தான் நாம் தேட வேண்டும்..... இந்தச் சாந்தி, சமாதானம் உலகை விட்டு உங்களைப் பிரிக்கின்ற ஒரு தடையாக இருக்காது. மாறாக, இந்த சாந்தி சமாதானம் உங்களை உலகத்தின் மத்தியில் கொண்டு வருகிறது. அதோடு மக்களுக்காக நீங்கள் செய்ய விரும்பும் காரியங்களில் உங்கள் செயலாற்றலையும் பெருக்குகிறது"⁹

சமூக ஈடுபாடுடைய பௌத்தம் பல கேள்விகளை எழுப்பி, வாதப் பிரதிவாதங்கள் பரிமாறல்களைத் தொடர்ந்து தூண்டுகிறது. உதாரணமாக,

⁸ ரொபர்ட் ஏ.எவ்.தூர்மான் "பௌத்த சமூக நடவடிக்கைக்கான நாகார்ஜூனின் வழிகாட்டல்கள்" எப்ஸ்ரெயினர், 'கருணைக்கான பாதை' என்ற நூலில், 120 - 44

⁹ திச் நாட் காங் - சூரியன் எனது இதயம் (பேர்க்லி, பரலக்ஸ் அச்சகம், 1988) 127 - 28

சமூக ஈடுபாடு என்பது உண்மையான புத்த மதத்தின் பிரிக்க முடியாத ஒரு அம்சமா என்பதை நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியம் உள்ளதா? அல்லது பௌத்தத்தின் கடந்த கால வரலாற்றின் ஊடாக இயல்பாகவே இது வெளிப்படுகிறது என்பதைக் காட்டினால் மட்டும் போதுமா? பௌத்த மத தூண்டுதலால் உண்டாகும் செயலுக்கும், ஏனைய மதங்கள் அல்லது மதசார்பற்ற நிறுவனங்களால் தூண்டப்படும் செயலுக்கும் இடையில் என்ன வேறுபாடு? சவால்விடத்தக்க பல நடைமுறைப் பிரச்சினைகள் தோன்றுகின்றன. அன்பு காட்டாமல் ஈடுபாடு காட்டுவது சாத்தியமா? உண்மையான ஞானத்துடனும், கருணையுடனும் ஒருவர் உலகில் செயல்படுவதற்கு முன்னால் அவருக்கு முழுமையான அல்லது அதைவிடக் குறைந்த விளக்கம் இருக்க வேண்டுமா?

தற்பாதுகாப்பு, உதவியற்ற மக்களின் பாதுகாப்பு, நாட்டின் பாதுகாப்பு போன்ற விடயங்களில் அசாதாரண சூழ்நிலை ஏற்படுமிடத்து, ஒரு அகிம்சாவாதி வன்முறையைக் கையாள உரிமையுடையவரா என்ற இன்னொரு கேள்வி அடிக்கடி எழுப்பப்படுகிறது. பௌத்த பாரம்பரியத்தின் வெவ்வேறு ஓட்டங்களில் இக்கேள்விக்கு வெவ்வேறு விடைகள் உண்டு. எந்த ஒரு உயிரையும் வெறுக்கவோ, கொல்லவோ மனதாலும் நினைக்கக் கூடாது¹⁰ என்று பல புத்த நூல்கள் கூறுகின்ற போதும், பௌத்தத்தின் உண்மையைப் பாதுகாக்குமுகமாக, தார்மீக நெறியைப் புறந்தள்ளி, ஆயுதம் ஏந்துதல் அவசியம் என செல்வாக்குமிக்க ஒரு சூத்திரம் கூறுகிறது.¹¹ துறவிகள் தம்மை வெட்டித் துண்டாடுவதற்கு சாந்தமாக அனுமதித்ததாக ஜாதகக் கதைகள் கூறுகின்றன. ஆனால், வேறு சில விதிகள் படையெடுப்பாளர்களை எதிர்த்துப் போரிடும்படி அரசனுக்கு ஆலோசனை கூறுகின்றன. சில நிறுவனங்கள் இது போன்ற விடயங்களுக்கு நேரடியாக தத்துவார்த்த நிலையைத் தவிர்க்கின்றன. பதிலாக அகிம்சா வழியில் தமது நாளாந்த வாழ்க்கையை வாழப் பயின்றவர்கள், ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் எப்படி நடப்பது என்பதைத் தாமாகவே அறிந்து கொள்வர் என்கின்றனர்.

தவிர்க்க முடியாத ஒரு தாக்குதலுக்கு எப்படி முகம் கொடுப்பது என்பது பற்றிய சிறந்த அறிவுரையொன்று ஒரு சென்பௌத்த உபகதையில் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது:

'புரட்சிப் போராளி இராணுவம் கொரியாவின் நகரமொன்றைக் கைப்பற்றிய போது, மடாதிபதியைத் தவிர சக சென் துறவிகளும் தப்பியோடி விட்டனர். தளபதி, கோவிலுக்கு வந்த வேளையில்

¹⁰ தாசப்பூமிக சூத்திரம் ஹார்தயாள். பௌத்த சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் போதிசத்துவ கொள்கை" (லண்டன் - கேகால் போல், ட்ரென்ச், ட்ரூப்பூனர் கம்பனி 1931), 199

¹¹ மகாபரிநிர்வாண சூத்திரம் - வில்லியம்ஸ் - மகாயான பௌத்தம் - 161

மடாதிபதி தன்னை மரியாதையுடன் வரவேற்கவில்லை என எரிச்சலப்பட்டார். மடாதிபதியைப் பார்த்து கண் சிமிட்டாமல் உன்னைப் பார்க்கவல்ல ஒருவரை நீ காண்கிறாய் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? என்று கோபத்துடன் சத்தமிட்டார் தளபதி. கண்சிமிட்டாமல் பாக்கக்கூடிய ஒருவரைத் தான் நீர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர் என்று மடாதிபதி பலமாகக் பதில் கூறினார். விழிபிதுங்க அவரைப் பார்த்த தளபதி வணங்கிவிட்டுச் சென்றான்.¹²

எம்மில் பலர் இது போன்ற புறநடை சூழ்நிலைமைகளில் குழப்பமடைந்து வெற்று ஊகங்களில் வேகமாக விழுந்து விடுகிறோம். சாதாரணமாக, வன்முறையுள்ள வன்முறையற்ற நடத்தைக்கு துல்லியமான எல்லை கிடையாது. ஒரு முழுமையான நியமத்தை இதில் கடைப்பிடிக்க முடியாது (நீரைக் கொதிக்க வைக்கும் போது பல சிறு உயிர்களைக் கொல்கிறோம்). ஆகவே, அகிம்சை என்ற இலட்சியம் ஒரு திசைகாட்டியேயன்றி, மாறாத நிலைப்பாடு அல்ல.

பெரிய அளவிலான வன்முறைகளைத் தடுப்பதற்கு சில வேளைகளில் ஒரு வகை வன்முறை அவசியம் என்பதைப் பல பௌத்தர்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். மாலை நேரத்தில் மழை வெள்ளம் நிரம்பிய ஆற்றைக் கடக்க காத்திருக்கும் இரு துறவிகளின் கதையை தலாய் லாமா கூறுகிறார். குடிகாரன் ஒருவன் திடீரென்று ஆற்றுள் இறங்கி நீரோட்டத்தில் செல்ல முயல்கிறான். ஆபத்தை அவன் அறியவில்லை. துறவிகளில் ஒருவர் ஓடிச் சென்று அவனை வெளியே இழுக்க முயற்சிக்கிறார். குடிகாரனோ முரண்டுபிடிக்கிறான். துறவிக்குரிய ஒரே வழி அவனை அடித்து வெளியே இழுப்பது தான். தலாய் லாமாவின் கருத்துப்படி, எதுவும் செய்யாமல் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்த துறவி, வன்முறையை உபயோகித்து குடிகாரனை அடக்கிய துறவியை விட அதிக வன்முறையுடன் நடந்தவர் ஆவார். ஏனெனில் நோக்கமும், சிந்தனையும் ஒரு செயலில் முக்கியமானவை. சில கொள்கைகள் சில வேளை வழக்கி விழுத்துபவையாகவும் இருக்கலாம். பலரின் உயிரைக் காப்பாற்ற ஒருவரைக் கொல்வது தான் ஒரேவழியென்றால், இரக்க சிந்தையுள்ளவர் அதைச் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படலாம் என்றார் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆசங்கர்.¹³

மிக நெருக்கடியான உணர்ச்சியைத் தூண்டும் நிலைமைகளில் புத்த பகவானின் ஆத்மீக அனுபூதி உடையவர்கள் மட்டும் தான் வேண்டும் என்றே

¹² ட்ரெவர் லெக்கெட் - புலிக்குகை - லண்டன், ரஷ்ய லெஜ் கேகான் போல் 1977), 160

¹³ மார்க் டாடல்-நன்னெறி-லோங் கா பா என்பவரின் வியாக்கியானத்துடன் என்ற நூலில் ஆசங்கரின் அத்தியாயம். பூரண போதிசத்துவா, விழிப்புக்கான அடிப்படையான மார்க்கம்-போதிசத்துவ யோகாசாரபூமி (லியூவிஸ்ரன்/குயின்ஸ்ரன், எட்வின் மெல்லன் பிரஸ், 1986), 70-72

அகிம்சையைக் கைவிடக்கூடிய தகைமையுடையவர். இவர்களுள் தன்னைச் சேர்த்துக் கொள்ள தலாய் லாமா மறுக்கிறார்.¹⁴

ஆரம்பத்தில் இந்து சமயத்தையும், பௌத்தத்தையும் பிரித்துக் காட்டுகிற ஒரு குணாம்சம் என்னவெனில் மிருக வதைக்கு காட்டும் எதிர்ப்பாகும். பல கலாசாரங்களில் இப்போதும் இது உள்ளது. பௌத்தம் மனிதர்களுக்கும், மிருகங்களுக்கும் இடையில் உண்மையான வேறுபாட்டை காட்டாமல் எல்லாமே உணர்வுள்ள உயிர்கள் என்கிறது. பிறப்பும் இறப்பும், நோயும், பயமும் சகல உயிர்களுக்கும் பொதுவே. கர்மா என்ற கொள்கையின் படி மனிதர்கள் மறுபிறப்பில் மிருகங்களாகவும், மிருகங்கள் மனிதர்களாகவும் பிறத்தல் கூடும். ஆகவே, ஒருவருடைய இறந்தகால, எதிர்கால உறவினர்கள் எதிர்பாராத இடங்களில் இருக்கக்கூடும். இதனால்தான் சில பௌத்தர்கள் மாமிச உணவு புசிப்பதில்லை. ஆசியாவின் பௌத்தர்கள் மிருகங்களை மீட்டு விடுதலையாக்குவதைக் கொண்டாடுகிறார்கள். மிருகங்களை வளர்ப்போரிடமிருந்து, பிராணிகளை விற்பனையாளரிடமிருந்து வாங்கி அவற்றை அவைகளது இயற்கைச் சூழலில் விடுதலை செய்கிறார்கள் (ஓர் அமெரிக்க சென் நிலையம் டேர்க்கி கோழிகளை விடுவித்து நன்றித் திருநாளை கொண்டாடுகிறது).

சமகாலச் சூழலில், மிருகங்களை நடத்தும் முறைகள் பற்றி பௌத்தம் தனது கவலையைத் தெரிவிக்க தொடங்கியுள்ளது. ஆய்வுகூடங்களில் பரிசோதனைக்கு பயன்படுத்தப்படும் மிருகங்களும் இதில் அடங்கும். அறிவியல் பரிசோதனைக்காக மிருகங்களைப் பயன்படுத்தும் வேளைகளில் பௌத்த அணுகுமுறையானது, ஆரம்பகாலங்களில் மிருக வதை பற்றிய அதனது கொள்கைகளில் இருந்து வேறுபடுகிறது. புராதன இந்தியாவில், துறவிகளுக்கான தனிமனித அறநெறியாக இயங்கிய அகிம்சை என்ற பௌத்த தத்துவம், இன்று சிக்கலான சமூக அரசியல் முரண்பாடுகளைக் கையாள வழிவகைகளைக் காட்ட வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இத்தகைய பாய்ச்சல்கள் போலியானவை போல பல அறிஞர்களுக்கும் மார்க்க நிலைப்பாட்டினர்க்கும் தோன்றினாலும் கூட, அவை மிகுந்த அக்கறைபுடன் முயலப்படுகின்றன.

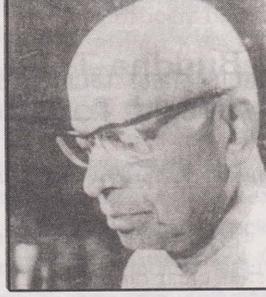
வரலாற்று மாற்றங்களால் அத்தகைய சிக்கல்நிலை தோன்றினாலும், சில அடிப்படைத் தத்துவங்கள் மாறாமல் நிலையாக இருப்பதாக சில பௌத்தர்கள் நம்புகிறார்கள்.

அகிம்சையை நடைமுறை வாழ்வில் பிரயோகிப்பதே முக்கியமான விடயம் என்று ஒரு பௌத்த வியாக்கியானம் கூறுகிறது. அகிம்சையானது துறவியாலோ அல்லது ஒரு எஜமானாலோ மட்டும் பின்பற்றக்கூடிய ஒரு இறுக்கமான கட்டுப்பாடு அல்ல. ஒரு சிறுவனை நடத்தும் விதம், ஒரு கம்பளத்தைத் துப்புரவாக்கும் முறை, ஒரு அலுவலுக்காக ஒழுங்கில் காத்து இருத்தல் போன்றவைகளையும்

¹⁴ கத்தரீன் இன்கிராம் - காந்தியின் அடிச்சுவட்டில் - ஆன்மீக, சமூக நடவடிக்கையாளருடன் உரையாடல் (டேர்க்கி, பரலக்ஸ் பிரஸ், 1990) 13

அடக்கும். மிகவும் வெளிப்படையான வன்முறை யாதெனில் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைமையில் நாம் விலகியிருத்தலாகும். இதனால் பெறுமதிவாய்ந்த ஒன்றை நாம் அழித்து விடுகிறோம். உதாரணமாக கவனக்குறைவு. எதிர்மறைத் தீர்ப்பு, அல்லது பொறுமையின்மை. எவ்வளவு தந்திரமாக இது மேற்கொள்ளப் பட்டாலும், பாதிக்கப்பட்டவரை விழித்தெழச் செய்துவிடுகிறது. அத்தருணத்தில் ஒருவரின் நிதானம் தளர்ந்துவிடுகிறது. பௌத்த தர்மப்படி. இத்தகைய சிறு சிறு வன்முறைகள் ஒன்று திரண்டு, சமூகரீதியில் பல்கிப் பெருகி, எங்கள் எல்லோரையும் அடித்துச் செல்லக்கூடிய பெரும் வன்முறையாக திடீரென மாறிவிடுகின்றது. இதற்கு மாறாக முழு விழிப்புணர்வுடன் செய்யப்படும் எந்த ஒரு செயலும் அடுத்தவருக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய எந்த ஒரு சமிக்ஞையும் அகிம்சையின் வெளிப்பாடாக கொள்ளப்படுகின்றது. யுத்தம் பிரகடனப் படுத்தப்படும் வரை அல்லது துப்பாக்கி ரவைகள் பாயும் வரை ஒருவர் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை என பௌத்தம் போதிக்கின்றது. ஒருவர் கோபம், கவனயீனம், தன்னலம் ஆகிய தீய குணங்களுக்கு எதிராக தன்னோடேயே தொடர்ச்சியான அவசரமான போராட்டத்தைத் தினமும் நடத்த வேண்டியுள்ளது.

வண. வல்பொல ராகுல தேரர்

'புத்தரின் போதனை' (முதல் பிரசுரம், 1959) என்ற பேராசிரியர் வண. வல்பொல ராகுல தேரரின் நூல் தேரவாத பௌத்தம் பற்றிய மதிப்புடைய நூலாகும். இந்நூல் புத்தரின் போதனைகளில் காணப்படும் சமூகப் பண்புகளையும், தத்துவங்களையும் மிக எளிமையாக விளக்குகிறது. நாம் பிரசுரிக்கின்ற இத்தொகுப்பில், சமகால உலகில் சமூக, தனிமனித வாழ்க்கைக்கு புத்த பகவானின் சமாதானச் செய்தி எவ்வளவு பொருத்தமுடையது என்பதை மிகத் தெளிவாகவும், துல்லியமாகவும் ராகுலர் விளக்குகின்றார்.

இளமைக் காலத்தில் தீவிர நடவடிக்கைகளில் ராகுலர் ஈடுபட்டவர். இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கங்களோடும், தொழிற்சங்கங்களுடனும் தொடர்புபட்ட துறவியாவார். நாற்பதுகளிலும், ஐம்பதுகளிலும் வித்தியாலங்கார குழு என்று அறியப்படும் சமூக ஈடுபாட்டுப் புலமைத் துறவிகளுடன் சேர்ந்திருந்தார். இக்குழு இடதுசாரி தேசிய அரசியல் ஊடாக பௌத்த துறவிகளுக்கு உலகக் கடமை இருப்பதை ஏற்றுக்கொண்டது. தேரவாத புத்த சங்க மரபில் துறவிகளுக்கு ஒரு சமுதாயப் பணி இருக்கிறது என்பதை தேடும் முன்னோடி நூலாக இவரது 'பௌத்த துறவியின் உரித்து' என்ற நூல் எழுந்தது.

1960களின் ஆரம்பத்தில் வண. ராகுலர் இலங்கையின் வித்தியோதய பல்கலைக்கழகத்தின் துணை வேந்தராகக் கடமையாற்றினார். பாரிஸ் நகரின் சேர்போன் பல்கலைக்கழகத்திலும் அவர் பௌத்த சமயத்தைப் போதித்தார்.

புத்தரின் சிந்தனைகளும், இன்றைய உலகும் என்ற ராகுலரின் கட்டுரை 1959இல் முதன் முதல் பிரசுரமாயிற்று - புத்தரின் சிந்தனைகள் - நியூயோர்க், குரோவ் பிரஸ், பக். 84-86

புத்தபகவானின் போதனையும், இன்றைய உலகும்

வண. வல்பொல ராகுலர்

புத்த பகவான் அரசியல், யுத்தம், சமாதானம் போன்ற விடயங்களில் மிகத் தெளிவாகவே இருந்தார். புத்த சமயம் அகிம்சையையும், சமாதானத்தையும் சர்வதேச செய்தியாகப் போதிக்கிறது என்பதையும், எதுவித வன்முறைகளையோ, உயிர்களை அழிப்பதையோ ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்பதையும் மறுபடியும் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இவை நன்கு தெரிந்தவைதாம். புத்த தத்துவத்தின்படி 'நியாமான யுத்தம்' என்று எதுவும் கிடையாது. வெறுப்பு, கொடுமை, வன்முறை, படுகொலை என்பவற்றை நியாயப்படுத்துவதற்காக ஏற்படுத்தி புழங்கவிட்ட சொல்தான் இது. எது நியாயம், எது நியாயம் அற்றது என்று தீர்மானிப்பது யார்? எமது யுத்தம் எப்போதும் நியாயமானது. உங்கள் யுத்தம் எப்போதும் நியாயமற்றது. பௌத்தம் இந்த நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

புத்த பகவான் அகிம்சையையும், அமைதி வழியையும் போதித்ததுடன் நின்றுவிடவில்லை. அவர் யுத்த களத்திற்குச் சென்று நேரடியாகத் தலையிட்டு யுத்தம் ஏற்படுவதைத் தடுத்து நிறுத்தினார். உதாரணமாக ரோகினி நதியின் நீர்ப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக யுத்தத்துக்கு தயாரான சாக்கியரையும், கோலியரையும் சமாதானப்படுத்தினார். வஜ்ஜிஸ் நாட்டின் மீது படை எடுத்து தாக்கும் அஜாத சத்துரு அரசனின் எண்ணத்தை புத்தரின் வார்த்தைகள் ஒரு முறை தடைசெய்தன.

இன்று போலவே புத்தரின் காலத்திலும் அதர்ம ஆட்சி செய்த அரசர்களும் இருந்தார்கள். மக்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு சுரண்டப்பட்டார்கள், சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கப்பட்டார்கள், தாங்கொணா வரிகள் அறவிடப்பட்டன; கொடுமான தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டன. இந்த மனிதாபிமானமற்ற செயல்களையிட்டு புத்தர் பெரிதும் கவலையடைந்தார். ஆகவே, நல்லாட்சி முறை பற்றி புத்தர் கவனம் எடுத்தார் என்று தம்மபத அத்தகதா என்ற நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அவரது கால அரசியல் பொருளாதார பின்புலத்தில் அவரது இந்தப் பார்வை மெச்சத்தக்கதாகும். அரசின் தலைவர்கள், அரசன், அமைச்சர்கள், நிர்வாகிகள் நியாயமற்றவர்களாயும், ஊழல் புரிபவர்களாயும் இருந்தால் முழு நாடுமே ஊழல்மயமாகிவிடும் என்பதை எடுத்துக்காட்டினார். நாடு மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டுமாயின் நாட்டில் நியாயமான அரசு இருக்க வேண்டும். இந்த மாதிரியான நல்லரசு எப்படி உருவாக்கப்பட முடியும் என்பதை

அவர் தமது போதனையான, ஜாதகக் கதைகளில்' உள்ளபடி, "அரசனின் பத்துக் கடமைகள்" என்பதில் விபரித்துள்ளார் (தச ராஜ தாமம்).

நிச்சயமாக பழைய சொல்லாகிய 'அரசன்' என்பதற்குப் பதிலாக 'அரசாங்கம்' என்ற சொல்லை இன்று பயன்படுத்த வேண்டும். ஆகவே, 'அரசனின் பத்துக் கடமைகள்' அரசாங்கத்தின் சகல அமைப்புகளுக்கும், அதாவது அரசாங்கத்தின் தலைவர், அமைச்சர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், சட்ட மற்றும் நிர்வாக அலுவலர்கள் ஆகிய யாவருக்கும் பொருந்தும்.

அரசனின் பத்துக் கடமைகளில் முதலாவது: தாராண்மை, தாம் சிந்தனை, தானம் என்பதாகும். அரசனுக்கு செல்வத்திலும், சொத்துக்களிலும் பேராசை இருக்கக்கூடாது. பதிலாக அதை மக்கள் நலனுக்காக தானம் செய்ய வேண்டும்.

இரண்டாவது: உயர்ந்த நல்லொழுக்கம் (சீலம்) ஒரு போதும் உயிர்க் கொலை, ஏமாற்று, களவு, சுரண்டல், பெண்ணாசை, பொய்யுரைத்தல், மதுபாவனை என்பவற்றில் ஈடுபடக்கூடாது. குறைந்தபட்சம் அரசன் சாமானிய மக்களுக்கான ஐந்து தத்துவங்களையாவது பின்பற்ற வேண்டும்.

மூன்றாவது: மக்களின் நன்மைக்காக சகலவற்றையும் தியாகம் செய்தவாகும் (பரித்தியாகம்). மக்கள் நலனின் பொருட்டு, சொகுசான வாழ்க்கை வசதி, பேர், புகழ், தன்னுயிர் என்றாலும் கூட கைவிடத் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

நான்காவது: நேர்மையும், சீரியப்பண்பும் ஆகும். அவர் தனது கடமையை பாரபட்சமின்றிச் செய்ய வேண்டும். நோக்கத்தில் கண்ணியவானாகவும், பொதுமக்களை ஏமாற்றாதவராகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

ஐந்தாவது: இரக்க சிந்தையும், மென்மைப் பண்பும் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவர் அன்புள்ளம் கொண்டவராயிருக்க வேண்டும்.

ஆறாவது: எளிமையான பழக்கவழக்கம், ஆடம்பர வாழ்வில் ஈடுபடாது எளிய வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும்.

ஏழாவது: வெறுப்பு, தீங்கு, காழ்ப்புணர்வு என்பவற்றிலிருந்து விடுபட்டவராக வேண்டும். எவருக்கு எதிராகவும் குறை பாராட்டாதிருக்க வேண்டும்.

எட்டாவது: அகிம்சை ஆகும். இதன் அர்த்தம் ஒருவருக்கு தீங்கு செய்யாமல் இருப்பது மட்டுமல்ல, யுத்தம் ஏற்படாமல் தடுத்து, சமாதானத்தை முன்னெடுப்பதும், வன்முறையையும், அதனால் உயிர்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய அழிவுகளையும், தவிர்ப்பதற்கு இயன்ற சகலவற்றையும் செய்தலும் ஆகும்.

ஒன்பதாவது: பொறுமை, தன்னலமறுத்தல், சகிப்புத் தன்மை மற்றும் புரிந்துணர்வு என்பனவாகும். அதாவது தனது பொறுமையை இழந்துவிடாமல், துன்பங்களையும் கஷ்டங்களையும், அவமானங்களையும் தாங்கிக் கொள்ளும் பக்குவம் இருக்க வேண்டும்.

பத்தாவது: எதிர்ப்புக்காட்டாமலும், தடை செய்யாமலும் இருத்தல். அதாவது மக்களது விருப்பத்துக்கு மாறாக எதுவும் செய்யாதிருத்தலுடன்,

¹ ஜாதக 1. 260, 399; 11, 274, 320; V, 119, 378

மக்களின் நலனுக்கு ஏதுவான விடயங்களில் தடையாய் இருத்தலும் தகாது. வேறு விதமாகச் சொன்னால், அரசனானவன் மக்களின் சம்மதத்துடன் ஆட்சி புரிய வேண்டும்.²

இத்தகைய குணாதிசயங்களைக் கொண்ட மன்னர்களால் ஒரு நாடு ஆளப்படுமாயின், அந்த நாட்டு மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பர் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆனால், இது ஒரு கற்பனாவாதம் அல்ல. இந்திய மன்னர் அசோகனைப் போல், கடந்த காலங்களில் வேறு பல அரசர்களும் இத்தகைய தத்துவங்களின் அடிப்படையில் தமது தேசங்களை ஸ்தாபித்துள்ளார்.

இன்றைய உலகம், தொடர்ச்சியான பயம், சந்தேகம், நெருக்கடி என்பவற்றுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அறிவியல் இன்று கற்பனைக்கும் எட்டாத அழிவுகளைத் தரவல்ல ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்கிறது. இத்தகு அழிவு ஆயுதங்களைக் காட்டி வல்லரசுகள் ஒன்றையொன்று மிரட்டுகின்றன; சவால் விடுகின்றன. கொஞ்சமும் கூச்சமின்றி தன்னால் அதிக அழிவுகளையும், நாசங்களையும் மற்றவரை விட செய்ய முடியுமென்று தற்புகழ்ச்சியில் ஈடுபடுகின்றன. இந்த பைத்தியக்கார வழியில் எந்தளவுக்கு சென்றுள்ளார்கள் என்றால், இத்திசையில் இன்னும் ஒரு அடி எடுத்து வைத்தால், தங்களைத் தாங்களே அழிப்பதோடு முழு உலகினதும் மனிதவர்க்கத்தின் அழிவுக்கு இட்டுச் செல்லும் முடிவுக்குத் தான் அவர்கள் துணை போவார்கள்.

தாங்களே உருவாக்கிய சூழ்நிலையால் அச்சமடைந்திருக்கும் மனித இனம், அதிலிருந்து மீள்வதற்கு ஒரு வழியையும், தீர்வையும் காண வேண்டியுள்ளது. ஆனால், புத்தரின் வழிகாட்டலான, அகிம்சை, அன்பு, கருணை, பொறுமை, புரிந்துணர்வு, உண்மை, ஞானம், ஏனைய உயிர்களை மதித்தல், சுயநலம், வெறுப்பு, வன்முறை என்பவற்றில் இருந்தும் விடுபடல் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றுவதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை.

"வெறுப்பை ஒரு போதும் வெறுப்பினால் சாந்தப்படுத்த முடியாது. மாறாக இரக்க குணத்தினால் முடியும். இது நிரந்தர உண்மையாகும்" என்று புத்தர் சொல்கிறார்.³

"ஒருவர் கோபத்தை இரக்கத்தினாலும், கொடூரத்தை நற்செயலாலும், சுயநலத்தை தர்மத்தாலும், பொய்மையை உண்மையினாலும் வெற்றி கொள்ள வேண்டும்".⁴

தனது அயலானை கைப்பற்றி அடிமைப்படுத்தும் விருப்பமும், ஆவலும் இருக்கும் வரை மனிதனுக்கு அமைதியோ, மகிழ்ச்சியோ இராது. 'வென்றவன்

² இந்தியாவின் அயல்நாட்டுக் கொள்கையாகிய பஞ்சசீலம் பௌத்த தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இதையே கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் அசோக மன்னன் தனது நிர்வாகத்தில் நடைமுறைப்படுத்தினான். பஞ்சசீலம் என்ற சொல்லே பௌத்த மதச் சொல்லாகும்.

³ தம்மபதம் 1 தர்மரத்தின தேரரால் பதிக்கப்பட்டது (கொழும்பு 1926).

⁴ மேற்படி நூல்

வெறுப்பை உண்டாக்குகிறான். தோற்றவன் துன்பத்தில் உழல்கிறான். எவன் வெற்றி, தோல்வி இரண்டையும் மறுதலிக்கிறானோ அவன் சாந்தியையும், மகிழ்ச்சியையும் பெறுவான்" என்கிறார் புத்தர்.⁵

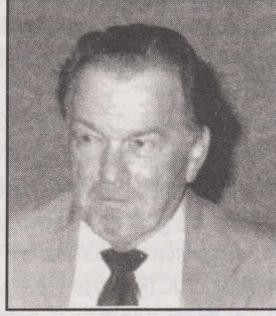
தன்னை அடக்கியாள் கின்ற, ஒரே அடக்கியாள்தல் மட்டுமே சாந்தியையும், இன்பத்தையும் தரும். ஒருவன் போர்களில் பல பேரை வெற்றி கொள்ளலாம். ஆனால், தன்னைத் தானே வெற்றி கொள்கின்ற ஒருவனே மிகப் பெரிய வெற்றி வீரனாவான்.⁶

இவையெல்லாம் அழகான, உயர்ந்த, மேன்மையான விடயங்கள். ஆனால், நடைமுறை சாத்தியமற்றவை என்று நீங்கள் சொல்லலாம். ஒருவரை ஒருவர் வெறுப்பது, கொல்வது, காட்டு விலங்குகள் போல் ஒருவரை சந்தேகிப்பது, நிரந்தர அச்சத்துடன் வாழ்வது சாத்தியமா? இவை அதிக சாத்தியமானதும், வசதியானதுமான விடயங்களா? வெறுப்பானது எப்போதாகிலும் வெறுப்பினால் சாந்தப்படுத்தப்பட்டுள்ளதா? தீமை எப்போதாவது தீமையினால் வெல்லப்பட்டுள்ளதா? ஆனால், வெறுப்பு அன்பினாலும், கருணையினாலும், தீமை நற்செய்கைகளாலும் வெல்லப்பட்டுள்ளன என்பதற்கு தனிப்பட்ட பல உதாரணங்கள் உண்டு. தனிப்பட்ட விடயங்களில் இது சாத்தியமானதாயும், உண்மையாயும் இருக்கக் கூடும். ஆனால், தேசிய, சர்வதேசிய விடயங்களில் இது பொருந்தாது என்று நீங்கள் சொல்லக்கூடும். அரசு, தேசியம், சர்வதேசியம் போன்ற சொற்பிரயோக அரசியல் பிரச்சாரங்களால், மக்கள் மனக்குழப்பத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, மயக்கப்பட்டு, குருடாக்கி ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். தனி மனிதர்களின் ஒன்றிணைந்த பெரும் கூட்டமேயன்றி, தேசம் என்பது என்ன? ஒரு தேசம் அல்லது அரசு செயற்படுவதில்லை. தனிமனிதனே செயற்படுகின்றான். ஒரு தனிமனிதன் எதைச் சிந்தித்து செயற்படுகிறானோ அதையே தேசம் அல்லது அரசு செய்கிறது. தனிமனிதனுக்கு எது பொருத்தமானதோ அதுவே தேசத்துக்கும், அரசுக்கும் பொருத்தமானது. தனிமனிதரீதியில் வெறுப்பை அன்பினாலும், கருணையினாலும் வெற்றி பெறலாம் என்றால், நிச்சயமாக, தேசிய, சர்வதேசிய அளவிலும் அவ்வாறு வெற்றி பெற முடியும். தனிமனித அளவில் கூட வெறுப்பை கருணையினால் களைவதற்கு ஒருவருக்கு பெரும் துணிவும், உறுதியும் தார்மீக சக்தியில் நம்பிக்கையும், விசுவாசமும் வேண்டும். சர்வதேச விடயங்களில் இவை இன்னும் கூடுதலாக தேவைப்படுமல்லவா? சாத்தியமற்றது என்ற செயல் மூலம், 'இலகுவான செயல்' அல்ல என்று நீங்கள் கருதினால் அது சரியானது. நிச்சயமாக இது இலகுவானதல்ல. ஆனாலும், முயன்று பார்க்க வேண்டும். முயன்று பார்ப்பது ஆபத்தானது என்றும் நீங்கள் சொல்லக் கூடும். நிச்சயமாக ஒரு அணுகுண்டு யுத்தத்துக்கு முயற்சிப்பதைவிட இது ஆபத்தானதல்ல.

⁵ மேற்படி நூல்

⁶ தம்மபதம் 1ஆம் பதிப்பித்தவர் கேதம்மரத்திர தேரர் (கொழும்பு 1926)

ஜீன் ஷார்ப்

இவர் அமெரிக்காவின் பொஸ்டன் நகரத்திலமைந்துள்ள அல்பர்ட் அயன்ஸ்லீன் நிலையத்தின் சிரேஷ்ட ஆய்வாளராவார். பேராசிரியர் ஜீன் ஷார்ப் அவர்கள் "வன்முறையற்ற யுத்தத்தின் குளோஸ்விட்ஸ்" என்று அழைக்கப்படுபவர். சர்வாதிகாரம், போர், இன அழிப்பு, ஒடுக்குமுறை ஆகியவற்றுக்கு எதிராக வன்முறையற்ற போராட்டத்தை ஒரு தந்திரோபாயமாகப் பாவிப்பது பற்றிய கல்வி, ஆய்வு, கொள்கை என்பவற்றை வளர்ப்பதற்காக 1983இல் அல்பர்ட் அயன்ஸ்லீன் நிறுவனத்தை இவர் நிறுவனார்.

இவர் பாதுகாப்புக் கொள்கை, அகிம்சைப் போராட்டம், அதிகாரம், அரசியல் பிரச்சினைகள், சர்வாதிகாரங்கள் சம்பந்தமான விடயங்கள் பற்றி பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவரது முதல் நூல், 'தார்மீக சக்தி என்னும் ஆயுதத்தை ஏந்துகிறார் காந்தி' என்பதாகும். இதற்கு அல்பர்ட் அயன்ஸ்லீன் முன்னுரை வழங்கியிருந்தார். 'மக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாதுகாப்பு ஓர் இராணுவத்துக்குப் பிந்திய ஆயுத முறைமை' என்ற தமது நூலில், எப்படி ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அகிம்சை முறை ஒத்துழையாமையினாலும், எதிர்ப்பினாலும் உள்நாட்டு ஆயுத மூலமான அரசியல் மாற்றத்தையும், வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பையும் தடுக்கவும், தோற்கடிக்கவும் முடியும் என்பதை ஆராய்கின்றார். 1973இல் வெளியான இவரது நூல் 'அகிம்சைப் போராட்டத்தில் அரசியல்' ஒரு சிறந்த நூலாகக் கருதப்படுவதுடன், இன்று வரை வன்முறையற்ற போராட்டம் பற்றிய திட்டமான ஆய்வாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.

'தோற்கடிக்கப்பட முடியாத ஐரோப்பா: குடிமக்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட தடுப்பும், பாதுகாப்பு முறையும்' (1985), 'சமூக சக்தியும், அரசியல் சுதந்திரமும்' (1980), 'வன்முறையற்ற மாற்றுவழிகளைத் தேடல்' (1970) ஆகியன இவரது நூல்களில் சிலவாகும்.

'இந்நூலில் உள்ள அகிம்சைப் போராட்டம், ஒரு செயல்திறன்மிக்க மாற்று முறை" என்று கட்டுரை பேராசிரியர் ஜீன் ஷார்ப்பினால் எழுதப்பட்டு,

எல்-கிராப்டட் கென்னத் (1992) அவர்களால் பதிப்பிக்கப் பெற்ற 'உள்மன அமைதி, உலக அமைதி, பெளத்தம் மற்றும் அகிம்சை பற்றிய கட்டுரைகள்' என்ற நூலின் 7ஆம் அதிகாரத்தில் உள்ளது. நியூயோர்க் அரச பல்கலைக்கழகம், நியூயோர்க் அச்சகம், பக்கம் 111-125.

அகிம்சைப் போராட்டம் ஒரு செயல்திறன்மிக்க மாற்று வழி

ஜீன் ஷார்ப்

நேரடியாகவோ, எதிர்மறையாகவோ பாதிக்கின்ற சமுதாய அரசியல் முறைமைகளின் கீழ், ஏனைய மக்களோடு பௌத்தர்களும் சேர்ந்து வாழ்கிறார்கள். ஆகவே, தனித்தனியான ஆன்மீக மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் கூட, இத்தகைய அரசியல் சமூக சூழ்நிலைமைகளில் கவனம் செலுத்த வேண்டியது முக்கியமானதாகும். குறிப்பாக, பௌத்த தத்துவமாகிய அகிம்சையை நடைமுறை அரசியல் உலகில் பிரயோகிக்க முடியுமா? அல்லது தீவிர சூழ்நிலைகளில் வன்முறையுடன் சமரசம் காண வேண்டுமா? வழமையாகத் தரப்படுகின்ற சமய அரசியல் மரபுரீதியான விடைகள் மற்றும் நாம் ஏற்கெனவே கொண்டுள்ள கருத்துக்களிலிருந்தும் எம்மை தூர விலக்கினால், இது பற்றி சுயமாக சிந்திக்கக் கூடிய ஆற்றல் எமக்கு பெரும்பாலும் ஏற்படும். கீழே தரப்படும் கருத்துக்கள் வாசகர்களால் உடனடியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கு அல்ல; மாறாக ஒவ்வொருவரும் தனது சொந்த முடிவுக்கு வரும் பொருட்டு புதிய சிந்தனையைத் தூண்டுவதற்கேயாகும்.

பௌத்தர்களும், அரசியல் வன்முறையும்

புத்த மதத்தினரைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட நாடுகளில் அரசியல் நிலைமை சிறப்பாக இல்லை என்பதையும், அகிம்சை முறை பின்பற்றப் படுவதில்லை என்ற விடயத்தையும் முதலில் கவனத்திற்கு எடுக்காமல், அகிம்சைத் தத்துவத்தின் சமூகப் பொருத்தப்பாடு பற்றியோ, சிறப்பாக பௌத்த தர்மம் பற்றியோ விவாதிக்க முடியாது. கடந்த காலங்களில் பௌத்த நாடுகளில், தேசிய பாதுகாப்பு, அதிகாரம், அரசியல் சம்பந்தமாக கடைப்பிடிக்கப்பட்ட செயல்பாடுகள் போதுமானவையாகவோ, தார்மீகமானவையாகவோ இருக்கவில்லை. சமயத்தின் பேரால் பௌத்தர்கள் யுத்தத்திற்குப் போகவில்லை என்பது உண்மைதான். அணுவாயுத அழிவினால் உலகை அச்சுறுத்துபவர்கள் பௌத்தர்கள் அல்லர்; கிறிஸ்தவர்களும் கம்யூனிஸ்டுகளுமே. ஆனால், பௌத்தர்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட தமது நாட்டிலேயே பலவித அடக்கு முறைகளை அனுபவித்திருக்கிறார்கள். பல தடவைகளில் வெளிநாட்டு எதிரிப் படைகளால் பலியாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பிய காலனியாதிக்கம், ஐப்பானிய ஆக்கிரமிப்பு, அமெரிக்கத் தலையீடு, ஐரோப்பிய தத்துவங்களை உள்வாங்கிய உள்நாட்டு

கம்ப்யூனிஸ்டுகளின் நடவடிக்கைகள் என்பவை இத்தகைய வெளிச் சக்திகளாகும்.

ஸ்ரீ லங்கா, தாய்லாந்து, கம்போடியா, பர்மா, லாவோஸ், வியட்நாம், சீனா, திபெத்து, கொரியா ஆகிய முன்னாள் அல்லது பெரும்பான்மையான பௌத்தர்களைக் கொண்ட நாடுகளின் அரசியல் நிலைமைகளை நாம் மீள்பரிசீலனை செய்வோமாயின், பல தேசிய, சர்வதேசிய அணர்த்தங்களையும், நெருக்கடிகளையும் காண முடியும். சமீப காலங்களில், இராணுவ சர்வாதிகாரங்கள், கம்ப்யூனிஸ சர்வாதிகாரம், சதிப்புரட்சி, வெளியார் படைஎடுப்பு, ஆக்கிரமிப்பு, பெருமளவு குடிமக்கள் படுகொலை, வேறு வகையான உள்நாட்டு ஒடுக்கு முறைகள் என்பன சொல்ல முடியாத துன்பதுயரங்களைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றன. இவை முற்றாக ஐரோப்பியத் தலையீடுகளின் விளைவு மட்டும் என்று கூற முடியாது. 1984இல் நான் தாய்லாந்துக்கு பயணம் செய்த போது, 18ஆம் நூற்றாண்டில் பௌத்த நாடான பர்மா, மற்றொரு பௌத்த நாடான தாய்லாந்து மீது படையெடுத்து, தலைநகர் அயுத்தாயாவை 1769இல் அழித்து, பெருமைவாய்ந்த நூல் நிலையத்தை எரித்ததோடு, கிடைத்தற்கரிய அரசியல் வரலாற்று ஆவணங்களையும், பௌத்த நூல்களையும் அழித்துவிட்டது என்பதை தெரிந்து கொண்டேன்.

புத்த மதம் ஆதிக்கம் நிறைந்த பல நாடுகளின் பிரச்சினை அரசியலில் வன்முறையை உபயோகிப்பதுடன், தொடர்புடையது. வன்முறையின்றி, இச் சர்வதேசிய, தேசிய இன்னல்கள் நிகழ்ந்திருக்க முடியாது. உதாரணமாக, வெளிநாட்டுப் படை எடுப்பாளர்களை எதிர்ப்பதற்கு உருவாகிய இராணுவம் தனது சட்டபூர்வ அரசாங்கத்திற்கு எதிராகவே திரும்பி ஒரு சதிப்புரட்சி மூலம் இராணுவ சர்வாதிகாரத்தைத் தோற்றுவிக்கலாம். தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்துக்காக ஆயுதமேந்தியவர்கள், தமது மக்களின் ஒரு பகுதியினரையே, அரசியலில் நம்பமுடியாதவர்கள், உண்மையான தத்துவத்தைப் பின்பற்றாதவர்கள், அல்லது இனரீதியில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்கள் என்ற வகையில் கொண்டு குவிக்கலாம். எழக்கூடிய சமய தார்மீக பிரச்சினைகளுக்கு வேறாக, அரசியலில் வன்முறையைப் புகுத்துவதால் ஏற்படும் நடைமுறை ஆபத்துக்களில் இவை அடங்கும்.

ஆயினும், பௌத்த நாடுகளிலும் சரி, ஐரோப்பாவிலும் சரி, வன்முறையானது அரசியல் முறைமையின் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அம்சமாகவே இருக்கிறது. ஏனெனில், இது வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராகவும், வேறுபல நல்ல பயன்களுக்காகவும் வன்முறை அவசியமானது என்ற கண்ணோட்டத்தின் அடிப்படையிலாகும். பௌத்த தத்துவங்களின் அறிவுசார் நிலையில், முக்கியமாக அகிம்சையின் வழியில் (அதாவது உயிர்வாழ்வனவற்றிற்கு எதிராக வன்முறையை உபயோகிக்காமையும் காயம் ஏற்படுத்தாமையும்) பார்க்கும் போது இந்தக் கணிப்பீடானது, ஆச்சரியமளிக்கிறது. கிறிஸ்தவர்களும், ஏனைய வேறு மதத்தினரும் சந்தித்த அதே பிரச்சினைகளைத் தான் பௌத்தர்களும் சந்தித்தார்கள் போல் தோன்றுகின்றது. குறைபாடுகள் உடைய ஓர் உலகில், எவ்வாறு ஒருவன் தனது கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்து வாழ முடியும்? வன்முறையைத் தவிர்க்கின்ற, மனித உயிர்களைக் கொல்வதை ஏற்றுக்கொள்ளாத சமயத்தத்துவங்களை கைக்கொண்டுள்ள ஒருவன், எவ்வாறு

கொடியவர்களையும். ஆக்கிரமிப்பாளர்களையும் வெற்றி கொள்ள முடியும்?

ஆக்கிரமிப்பை விரட்டியடித்தல் போன்ற முக்கிய நோக்கங்களுக்காக, வன்முறைக்குப் பதில் பயன்படத்தக்க மாற்று வழி சாத்வீகமாக பணிந்து போவதே என்று பொதுவாக நம்பப்படுகின்றது. எனினும் வெறும் சாத்வீகம் (செயலற்றதன்மை) தார்மீகீதியாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததும், அரசியல் பொறுப்புணர்ச்சியற்றதும் என்ற வகையில் நிராகரிக்கப்படலாம். வன்முறை அல்லது பணிந்து போதல் என்ற இரண்டுக்குமிடையில் ஒரு தெரிவை செய்ய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்ட போது, பல சமயவாதிகள் பணிந்து போதலுக்குப் பதில் தமது விருப்பமின்றியே வன்முறையை ஏற்றுக்கொண்டு அகிம்சையின் பூரண பிரயோகத்தை நிராகரித்திருக்கிறார்கள். மாற்று வழி இல்லை என்ற கருத்துத்தான் இராணுவ ஆதிக்கத்தைச் சகிக்கச் செய்கிறது. சமாதானத்துக்காக பாடுபடுகின்ற எண்ணற்ற குழுக்கள் இராணுவ ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக பல எதிர்ப்புகளை ஒழுங்கு செய்திருந்த போதிலும், இந்த மெய்யான நடத்தைகள், வன்முறையை முழு சமுதாயமும் புறக்கணிப்பதற்கு காரணமாக இருக்கவில்லை. தனி மனிதர்களை சாத்வீக முறைக்கு மனமாற்றம் செய்வதன் மூலம், யுத்தங்களை ஒழித்துவிடலாம் என்ற முயற்சிகள் எதுவும் பலனளிக்கவில்லை. சரி நேரெதிர்ப்பு முறையாக, பயமுறுத்தும் உலகில் எதுவும் செய்ய முடியாமல் இருப்பதைத் தவிர்க்க, வன்முறை ஆதிக்கத்தை மக்கள் மிகவும் கெட்டியாக எப்போதும் பிடித்துள்ளார்கள். அணுவாயுதமானது நம்பத்தகுந்த பாதுகாப்புக் கருவி என்பதையும் விட, மனித குலத்தையே அது அழிக்கவல்லது என்பது நன்கு தெரிந்திருந்த போதும், சமீப காலத்தில் தான் அணுவாயுதங்களின் தொகையைக் குறைப்பதற்கு அர்த்தமுள்ள நடவடிக்கையின் சாத்தியம் பற்றி மக்கள் சிந்திக்கிறார்கள்.

வேறு வகையில் சொல்லப்போனால், அகிம்சா முறையைப் போற்றுகின்ற தார்மீக சமய முறைகளில் நம்பிக்கையுடையவர்களான போதிலும், உலக நடைமுறைகளின் படியே வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடத்த முயல்பவர்கள், தமது சகோதர மனித உயிர்களுக்குப் பொறுப்பாயிருப்பவர்கள், தம்மால் வன்முறையைக் கைவிட முடியவில்லை என்பதை அடிக்கடி கண்டிருக்கிறார்கள். ஆக்கிரமிப்பு ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான தமது வன்முறையினால் வரும் நன்மை மற்றவர்களின் வன்முறைக்கு சாத்வீகமாகப் பணிந்து போவதைக் காட்டிலும் ஏற்புடையது என்ற நம்பிக்கையில், பலர் அகிம்சையில் தமக்குள்ள பற்றுதலை மீறத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

இக்கண்ணோட்டம் பௌத்த மரபுகளில் பல சந்தர்ப்பங்களில் காணக்கிடைக்கிறது. டோக்கியோ பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த கயிமே நகமூரா வெளியாரின் படையெடுப்புக்கு எதிரான ஆரம்ப பௌத்தத்தின் நிலைப்பாட்டை ஆராய்ந்திருக்கிறார். ஓர் இந்தியப் பௌத்த பிக்கு சீனாவின் அரசரைச் சந்தித்த சமயம் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சியை அவர் விபரிக்கிறார். 'அந்நியப் படைகள் எனது நாட்டுக்குள் படை எடுக்கும் சமயத்தில் நான் செய்ய வேண்டியது யாது? நான் அவர்களை துரத்தியடிக்காவிட்டால் எனது நாடு ஆபத்துக்கு ஆளாகிவிடும். ஞானியே நான் செய்ய வேண்டியது என்னவென்று கூறுவீராக' என்று சீன அரசன் வினவினாராம். பௌத்த துறவி சமாதான மார்க்கத்தில்

நம்பிக்கையுடையவராயினும், தேசிய பாதுகாப்பு என்ற பிரச்சினைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. நாட்டு மக்களைப் பாதுகாப்பது அரசினின் கடமையாதலால், வன்முறை மூலம் படையெடுப்பாளர்களைத் துரத்த வேண்டும் என்று இந்தியத் துறவி ஆலோசனை கூறினார். யுத்தங்கள் அரசுக்கும், மக்களுக்கும் நன்மை பயக்குமாயின் அந்தளவுக்கு அவற்றை சகித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு நகமூரா வந்தார்.¹

அதாவது "நியாயப்படுத்தப்பட்ட யுத்தம்" என்று சொல்லப்படுகின்ற நிலைப்பாட்டுக்கு, ஏனைய சமயத்தவர்களாலும், மதச்சார்பற்றவர்களாலும் பின்பற்றப்படும் மரபுடன் பௌத்தமும் இணைந்துவிடுகிறது. அதாவது குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் சில வரையறைக்குள் அரசு தலைவர்கள் வன்முறை வழிகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதாகும். பெரும் தீங்கைத் தடுக்கவும், உயர்ந்த நன்மையை எய்தவும் யுத்தம் அவசியமானது என்று ஏற்கப்படுகிறது. மொழியை எவ்வளவு நுணுக்கமாகக் கையாண்ட போதிலும், உண்மையான நிலைப்பாடு மனிதக் கொலையாகும். இன்று பௌத்த ஆதிக்கமுள்ள நாடுகளில், தனிமனிதர்களால் மனித உயிர் மதிக்கப்படலாம். ஆனால், தேசிய, சர்வதேசிய யுத்தங்களின் போது உயிர்களைக் கொல்லுதல் முழு சமூகத்தாலும் உத்தியோகபூர்வமாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. ஐரோப்பாவிலும், ஏனைய நாடுகளிலும் உள்ள அரசாங்கங்களைப் போலவே, பௌத்த நாட்டு அரசாங்கங்களும் நடக்கின்றன. உலகப் பிரச்சினையிலிருந்து விடுபட்டு, தனிமையில் சுயஆத்ம வளர்ச்சிக்கு பாடுபட விரும்பாத, உண்மை நிகழ்ச்சிகளின் போக்கை அகிம்சையின் திசையில் செலுத்திவிட விரும்புகிற மக்களுக்கு, முன் குறிப்பிட்ட நிலைப்பாடானது அறநெறிக்கும், நடைமுறைக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டை ஏற்படுத்துகிறது.

அகிம்சைப் போராட்டம் பற்றிய தவறான கருத்துக்கள்

பணிந்து போதலுக்குப் பதிலாக வன்முறை தேவைப்படுகிறது என்ற கருத்து, வேறு வழியில்லை என்ற காரணத்தினால் தான் என்று கூறப்பட்ட போதும், அதற்கு தார்மீக அங்கீகாரம் கிடையாது. மாறாக இது அரசியல் யதார்த்தம், சமூகத்தின் இயல்பு என்ற ஊகத்தின் அடிப்படையில் ஏற்கப்பட்டது. சாத்தியமான மாற்று வழி இல்லை என்ற முடிவு நடைமுறையில் பரீட்சித்துப் பார்க்கக்கூடிய ஒன்றாகும் என்பது உண்மைக்குப் புறம்பானதாகும். தார்மீக அடிப்படையில் யுத்தத்தை நியாயப்படுத்த தள்ளப்படும் மக்கள், சமுதாயம், அரசியல் என்பன பற்றி சரியான புரிந்துணர்வு இன்றி அல்லது தவறாக விளங்கிக் கொண்டு செயல்படுகின்றார்கள். அதிகாரப் பிரயோகத்துக்கு வன்முறைதான் ஒரேயொரு

¹ கயிமே நகமூரா - 'பௌத்தத்தில் வன்முறையும் அகிம்சையும்' - பிலிப் பி.வெய்னரும் ஜேன் பிஷ்ஷெரும் பதிப்பித்த 'தத்துவங்களின் வரலாற்றில் வன்முறையும், ஆக்கிரமிப்பும்' என்ற நூலில் (நியூபிரன்ஸ்விக்: ரட்ஜர்ஸ் பல்கலைக்கழக அச்சகம் - 1974), 178.

வழியல்ல. கொடுங்கோன்மை, அநியாயம், படை எடுப்பு ஆகியவற்றை எதிர்த்துப் போராட இராணுவ நடவடிக்கைதான் திறன்மிட நடவடிக்கை என்பது சரியல்ல. அகிம்சை எதிர்ப்புக்களும், வன்முறையற்ற போராட்டங்களும் யதார்த்தமானதும், பலமானதுமான மாற்று வழிமுறையாகும் என்பதைப் பின்வரும் வரலாற்று நிகழ்வுகள் விளக்கவல்லன.

அகிம்சைப் போராட்டம் பற்றிய தவறான பல கருத்துக்கள், இன்று கிடைத்துள்ள பரந்த அறிவின் அடிப்படையில் கைவிடப்பட வேண்டும். அவற்றில் ஒன்று அகிம்சைப் போராட்டத்துக்கு கவர்ச்சிகரமான தலைவர்கள் தலைமை தாங்க வேண்டும் என்பது. அகிம்சைப் போரில் ஈடுபட முன் சில அறநெறித் தத்துவங்களில் நம்பிக்கையும், சமய அனுபவங்களும் இருக்க வேண்டும் என்பது இன்னொரு தவறான கருத்தாகும். இதற்கு மாறாக, சாத்தியமானது என்று கருதப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் கூட, சாமானிய மக்கள் தமக்கே உரித்தான வழியில் அகிம்சைப் போரில் ஈடுபட்ட தொடரான வரலாறு உண்டு. அகிம்சைப் போராட்டம் என்பது கீழை நாடுகள் மற்றும் மேலை நாடுகளுக்கும் உரியது. தொழிலாளர் இயக்கங்களையும், தேசிய ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டங்களையும் கவனத்தில் கொண்டால் அகிம்சை கூடுதலாக ஒரு மேல் நாட்டுத் தத்துவம் என்று சொல்ல முடியும்.

அகிம்சைப் போராட்டம் மகாத்மா காந்தியால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதல்ல. சமயம் சார்ந்த நூல்களால் காந்தி வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அரசியலில் அகிம்சையைப் பயன்படுத்துவதை அங்கீகரித்தார். ரஷ்யாவில் 1905இல் நடந்த புரட்சியின் போது கிளர்ந்த பலம்வாய்ந்த பொது வேலை நிறுத்தம் பெயரளவிலான ஒரு பாராளுமன்றத்தை நிறுவுவதற்கு, மறுப்புடன் இருந்த ஜார் நிக்கலஸை நிர்ப்பந்தித்தது என்பதை காந்தி தெரிந்திருந்தார். இப்பொது வேலை நிறுத்தம் பற்றிக் கூறுமிடத்து, "கொடுங்கோன்மைக்கு எதிராக நாம் இந்த ரஷ்யப் பாதையைப் பின்பற்றலாம்" என்று காந்தி குறிப்பிட்டிருந்தார். 1900 வாக்கில் அமெரிக்கப் பொருள்களைச் சீன மக்கள் பகிஷ்காரம் செய்த போது (அமெரிக்காவின் சீன விரோதச் சட்டத்துக்கு எதிராக) 'இந்த தந்திரோபாயங்களை நாம் சீன மக்களிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டோம்' என்று காந்தி பிரகடனம் செய்தார். இது போலவே இங்கிலாந்தில் மதத்தலைவர்கள் அரசுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்தமையையும், காலனி வரியைச் செலுத்த அமெரிக்கா மறுத்தமையையும், பிரித்தானியாவுக்கு எதிரான வங்காள பகிஷ்கரிப்பு இயக்கத்தையும் காந்தி தெரிந்திருந்தார். தென்னாபிரிக்காவில், சில வரிச் சட்டங்களையும், கடவுச் சட்டங்களையும் அகிம்சை முறையில் ஆபிரிக்கர்கள், இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள் எதிர்த்தனர். இந்த கீழ்ப்படியாமையை உதாரணமாகக் காட்டி, இந்தியர்களும் இந்த போராட்ட முறையைப் பின்பற்றலாம் என்று காந்தி கூறினார்.²

² எம். கே.காந்தி: 'மகாத்மா காந்தியின் தொகுப்புகள் தொகுதி 5 (டி.வி. இந்திய அரசு 1961) 44, 329, 418 மற்றும் 462. யீன் சார்பின் 'காந்தி ஒரு அரசியல் விழப்பன்னர்' அதோடு 'அறநெறிகள், அரசியல் பற்றிய கட்டுரைகள்' (பொலர்ன்: போர்ட்டர் சார்ஜன்ட், 1979) 23 - 41

மக்களது சுய குணாம்சம் அல்லது மிருக இயல்பு ஆகியன காரணமாக, அகிம்சைப் போராட்டத்தைப் பின்பற்றுவது மனிதர்களுக்கு இயலாத காரியம் என்று அடிக்கடி சொல்லப்படுகிறது. மிருக இயல்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது மனிதரின் ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் வன்முறைக் குணம் என்று இன ஆய்வாளர்களும், பிறரும் கூறுகின்றனர். இவர்களின் இந்த முடிவு மிருக இனத்துக்கே பெரும் அவமானமாகும். மாறாக, வன்முறையற்ற எதிர்ப்பைக் காட்டுவதில் மிருகங்கள் திறமைவாய்ந்தன. இதை எமது வளர்ப்புப் பிராணிகள் நிரூபிக்கின்றன. என்னிடம் ஒரு உயர்ந்த இன டல்மேசியா நாய் இருந்தது. நான் அதை நிலத்தில் படுத்திருக்குமாறு கட்டளையிடுவேன். நாய்க்கு அதைச் செய்ய விருப்பமில்லை. ஆகவே, அது நிலத்தில் பதுங்கி எழும்பி நிற்காமல் தவழ்ந்தது. ஒரு நல்லின இரண்டு வயது டேனிஸ் நாய்க்குட்டியை நான் வளர்த்த போது, நான் பயணம் செய்யும் போதெல்லாம் ட்ரக் வண்டியின் முன் ஆசனத்தில் அமரவே விரும்பும். நான் கட்டளையிட்டு அதட்டுவேன். ஆனால், அது நான் ஒருவன் இருப்பது போலவே காட்டிக் கொள்ளாமல் நிமிர்ந்து இருக்கும். எனது சத்தமும், கோபமும் பலன்றிப் போக வேறு வழியின்றி வண்டியில் பின் இருக்கையில் நாயைத் தூக்கிப் போடுவேன். அது பிறகு நொண்டியானது.

நீங்கள் கூட சிறப்பாக இளமைக் காலத்தில் அகிம்சைப் போராட்டத்தில் வல்லவராக இருக்கக்கூடும் (இது தானாகவே வரும் மனித இயல்பின் வெளிப்பாடு). சிறுவர்கள் கட்டளையின் சொற்களுக்குக் கீழ் பணிவார்கள், ஆனால், அதன் நோக்கத்துக்கு அல்ல. சிறுவராக இருக்கும் போது, பலம்மிக்க பெற்றோருக்கு எதிராக வன்முறை எதிரிவிளைவையே தரும் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்திருக்கக்கூடும். உங்கள் வன்முறை உங்களால் தாங்க முடியாத பெரும் அடக்குமுறைக்குத் தான் வழிவகுக்கும். ஆகவே, நீங்கள் நியாயமற்ற வகையில் நடத்தப்படுவதாக உணர்ந்தால் முக்கியமாக தரப்படும் உணவை நீங்கள் விரும்பாவிட்டால், நீங்கள் சாப்பிட மறுப்பீர்கள். இதுவே உண்ணாவிரதத்தின் ஆரம்பம். வீட்டின் குப்பைகளை வெளியே கொட்டுமாறு கேட்கப்படும் போது நீங்கள் கடுமையாகப் படிக்க வேண்டியிருப்பதாகக் கூறுவீர்கள். இஃது தான் 'வேலை மறுப்புப் போராட்டத்தின்' விதை. உங்கள் அறையைத் துப்புரவாக்க வேண்டிவரும் போது வேண்டுமென்றே பல வாரங்களுக்குத் தள்ளிப் போடுகிறீர்கள். இது வேண்டுமென்றே 'காலம் கடத்தி தள்ளிப்போடும்' செயலாகும். இறுதியில் கடும விளைவுகளைச் சந்திக்க நேரும் என்ற பயமுறுத்தல் காரணமாக, செயல்களைச் சீராக்கி, சிலவற்றை படுக்கையின் கீழும் தள்ளிவிடுவீர்கள். இதுவே 'மறைமுக கீழ்ப்படியாமை இயக்கத்தின்' ஆரம்பம். உங்கள் செயலால் விரக்தியடைந்த குடும்பத்தில் அதிகாரமுடையவர் உங்களை தண்டிக்க முற்படும் போது, மற்றைய பெற்றார் உங்கள் அறைக்குச் சமீபமாக இருந்தால் உங்கள் மேல் கைவிரல் கூட படவில்லையானாலும் பலத்துக் கூக்குரலிடுவீர்கள். மற்றவர் உடனே உங்கள் அறைக்கு ஓடிவந்து 'ஆதரவற்ற குழந்தைக்கு என்ன செய்கிறீர்கள்' என்று கேட்பார். இதுவே ஒரு 'தியாகியின் சின்னமாகும்' அதாவது ஓர் அப்பாவி. ஒரு நோக்கை முன்னிறுத்த துன்பத்துக்கு ஆளாகின்றார் என்ற தோற்றம். வீட்டுக்கு வெளியே கடைக்காரன் ஒருவன் உங்களின் முகத்தை முறித்ததனால், அவனது கடையில் சொக்கலேட்

வாங்குவதை நிறுத்துகிறீர்கள். ஒரு பொருளாதாரப் பகிஷ்கரிப்பை நீங்கள் ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள்.

நல்லதோ, கெட்டதோ இத்தகைய நடத்தை எல்லோருக்கும் பொதுவானதே. இந்த உண்மையையும், அதன் விளைவுகளையும் நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அகிம்சையில் நம்பிக்கை வைக்காத, அடித்தால் மறுகன்னத்தைக் காட்டாத வளர்ந்தோரிடையே இத்தகைய எதிர்ப்பு நடத்தை அடிக்கடி வெளிப்படையாக இருக்கும். உண்மையில் அவர்கள் விடாப்பிடியாக இருக்க விரும்புவார்கள். செய்ய பணிக்கப்பட்டதைச் செய்யாமல் தடுக்கப்பட்டதையே செய்வார்கள். இத்தகைய நடத்தை, நோக்கம் எதுவாக இருந்த போதிலும், வன்முறையின்றி, கொலையின்றி எதிர்ப்புக் காட்ட இயலும் என்பதைக் காட்டுகிறது. இம்மாதிரி பிடிவாத நடத்தையை ஒரு குழுவினர் இணைந்து மேற்கொண்டால், தெருக்களில் ஊர்வலம் போவதையும், விழிப்புடன் இருப்பதையும், பொருளாதாரப் பகிஷ்கரிப்பையும் வேறும் இன்னொருவற்றையும் உருவாக்கும். மனிதரின் அடிப்படையான சுபாவம் வேலை நிறுத்தங்களிலும் பிரதிபலிக்கும். 'இந்த நிலைமைகள் மாற்றப்பட்டாலன்றி வேலை செய்ய மாட்டோம்' என்பார்கள்.

வரலாற்றில் வன்முறையற்ற போராட்டம்

அகிம்சைப் போராட்டத்துக்கு நீண்ட, பல்வேறு வரலாறு உண்டு. இந்த வரலாறு பற்றிய புலமைத்துவ ஆய்வு மேற்கு நாடுகளையே முதன்மையாக மையப்படுத்துகிறது. அதனால் பௌத்த கலாசாரங்களில் போதிய தரவுகள் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், அகிம்சைப் போராட்ட வழிமுறை கிழக்கு நாடுகளிலும், மேற்கு நாடுகளிலும் பிரயோகிக்கக்கூடியது என்பது தெளிவு. அகிம்சைப் போராட்ட வழிமுறையின் முக்கியமான ஒன்று வன்முறையற்ற எதிர்ப்பும் இசையச் செய்தலும் ஆகும். குறைகளை, அல்லது நிலைப்பாட்டை வாய்மூலமாக அல்லது அடையாளமாகக் காட்டுவதன் மூலம் இதைச் செய்யலாம். கடிதங்கள், கோரிக்கைகள், துண்டுப் பிரசுரங்கள், விளக்கங்கள், பிரசாரங்கள், மறியல்கள், போலி வெகுமதிகள், விழித்திருத்தல்கள், தீபம் ஏற்றல், ஊர்வலங்கள், சமய ஊர்வலங்கள், பெரும் மரண ஊர்வலங்கள், மௌன ஊர்வலங்கள் போன்ற நடவடிக்கைகள் வேறு வேறு நிலைமைகளில் பொருத்தமானவை.

1963இல் தென் வியட்நாமில், கத்தோலிக்க சார்பு நிகோ டிங் டியம் என்பவரின் ஆட்சியில் பௌத்த விரோதக் கொள்கைகளுக்கு எதிராக பிக்குகளுக்கும், பிக்குணிகளுக்கும் வன்முறையற்ற எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். அரசின் சட்டங்களுக்கு எதிராக பௌத்த கொடிகளைப் பறக்கவிட்டார்கள். கோரிக்கை மனுத் தாக்கல் செய்தார்கள்; துள்ளல் பாடல்களை இசைத்தார்கள்; ஆயிரக்கணக்கில் கைதானார்கள். உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டதோடு தம்மீது தீமூட்டி தற்கொலையும் செய்தார்கள் (இது வன்முறையற்ற வழியல்ல). புத்த பகோடாக்கள் மீது டியம் நடத்திய கொடிய திடீர்த் தாக்குதல்களால் பாதுகாப்பு அமைச்சர் லூ வான் மௌ பதவியை ராஜினாமாச் செய்தார். ஐக்கிய அமெரிக்கா

டியம் நிர்வாகத்துக்கான தனது ஆதரவை விலக்கிக் கொண்டது. இந்த வன்முறையற்ற போராட்டத்தில் அரசாங்கம் வீழ்ச்சியடையுமளவுக்கு பல வீனமடைந்தது. ஆயினும், இறுதி அடி சதிப்புரட்சியினால் ஏற்பட்டது.³

மிகக் கடினமான சூழ்நிலைகளிலும், இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு மத்தியிலும், சாமான்ய மக்கள் சமயோசிதமான முறையில் வன்முறையற்ற போராட்ட வடிவங்களைக் கையாள்கிறார்கள். 1943இல் பெர்லின் நகரில் யூதர்களுக்கு எதிரான இறுதிச் சுற்றி வளைப்பு நடந்த போது இடம்பெற்ற பெரும் ஆர்ப்பாட்டம் பற்றி நாம் இப்போது அறிந்து உள்ளோம். யூதர் அல்லாத பெண்களை மணமுடித்த யூதர்கள் நீசென்ஸ்ராஸ் என்ற இடத்தில் தனிச் சிறையில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இதை அறிந்து கொண்ட மனைவி மார்களும், உறவினர்களும் சிறைக்கு முன் குழுமி நின்று தமது கணவன்மாரை விடுவிக்குமாறு கோரினார்கள். கெஸ்ட்டாபோலின் தலைமையகத்துக்கு மிகச் சமீபமாக அமைந்துள்ள இந்த இடத்தில் எதிர்ப்பாளர்கள் ஒன்று திரண்டு, இரவு பகலாக மாறி மாறி விழித்திருந்தார்கள். கொல்லப்படுவீர்கள் என்ற எச்சரிக்கையையும் பொருட்படுத்தாது தமது எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்தார்கள். இயந்திரத் துப்பாக்கிகளின் ஒரு சில குண்டுகள் இப்பெண்களை இந்த இடத்திலிருந்து விரட்டியடித்திருக்கும். ஆனால், ஜோமன் படை இந்த முறை துப்பாக்கி பிரயோகம் செய்யவில்லை என உயிர் பிழைத்த ஒருவர் எழுதினார். இறுதியாக ஒன்பது இரவுகளுக்கும், பகலுக்கும் பின் யூதக் கைதிகள் விடுவிக்கப்பட்டனர். எதேச்சாதிகாரத்துக்கெதிராக பெரிய அளவில் தூண்டியிருக்கக்கூடிய இந்த தீப்பந்தத்தின் சிறு பொறியை மக்கள் காணத் தவறிவிட்டார்கள் என்று உயிர் தப்பியவர் குறிப்பிட்டார்.⁴ காப்பாற்றப்பட்ட ஆண்களில் சிலரும், ஆர்ப்பாட்டம் செய்த பெண்களில் சிலரும் இன்னும் இருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் அவர்கள் பேட்டியும் அளித்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய ஆய்வு இல்லாமல் இருந்தால் நாஸிஸத்துக்கு எதிரான வரலாற்றின் ஒரு முக்கிய நிகழ்வு மறைந்திருக்கும். அதோடு நாஸிஸமும், அவர்களது இன ஒழிப்பும் வன்முறை மூலமே எதிர்க்கப்படக்கூடியது என்ற முடிவுக்கும் வர நேர்ந்திருக்கும்.

எதிர்ப்புக் காட்டி இணங்க வைப்பதால் மட்டும் வன்முறை சாரா போராட்டம் வெற்றியடையாது. இரண்டாவது வகை அகிம்சை வழியான ஒத்துழையாமை, குறிப்பிட்ட சமூக, பொருளாதார, அரசியல் உறவுகளை வேண்டுமென்றே

³ அடம் ரொபேட்ஸ், தென் வியட்நாமில் பௌத்தமும் அரசியலும், இன்றைய உலகம் (லண்டன்) 216 (ஜூன் 1965) 240-50 "பௌத்தர்களும், யுத்தமும் வியட்நாமுக்கும்", இன்றைய உலகம் - 22.5 (மே 1966).

⁴ கென்ஸ் உல்ஸ்ரெயின்: ஸ்பெயில்பிலாட்ஸ் மெயின்ஸ் லெபன்ஸ் (மியூனிச்: கின்டலர் வேர்ல்ட் 1961) 338-40 யீன் சார்ப் மேற்கோள். 'வன்முறையற்ற போராட்டத்தின் அரசியல்' என்ற நூலில் (பொஸ்டன்: போர்டர் சார்ஜன்ட் 1973) 89-90

ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. மக்கள் தெரிந்தெடுத்த பொருள்களைப் பகிஷ்கரிக்கக் கூடும்; வேலை நிறுத்தம் செய்யலாம்; வரி கட்ட மறுக்கலாம்; தர்மீகமற்றதென்று கருதும் சட்டங்களுக்கு கீழ்ப்படிய மறுக்கலாம்; அல்லது எதிரிகளை முற்றாக அலட்சியம் செய்யலாம். வன்முறையற்ற செயல்பாடுகள் வழமையான நடடிவக்கைகளை தாமதிக்கலாம் அல்லது நிறுத்தலாம். உதாரணமாக வழக்குரைஞர்கள் சமூகமளிக்காவிட்டால், நீதிபதிகள் சட்டங்களை அமுல்படுத்தாவிட்டால், நீதிமன்ற ஊழியர்கள் வெளிநடப்புச் செய்தால் எப்படி நீதிமுறை இயங்க முடியும்? ட்ரக் சாரதிகள், ரெயில்வே ஊழியர்கள், விமான ஊழியர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தால் எவ்வாறு போக்குவரத்துத் துறை செயல்படும்? பிரச்சினையற்ற நேரங்களில் கூட, அரசு அதிகாரிகளும், ஊழியர்களும் இலகுவான தடைகளை ஏற்படுத்தலாம். பேரளவில் நாட்டுப் பற்றுடன் இயங்கினால், மக்களை அடக்க முற்படுவோர் அரசு இயந்திரத்தைப் பயன்படுத்துவதை தடை செய்துவிடலாம்.

சமீப காலங்களில் ஐக்கிய அமெரிக்காவில், உள்நாட்டிலும், வெளி நாடுகளிலும் காணப்படும் அநீதிகளுக்கு எதிராக, நுகர்வோர் கீரர வகைகள், திராட்சைகள், கோப்பி என்பவற்றை வாங்காது பகிஷ்கரிப்பதை காண்கிறோம். 1973இல் அராபிய எண்ணெய் விநியோக தடையைக் கண்டோம். இது ஒரு வகை சர்வதேசிய பொருளாதார ஒத்துழையாமையாகும். இரு நூற்றாண்டு களுக்கு முன் வட அமெரிக்க ஆங்கில குடியேற்றவாசிகளால் ஒத்துழையாமை இயக்கம் வெற்றிகரமாகக் கையாளப்பட்டது. 1765 - 1775 காலப் பகுதியில் குடியேற்றவாசிகள் பிரித்தானிய சட்டங்களை ஏற்க மறுத்து, தமது சொந்த நிறுவனங்களை தாபித்தார்கள். பல ஆங்கிலேய ஆளுனர்களும், உத்தியோகத்தார்களும் இப் போராட்டத்தின் சக்தியை ஒப்புக்கொண்டார்கள். முத்திரைச் சட்ட எதிர்ப்பியக்கத்தின் போது, நியூயோர்க் ஆளுனர் கோல்டன் தனது கோட்டைக்கு வெளியே தனது அதிகாரம் செல்லவில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டார். கவர்னர் பேர்னாட் மசுகுசெட்ஸ்பே தன்னால் ஏன் முத்திரைகளை விநியோகிக்க முடியவில்லை என்று லண்டனில் அதிகாரிகளுக்கு விளக்கம் அனுப்பினார். "இச்சமயத்தில் இவ்விடத்தில் எனக்கு உண்மையான அதிகாரம் இல்லை" என்று எழுதினார். "பல குடியேற்றங்களின் தலைநகர்களில் குறிப்பாக இக்குடியேற்றத்தில் மக்களிடமே அதிகாரம் இருக்கிறது. அவர்களது விருப்பத்துக்கு மாறாக எந்தச் சட்டத்தையும் செயற்படுத்த முடியாது" என்று லெப்டினட் கவர்னர் மேலும் குறிப்பிட்டார்.⁵ அமெரிக்க வரலாற்று நூல்கள் அமெரிக்க சுதந்திரப் போராட்டத்தின் ஆரம்ப அம்சங்களாகிய வன்முறையற்ற

⁵ வால்டர் எச் கொன்ஸர் ஜூனியர், ரொனால்ட் எம்.மக்கார்த்தி, டேவிட் ஜே ரொஸ்கானோ மற்றும் யீன் ஷார்ப், 'அமெரிக்க சுதந்திரப் போராட்டமும், எதிர்ப்பும் அரசியலும்' (போல்டர்: லைன் றெயினர் 1986). மேலும் பார்க்க: போலின் மெயர், 'எதிர்ப்பிலிருந்து புரட்சிக்கு' குடியேற்ற தீவிரவாதிகளும், பிரித்தானியாவுக்கு எதிரான அமெரிக்க எதிர்ப்பு வளர்ச்சியும், 1765-1776 (நியூயோர்க் விண்டேஜ், 1972)

எதிர்ப்புகளை எடுத்துக்காட்டத் தவறும் போது அக்காலத்தின் முக்கிய அனுபவங்களை அவர்கள் கண்டு கொள்ளாமல் விடுகிறார்கள்.

ஜனநாயக வெய்மார் குடியரசை சதிப்புரட்சியின் மூலம் 1920இல் வீழ்த்த முயன்றபோது, ஒத்துழையாமைக் கொள்கை அரசின் கொள்கையாகவே இருந்தது. வூல்ப்காங் காப்பும், அவரது படையினரும் பெர்லின் நகருக்குள் புகுந்த போது ஜனாதிபதி நாட்டை விட்டு வெளியேறினாலும் தாமே இன்னமும் சட்டபூர்வ அரசாங்கத்தின் தலைவர் என அறிவித்தார். காப்பின் படையினருக்கு எதிராக சலபமாகவே கிளர்ந்து எழுந்த எதிர்ப்பில் அரச ஊழியர்கள் வேலைக்குச் செல்லவில்லை; தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டார்கள்; சாமானிய குடிமக்கள் வீதிகளில் படையினரைக் கிண்டல் பண்ணினார்கள். மாகாணங்களில் உத்தியோகத்தார்கள் ஒத்துழைக்க மறுத்தார்கள்; அரசை அபகரித்தவர்களுக்கு நீசபாங்க் பணம் விடுவிக்க மறுத்தது, சர்வாதிகாரப் போக்குடைய ஆட்சியில் இணைந்து கொள்ள பல்வேறு நிபுணர்களும் மறுப்புத் தெரிவித்தனர். தட்ட்சாளர்கள் தமது தட்டச்சுக்களை மேசையில் பூட்டிவிட்டு, வீட்டில் நின்றதால், பத்திரிகைகளுக்கு செய்தி விடுவதற்கு தட்டச்சு செய்விப்பதற்கு அரசுக்கு முடியவில்லை. ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் வீதிகளில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட போதும், ஒரு வாரத்தினுள் பொதுமக்கள் சதிப்புரட்சியை முறியடித்தார்கள். படையினர் பெர்லினை விட்டு வெளியேறினர்.⁶

இரண்டாம் உலக யுத்த காலத்தில் நோர்வேயைக் கைப்பற்றிய நாஜி ஆட்சியாளர்களுக்கு நோர்வேயில் ஆசிரியர்கள் எதிர்ப்புக் காட்டினார்கள். பாஸில ஆசிரிய குழுக்களில் சேரமறுத்து, பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் என்ற ரீதியில் நாஜித்துவத்தை மாணவர்களுக்கு போதிக்க மறுத்தார்கள்.⁷

1944இல் கௌதமாலாவிலும், எல் சல்வடோரிலும் ஈவிரக்கமற்ற முறையில் ஆயிரக்கணக்கான மக்களை கொன்றொழித்த சர்வாதிகார ஆட்சிகளை இத்தகைய நடவடிக்கைகளால் கலைந்து போகச் செய்தனர். 1931இலிருந்து கௌதமாலாவை ஆட்சி செய்த ஜெனரல் ஜோர்ஜ் உபிக்கோ, மக்களின் வன்முறைசாரா மாபெரும் ஒத்துழையாமைப் போராட்டத்தின் முன் தனது வல்லமை பிசுபிசுத்துப் போனதை கண்டான். ஓர் அவதானிப்பாளர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

'சக்திவாய்ந்த கொடியவனான உபிக்கோ ஒரு ஆயுத எதிர்ப்பை முறியடித்திருக்க முடியும். ஆயுதம் தரித்த, தரிக்காத எந்த அதிருப்தி

⁶ டொனாட் ஜே. குட்ஸ்பீட், சதியாளர்கள் சதிப்புரட்சி சம்பந்தமான ஒரு ஆய்வு நியூயோர்க், வைக்கிங் பிரஸ் 1962) 108-43, 211-13. எஸ் வில்லியம் கல்பரின் 'ஜேர்மன் ஜனநாயகப் பரிசோதனை' 1918-1933 வரையான ரீட்சின் அரசியல் வரலாறு என்ற நூலையும் பார்க்க (கம்டன் கொன் ஆர்கன் புகஸ் 1963) 168-88

⁷ ஸ்வோர் ஸ்ரீன், பதிப்பித்தது நோர்ஜஸ் கிறிக் 1940-45 பாகம் 3 ஓஸ்லோ கைல்டென்டல் நோர்ஸ்க் போர்லக், 1947-50, 73-105

யாளர்களையும் தன்னாதிக்கத்தினுள் கொண்டு வந்திருக்க முடியும். ஆனால், குடிமக்களின் மறுதலிப்புக்கு எதிராக எதுவும் செய்ய முடியாதவனாக, வன்முறையில் பதிலடி கொடுத்தான். இவ்வகை நடவடிக்கை அவனை மெதுவாக அழிவுப் பாதைக்கு இட்டுச் சென்றது. இதுதான் சகல சர்வாதிகாரிகளும் இறுதியாக சந்திக்கும் இடம். அதாவது உன்னை ஆதரிக்காத சகலரையும் கொன்று தொலை, அல்லது அதிகாரத்தை கைவிட்டு ஓடு.⁸

தென்னாபிரிக்காவில் பலவகை வன்முறைசாராப் போராட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. நீண்ட வன்முறை ஆதரவு, வன்முறை நடவடிக்கைகளுக்கு மத்தியிலும், ஆபிரிக்க மக்களின் முக்கிய போராட்டமாக வேலை நிறுத்தம், மரண ஊர்வலங்கள், கீழ்ப்படியாமை, பொருளாதாரப் பகிஷ்கரிப்பு என்பவை அமைந்தன. 1990 பெப்ரவரியில் நெல்சன் மண்டேலா விடுதலையான பின் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தோடு பல பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டது. சர்வதேச இராஜதந்திர அழுத்தங்களையும் வெகுஜன போராட்டங்களையுமே நம்பி பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டது. இவ்ரேலியர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட மேற்குக்கரையிலும், காலாவிலும் பலஸ்தீனியர்கள் முதல் மூன்று வருடங்கள் (87 டிசம்பர் 90 டிசம்பர்) பெரும்பாலும் அமைதிப் போராட்டங்களையே நடத்தினார்கள்.

வெகுஜன ஒத்துழையாமை, வரிகொடாமை, வேலை நிறுத்தங்கள், அரச அதிகாரிகளின் பதவி விலகல், சுயாதீன பலஸ்தீன நிறுவனங்களை நிறுவுதல் போன்ற நடவடிக்கைகள் பி.எல்.ஓ.வின் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளை விட, பலஸ்தீனத்தின் இலக்கை அடைவதற்கு வலுவானவையாக இருந்தன.

உலக பத்திரிகையாளர்களால் கண்டு கொள்ளப்படாவிடனும், 1990இல் பர்மாவின் பிக்குகள் (மியன்மார்) முக்கிய ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார்கள். பர்மாவின் அடக்கு முறையாட்சி நீண்ட காலமாக பாடுபட்டு இன்றி எதிர் அரசியல் தலைவர்களைக் கொன்றும், மாணவர்கள், பிக்குகளைச் சித்திரவதை செய்தும், சிறையிலடைத்தும் வந்தது. 1988இல் அமைதியான ஆர்ப்பாட்டக்காரர் மீது நடத்தப்பட்ட ரங்கூன் படுகொலைச் சம்பவம் இதற்கு ஒரு உதாரணமாகும். 1990இல் நடந்த தேர்தலில் ஜனநாயக எதிர்க்கட்சி வெற்றி பெற்ற போதும், ஆட்சியாளர்கள் தேர்தல் முடிவை விடாப்பிடியாக அலட்சியப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு வெளிப்படையான எதிர்ப்புச் சமிக்ஞையாக, சுயமாகவே பௌத்த பிக்குகள் நாடு முழுவதிலும் இராணுவத்தினருக்கோ அவர்களது குடும்பத்தினருக்கோ சமயக் கிரியைகள் செய்வதை நிறுத்திவிட்டனர். முப்பது வருட இராணுவ ஆட்சி நடைபெறுகின்ற

⁸ மாரியா ரொசன்தால், குவாட்மாலா, 'எழுச்சி பெறும் ஜனநாயக லத்தீன் அமெரிக்க நாடொன்றின் வரலாறு' நியூயோர்க், டிசம்பர், 1962) 200-202, மேற்கோள் சார்ப், வன்முறையற்ற அரசியல், 93

போதும் பர்மா ஒரு விசுவாசமான பௌத்த மத நாடாகும். ஆகவே, இராணுவத்தினரின் தானத்தை பிக்குகள் ஏற்க மறுத்தது அரசின் சட்டபூர்வத்தன்மைக்கு முக்கிய சவாலாக மாறிற்று. 1990இல் புத்த மடங்கள் மீது மூர்க்கத்தனமான படையெடுப்புக்கள் நடத்தப்பட்டு, வற்புறுத்தல் மூலம் பிக்குகளிடமிருந்து இணக்க உடன்பாடுகள் பெறப்பட்டன. ஆனால், இதன் இறுதியான உண்மை விளைவு இதுவரை தெரியவில்லை.

வன்முறைசாரா தலையீடு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் தலையிட்டு வன்முறையற்ற வழியில் அதைத் தடுப்பதாகும். இது ஒரு வகைப் போராட்டம். உண்ணாவிரதப் போராட்டம், மறியல், பிரார்த்தனை, வன்முறையற்ற தடைகள், அதிக சமூககளை ஏற்றுதல், மாற்றுத் தொடர்பாடல் முறைகளை உருவாக்குதல், சமாந்திர அரசை உருவாக்குதல் போன்ற பல வேறு வழிமுறைகளை வன்முறையற்ற தலையீட்டின் ஆயுதங்களாகக் குறிப்பிடலாம். இங்கு நாம் ஆயுதம் தரிக்காத போராட்டத்தைப் பற்றி பேசவில்லை. மாறாக, வன்முறையற்ற போராட்டமானது, நிறைந்த உளவியல் சமூக, பொருளியல், அரசியல் வெடிமருந்துகளை ஆயுதமாக தரித்துள்ளது.

1971 மார்ச்சில் மாஸ்கோ நகரத்தில் இருப்பது நான்கு யூத இளைஞர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறும் உரிமை கோரி சுப்ரீம் சோவியத்துக்கு எதிரே மறியல் நடத்தினார்கள். 1970ஆம் ஆண்டு அனுமதிக்கப்பட்ட 999 பேரை விட, அந்த மாதத்தில் மட்டும் அநேகர் வெளியேற அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.⁹ பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டில் 1986 வசந்த காலத்தில் ஜனாதிபதி பேர்டினட் மார்க்கோஸின் ஆட்சிக்கெதிராக பலவகை வன்முறைசாராப் போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. பெனிக்ரோ அக்யூனோவின் படுகொலையைத் தொடர்ந்து, அடக்கு முறையையும் கொள்ளையையும் ஏமாற்றத்தையும் இனிமேலும் பொறுப்பதில்லை என்று மக்கள் தீர்மானித்தனர். மோசடியான தேர்தலை அம்பலப்படுத்துவதில் எதிர்ப்பியக்கம் வெற்றி பெற்றது. மார்க்கோஸின் அரசாங்கம் சட்டபூர்வமானதல்ல என்று சமயத் தலைவர்கள் மறுதலித்தனர். வெகுஜனங்கள் வீதிகளில் இறங்கி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். போர்வீரர்கள் அரசு கட்டளைக்கு அடிபணிய மறுத்தனர். கலகக்கார போர்வீரர்களைப் பாதுகாக்கும் வகையில் மக்கள் வீதிகளில் குவிந்து நின்று இராணுவ டாங்கிகளை நகர விடாமல் தடுத்தனர். மேலும் சமாந்தரமாக உருவாக்கப்பட்ட புதிய நிர்வாகம் அரசை நிலைகுலைய வைத்தது, ஆட்சிமாற்றத்துக்கு தயாரிப்பை ஏற்படுத்தியது. கொரலன் அக்கியூனோ ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றவுடன், பொதுமக்களின் நெருக்கீட்டினால் மார்க்கோஸ் பதவியை விட்டு விலகி, ஜெட்விமானமொன்றில் ஹவாய்க்கு தப்பியோடினார்.

போலந்து மக்கள், அகிம்சைப் போராட்டம், மூலம் 10 வருடம் போராடி தமது விடுதலையைப் பெற்றனர். ஆயுதப் போர் நடத்தினால் முன்னாள் சோவியத் அரசு அதை ஆயுத மூலம் அடக்கியிருக்கும் என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். ஆகவே, அவர்கள் தடை செய்யப்பட்ட பலவற்றைச் செய்வதன் மூலம், செய்ய

⁹ லியேநாட் ஸ்ரோட்டர் - இறுதி வெளியேற்றம் - நியூயோர்க் - யூனிவர்ஸ் பூக்ஸ் 1974)

அனுமதிக்கப்பட்ட விடயங்களை செய்ய மறுத்தும் தமது எதிர்ப்பைக் காட்டினார்கள். இராணுவச் சட்டம் அமுலில் இருந்த போதும், ஒருமைப்பாட்டு இயக்கம் தீவிரமாக செயல்பட்டது. போலந்து மக்கள் நாளாந்த அடிப்படையில் வேலைகளைச் செய்தார்கள். இரகசிய இயக்கங்கள் மூலமும், அடையாள நடவடிக்கைகள் மூலமும், விடாமுயற்சியாலும் தமது இலட்சியத்தை முன்னெடுத்தார்கள். போலந்தில் ஒவ்வொரு வருடமும் நூற்றுக் கணக்கான சட்டவிரோதப் புதினப் பத்திரிகைகள், நூல்கள், விநியோகிக்கப்பட்டன. மக்கள் உண்மையான பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தை உருவாக்கினார்கள். நோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை மற்றும் ஏனைய மத குருக்கள் தமது சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட வழிமுறையிலேயே இதுவும் நடந்தது.¹⁰ 1980இல் ஒருமைப்பாட்டு இயக்கம் தோதலில் பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெற்று, பிரதமர் பதவியையும் பெற்றது. ஒருமைப்பாட்டு இயக்கத்தலைவர் லாவலெஸா போலந்தின் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

தேசிய பாதுகாப்பு கருதி வன்முறை சாரா போராட்டம் சமயோசித கருவியாகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. 1968, 69களில் சோவியத் யூனியன் உள்ளிட்ட அதன் நேச அணிகளால் செக்கோஸ்லோவாகியா படை யெடுக்கப்பட்டது. நாடு முழுவதும் சோவியத் துருப்புக்களும் அதிகாரிகளும் பரந்திருந்த போதும், அவர்களால் பொதியளவு செக், மற்றும் ஸ்லோவாக்கிய ஒத்துழைப்பாளர்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. தேசியப் பேரவை தொடர்ச்சியாகக் கூடி, படை எடுப்பை தூற்றிப் பேசியதால் செக் நாட்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கூடி, எதிர்ப்பாளராக மாறியது. பத்திரிகையாளர் ஒத்துழைக்க மறுத்து, போராட்டப் பத்திரிகைகளைப் பதிப்பித்தனர். செக் பொலிஸார் தமது வாகனங்களில் இப்பத்திரிகைகளைக் கடத்தி வந்து தலைநகரம் முழுவதும் விநியோகித்தனர். ரெயில்வே ஊழியர்கள் சூழ்ச்சிகரமாக புகைவண்டிகளை இணைத்து, ஒரே இடத்தையே சுற்றிச் சுற்றி வண்டிகளை ஓடவைத்து போக்குவரத்தில் தாமதத்தையும், குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்தினர். புரட்சிக்கு ஆதரவான றேடியோ ஒலிபரப்பு நிலையத்தைத் தேடிச் கண்டறிய ரஷ்ய தேடு கருவிகளுடன் புறப்பட்ட ரயில் எதிர்பாரா நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டது.

பிராக் நகரத்தில் செக் மாணவர்கள் ரஷ்ய தாங்கிகளை சூழ்ந்து கொண்டு, மிகப் பலம் வாய்ந்த வன்முறையற்ற உபாயத்தைக் கையாண்டனர். எதிரிகளின் துருப்புகளை தம் வசமாக்கினர். இவர்களது இத்துணிகர நடவடிக்கை புகைப்படங்களாகவும், திரைப்படமாகவும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எதிர்ப்புரட்சியை அடக்கப் புறப்பட்ட டாங்கிப் படையின் துருப்புக்கள் நடப்பதை அறிவதற்காக மேலே ஏறினர். எதற்காக மாணவர்கள் துண்டுப் பிரசரம் விநியோகிக்கிறார்கள்? உரையாடுகிறார்கள்? தங்களது பிரசன்னத்துக்கு

¹⁰ நீல் அஷர்லன் போலந்தின் ஆகஸ்ட் - சுய கட்டுப்பாட்டு புரட்சி நியூயோர்க், வைக்கிங் பிரஸ் 1982) லோறன்ஸ் வெஸ்லரின் - ஒருமைப்பாடு; போலந்து அதன் உணர்ச்சிப் பருவத்தில் - என்ற நூலையும் பார்க்க - நியூயோர்க் சிமோன் அனட் சுஸ்டர், 1982)

சவால்விடுகிறார்கள்? பிராக் நகர வீதிகளில் இந்த உளவியல் அழுத்தத்தை பல ரஷ்ய அதிகாரிகளாலும், துருப்பினாலும் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. இரண்டு மூன்று தற்கொலைகளும் நடைபெற்றன. பிராக் நகரிலிருந்து ரஷ்ய துருப்புகளை சமூல் முறையில் மாற்ற வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. சோவியத்தின் ஆசியப் பிராந்தியத்திலிருந்து செக் மொழி பேசத் தெரியாத துருப்பினர் பிராக் நகருக்கு பெருமளவு கொண்டு வரப்பட்டனர். செக் மாணவர்கள் ரஷ்ய படையெடுப்பைப் பற்றி துருப்பினருடன் உரையாடுவதைத் தடுக்கவே இவ்வாறு செய்யப்பட்டது. செக் மக்களுக்கு வன்முறையற்ற போராட்டத்தில் அவ்வளவு பயிற்சியில்லாத போதிலும், அவர்களது போராட்டம் அரசியல் அதிகாரத்தை எட்டு மாதங்களுக்கு கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்தது. இதை ஒரு தயார் நிலையில் உள்ள படையினரால் செய்திருக்க முடியாது.¹¹

பல வருடங்களின் பின் ஒரு ரஷ்ய கனவான் என்னைச் சந்திக்க எனது ஹாவார்ட் காரியாலயத்திற்கு வந்திருந்தார். நீண்ட உரையாடலின் பின், செக்கில் இடம்பெற்ற சம்பவங்கள் பற்றி என்னிடம் கேட்டார். நான் கேள்வியை அவரிடமே மாற்றினேன். நான்கு நாட்களிற்கு ஒரு முறை ரஷ்ய துருப்புகளை பிராக்கிலிருந்து மாற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உளவியல் அழுத்தங்களாலும் அவர்களை நம்ப முடியாது என்பதாலுமா என்று கேட்டேன். இது உண்மையா என்று வினவினேன். அவர் முன்னோக்கி உரக்கக் கூறினார். பிராக் நகரத்தில் மட்டுமல்ல முழு நாட்டிலுமே தேவைப்பட்டது. இது எத்தகைய யுத்தம்? ஒரு இராணுவ வீரர் கூடக் கொல்லப்படவில்லை. ஆனால், முழு இராணுவத்தையும் நான்கு நாட்களில் இழந்துவிட்டீர்கள்?

1989இன் பிற்பகுதியில் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் வன்முறையற்ற போராட்டத்தின் சக்தி பிரமாண்டமான அளவில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. மக்கள் எதிர்ப்புக்கு முன்னால் சில வாரங்களிலேயே கம்யூனிஸ சர்வாதிகாரம், கிழக்கு ஜேர்மனி, செக்கோஸ்லாவாக்கியா, ப்ல்கேரியா, ரோமானிய (குறிப்பிடத்தக்க வன்முறையுடன்) வீழ்ச்சி கண்டது. 1991 ஆகஸ்டில் ரஷ்ய கடும்போக்குவாதி களின் சதியின் தோல்வி வன்முறைசாரா போராட்டத்துக்கு கிடைத்த இன்னுமொரு வெற்றியாகும்.

வன்முறையற்ற மாற்று வழிகளை செயற்படுத்தல்:

வன்முறைசாராப் போராட்டங்கள் நடைபெறுகின்றன. ஆகவே அவற்றை எதிர்காலத்திலும் உபயோகிக்க முடியும். இதை மீண்டும் வலியுறுத்த வேண்டியது

¹¹ பிறட் எச் எய்ட்லின், 'அணிசேராமையின் தர்க்கம்' 1968இல் ஆகஸ்ட் 21. செக் மீதான சோவியத் தலையீடும் செக் நாட்டின் பதில் நடவடிக்கையும் (நியூயோர்க் கொலம்பிய பல்கலைக்கழக பிரஸ், 1980) எச். கோர்டன் ஸ்கில்லிங் என்பவரின் - 'செக்கோஸ்லோ வாக்கியாவின் தொடர்ச்சியான புரட்சி' என்ற நூலையும் பார்க்க (பிறின்ஸ்டன், பிரின்ஸ்டன் பல்கலைக்கழக பிரஸ் 1976) அதோடு, றொபோட் லிட்டில் என்பவரின் 'த செக் பிளக் புக்' என்ற நூலையும் பார்க்க (நியூயோர்க் பிரெட்ரிக் ஏ பிராஜர் 1969).

அவசியம். ஏனெனில் அகிம்சைப் போர் சாத்தியமற்றது எனும் பொருளாதார அமைப்பு தவறானது; எமது மிருக குணம் அல்லது மனிதனுடைய ஆக்கிரமிப்புத் தன்மை மாற்ற முடியாதது; எமது கல்விமுறை எம்மை சீரழித்துள்ளது; எமது குடும்ப அமைப்பு பழக்கவழக்கங்கள் பொருத்தமானவையல்ல என்றிவ்வாறு பல நியாயங்களில் நவீன முறை ஆய்வுகளை மக்கள் உதாரணம் காட்டுகிறார்கள். மனதை மாற்றக் கூடிய இந்த ஆட்சேபனைகள் எல்லாம் தவறானவை. ஏனெனில் வன்முறையற்ற போராட்டம் சகிப்புத் தன்மையுடன் வளர்வது. இதுவே சாத்தியமானது என்று கென்னத் போல்டிங் கூறுகிறார்.¹²

தனிமனிதனில் ஏற்படும் மாற்றம் எந்தளவுக்கு அகிம்சைப் போராட்ட முறைக்கு தேவைப்படுகிறது என்ற விடயம் சில சமயவாதிகளிடையே தொடர்ந்தும் விவாதிக்கப்படும். பௌத்த அடிப்படை விதியின்படி, ஒருவரது உள்மன நிலையும், அவரது புறநிலை நடத்தையும் பிரிக்க முடியாதபடி இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இது போலவே ஏனைய மரபுச் சிந்தனைகள் அகிம்சைப் போராட்டத்தில் இணைந்து கொள்பவர்களிடம் இருக்கக்கூடிய ஆத்மார்த்த விழிப்புணர்வில் கவனம் செலுத்துகின்றன. குறைந்தபட்சம், ஒருவருக்கு மிக உயர்ந்த துணிவு தேவைப்படுகிறது. வன்முறையை விட வன்முறையற்ற போராட்டத்துக்கு அதிக மனோவலிமை தேவைப்படுகிறது' என காந்தி நம்பினார். 'நெருப்பு, நீரும் எப்படி ஒன்றிணையாதோ அப்படியே கோழைத்தனமும், அகிம்சையும் ஒன்று சேராது' என்று அவர் பிரகடனப்படுத்தினார்.¹³

ஒருவர் தனது எதிராளியை நேசிக்க வேண்டியது அவசியமா? முறையான அகிம்சையானது கருணையிலிருந்து ஊற்றெடுக்கிறது. ஆகவே, வெறுப்புக்கும், பகைமைக்கும் அகிம்சையில் இடம் இல்லை என சில பௌத்தர்களும், கிறிஸ்தவர்களும், வேறு சிலரும் வாதிடுகிறார்கள். நடைமுறையில் இது போன்ற உயர்ந்த நியமங்களை எப்போதும் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை. பகைமையைக் கைவிடும் போது, அகிம்சை நடைமுறையின் விளைவு வலுப்பெறுகிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால், இதே நடைமுறையை தமது எதிராளிகளை வெறுத்தவர்களும், பலவந்தப்படுத்தியவர்களும் வெற்றிகரமாகக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். சமயத்தின் வழியில் தூண்டப்பட்டாலும் அல்லாது விட்டாலும் கூட, அரசியல் கண்ணோட்டத்தில் வன்முறையற்ற போராட்டம் செயல்திறன்மிக்கதாகவே இருக்கிறது. இன்னொரு மாற்று வழியை மிசுசிப்பியைச் சேர்ந்த பத்திரிகையாளர் பின்வருமாறு பிரசாரப்படுத்தினார். 'நான் எனது

¹² மேற்கோள் - ஜெறோம் டி. பிறாங் - 'விவேகமும் உயிர்வாழ்வுமும்' யுத்தம் சமாதானம் என்பவற்றின் உளவியல் அம்சங்கள் (நியூயோர்க், ரண்டம்கவுஸ், 1968), 270

¹³ எம்.கே. காந்தி, 'யுத்தம் சமாதானம் என்பவற்றில் வன்முறையின்மை' பாகம் I (அகமதாபாத் நலிஜீவன் 1962) 72 மேற்கோள் ஷாஃப் 'வன்முறையற்ற போராட்டத்தின் அரசியல்', 456-57 கோபிநாத் தாவன், மகாத்மா காந்தியின் அரசியல் தத்துவம் (அகமதாபாத், நலிஜீவன் 1962) 72

எதிரிகளை எப்போதும் நேகிக்கிறேன். ஏனெனில் அது அவர்களை நரகத்தைப் போல பைத்தியமாக்குகிறது" என்கிறார்.¹⁴

மனித இயற்கை மாற்ற முடியாதது, அல்லது மாறத் தேவையில்லை என்று நாம் முடிவு எடுத்தாலும் கூட, அகிம்சைக்கான மனமாற்றமும் பேரளவில் ஏற்படாது என்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும் கூட, அத்தகைய நிலைப்பாடுகள் கையில் உடன் உள்ள வேலைகளை தடுத்து நிறுத்த வேண்டியதில்லை. வரலாற்றில் காணப்படும் நன்கு சீரமைக்கப்படாத அகிம்சைப் போராட்டங்களில் வெற்றி அல்லது தோல்வி பற்றி ஆய்ந்து பார்க்க இதுவே தருணமாகும். அதன் பிறகு வன்முறையாலும், யுத்தத்தாலும் மட்டுமே தீர்க்கப்படலாம் என்றிருக்கின்ற நிலைமைகளை அகிம்சையில் தமக்குள்ள நம்பிக்கையில் சமரசம் தேவை என்று தர்ம நெறியாளர் சொல்லும் நிலைமைகளை எப்படி வன்முறையற்ற செயல்வடிவங்களால் கையாளலாம் என்று பரிட்சித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

பொதுவாகச் சொன்னால் வன்முறையற்ற போராட்டம் நான்கு வழிகளில் வெற்றிபெறக்கூடும். முதலாவது மனமாற்றம். எதிரணியின் மனதையும் இதயத்தையும் வெல்வது. பல சமயவாதிகளுக்கு எதிரணியினரின் மனதை வன்முறையற்ற இயக்கத்தின் இலட்சியத்திற்கு மாற்றுவதுதான் உண்மையான வெற்றி. மற்றவர்கள் எதிரணிக்கு விட்டுக் கொடுப்பதை வெற்றியின் இரண்டாவது தடமாகக் கருதுவர். மனமாற்றம் ஏற்படாவிடினும் கூட, தொடர்ந்து போரிடுதல் அபாயகரமானது, அதிக செலவானது என்று எதிரணியினர் தீர்மானித்து சில சலுகைகளைத் தரலாம்; பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வுக்கு வரலாம். அல்லது மூன்றாம் தரப்பு மத்தியஸ்தத்துக்கு முன்வரலாம். மூன்றாவது சாத்தியமாவது வன்முறையற்ற பலவந்தம். விட்டுக்கொடுப்பற்ற பெரும் எதிர்ப்புக்கு முன்னால், தமது விருப்பத்துக்கு மாறாகவே எதிரிகள் விட்டுக் கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படலாம். இறுதியில் எதிரியின் சக்தியின் மூலவளம் குறிப்பிட்டளவுக்கு இல்லாதொழிக்கப்பட்டால் அவர்களது ஸ்தாபனம் அல்லது அரசு சீர்குலைந்து போகும். ஆகவே, எதிரியின் சிந்தனை முறையை மாற்றுவது, வன்முறையற்ற வழிகளில் வெற்றியைச் சாத்தியமாக்கும் ஒரு வகையாகும்.

வன்முறையற்ற போராளிகள் சில வேளை கொல்லப்படுகின்ற போதும், இது கொரில்லா போராட்ட, அல்லது மரபு முறைப் போராட்ட இழப்புகளை விட குறைவானதாகும். அணுகுண்டு வீச்சு அழிவு பற்றி சொல்லவே வேண்டியதில்லை. அகிம்சைப் போர்களில் ஏற்படும் பலிகள் இறந்தவர்களின் இலட்சியத்தை முன்னெடுப்பதற்கு பெரும்பாலும் உதவும். அவர்களது சகபாடிகளின் எதிர்ப்பை அதிகரிக்கவும், எதிராளிகளின் சக்தியைக் குறைக்கவும் உதவும். 1989 வசந்த காலத்தில் பெய்ஜிங்கில் நசுக்கப்பட்ட மாணவ இயக்கத்தின் முடிவு, சீனாவில் ஜனநாயக இயக்கத்தின் முடிவோ அல்லது வன்முறையற்ற போரில் தோல்வியோ அல்ல. 1919இல் நடந்த அமீதாசரஸ் படுகொலை காந்தியை

¹⁴ சார்ப் - வன்முறையற்ற நடவடிக்கையில் அரசியல் - 790

இந்திய சுதந்திர போராட்டத்தின் ஆதரவாளர் ஆக்கியது. ரஷ்யாவில் சென் பீற்றர்ஸ் பார்க்கில் இரத்த ஞாபிற்றில் சமாதான ஊர்வலத்தின் மீது நடத்தப்பட்ட படுகொலை 1905 இன் புரட்சிக்கு வழிகோலியது.

பாதுகாப்பு நெருக்கடி நிலைகளில், முழுச் சமுதாயத்தையும் இத்தகைய நடவடிக்கைகளில் பயிற்றுவிக்க முடியும் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கது. குடிமக்களை அடித்தளமாகக் கொண்ட பாதுகாப்புக் கொள்கை, வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடமிருந்தும், உள்நாட்டு அபகரிப்பாளர்களிடமிருந்தும் நாட்டைக் காப்பாற்ற மக்களின் அகிம்சை நடவடிக்கையை ஆயுதமாகக் கொள்கிறது. மேலே விபரிக்கப்பட்ட வழிமுறைகள் மூலம், ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் மக்களை ஆட்சி செய்ய முடியா நிலைக்கு ஆக்க முடியும். கொடியவர்கள் தமது இலக்கை அடையாமல் தடுக்க முடியும். இத்தகைய ஒரு வழிமுறை ஏற்கப்பட்டு, சாத்தியமான தந்திரோபாயமாக்கினால் தொடக்க தாக்குதலையே தடுத்து நிறுத்த முடியும்.

பொதுமக்கள் மத்தியிலும், ஆயுதபலத்திலும் நம்பிக்கையுள்ளவர்களிடமிருந்தும் ஆதரவு பொதுமக்களை அடியாகக் கொண்ட பாதுகாப்புக் கொள்கைக்கு அவசியமானது. இத்தகைய கொள்கையின் நன்மை ஆழமான ஆய்வு மூலமும், செயல்பாட்டின் மூலமும் நிரூபிக்கப்பட வேண்டும். பல கேள்விகளுக்கு விடை காணவேண்டும். ஒரு நாட்டின் பாதுகாப்புத் தேவைகளை எவ்வாறு அகிம்சை முறை போராட்டம் பூர்த்தி செய்யும்? எந்தளவுக்கு மக்கள் வன்முறையற்ற போராட்டத்தில் நம்பிக்கை வைப்பார்கள்? எவ்வளவு திறமையாக இவ்வழிமுறையை பிரயோகிக்க முடியும்? எத்தகைய வழிகளில் தனிமனிதர்களும் மக்களும் இத்தகைய முறைக்குத் தம்மைத் தயார்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்? விருத்தி செய்யவும் பயன்படுத்தவும் உகந்த தந்திரோபாயங்கள் யாவை? இவற்றுக்குக் கிடைக்கும் விடைகளைப் பொறுத்து, நாட்டின் மொத்தப் பாதுகாப்புக்களை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிலாவது ஒரு அம்சமாக சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சுவீட்சாநந்தம், சுவீடனும் இதே ஏற்கனவே செய்துள்ளன. பல ஐரோப்பிய நாடுகள் குடிமக்களை அடியாகக் கொண்ட பாதுகாப்பு கொள்கை பற்றி சிறிய அளவில் ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளன.¹⁵ பனிப்போருக்குப் பிந்திய உலகில், அர்த்தமற்ற உயர் தொழில்நுட்பம் ஆயுதங்களுக்கு மாற்றீடான ஒரு சாத்தியத்தை குடிமக்களை அடியாகக் கொண்ட பாதுகாப்பு ஏற்படுத்த முடியும்.

அகிம்சை என்ற இலட்சியத்துடன் வாழ்வதென்பது வெறுமனே தனிநபருக்கும் இலட்சியத்துக்குமான தொடர்பு அல்ல. நாங்கள் சமூக அரசியல் நிலைமைகளையும், சகோதர மனித இனத்துக்கான எமது பொறுப்புணர்வையும்

¹⁵ ஜீன் ஷார்ப் - வெல்லப்பட முடியாத ஐரோப்பாவை உருவாக்குதல். குடிமக்களை அடியாகக் கொண்ட பாதுகாப்பின் சக்தி - (நியூயோர்க்கில் பாலிங்கர் 1986) மேலும் பார்க்க. ஜீன் ஷார்ப்-மக்கள் சார்ந்த பாதுகாப்பு, இராணுவத்திற்கு பிந்திய ஆயுதமுறை, (பிறின்ஸ்ரன், பிறின்ஸ்ரன் பல்கலைக்கழகம் பிரஸ் - 1990)

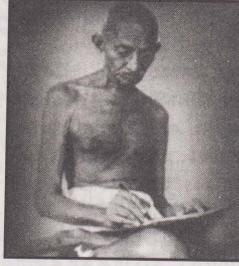
சூழ்நிலை, சமூகப் பொறுப்பு என்பவற்றிடையே நெருக்கடி தோன்றும் போது மேற்கொள்ள வேண்டிய பொருத்தமான வழிமுறை என்ன? கடும் முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பதில் வன்முறையற்ற வழி சாத்தியமானது என்று நம்புபவர்களுக்கு, பரந்த அரசியல் அறநெறித் தேர்வுகள் உள்ளன. கொல்லாமையில் நம்பிக்கை வைக்கின்ற அதே நேரம், விடுதலைக்கும், நீதிக்கும் போராட விரும்பும் மக்களுக்கு இப்போது ஒரு திருப்தியான வழிமுறை கிடைத்துள்ளது. போரைத் தவிர, ஏனைய சமூகப் பிரச்சினைகளையும் தீர்ப்பதற்கு வன்முறையற்ற வழிகளைக் காட்ட முன்வரலாம்.

அகிம்சா முறையில் சக்தியையும், அதன் வரலாற்றையும் தேடும் போது, 'அறநெறி மரபும் செயல் முறையும்' பெரும்பாலும் ஒத்தவையே என்று ஒருவர் உணரலாம். பெரும் சமயப் போதகர்களால் போற்றப்படும் அகிம்சை நடத்தையானது, இறுதியில் அரசியல் நடைமுறை சாத்தியமாகக் கூடியவையே.

வன்முறை மேலும் வன்முறையையும், யுத்தம் மேலும் யுத்தத்தையும் வளர்க்கின்றன என்று நீண்ட காலமாக பௌத்தர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இந்த தசாப்தத்தில் மட்டும் வன்முறையை கையாள்வதால் தங்கள் அரசியல் வீழ்ச்சிக்கே வழி வகுக்கிறோம் என்பதை எவ்வளவு கொடும் சர்வாதிகாரிகள் கண்டிருக்கிறார்கள்? அவர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய ஒரே வாய்ப்பு எப்படி நாட்டை விட்டு தப்பி வெளியேறுவது என்பதுதான்.

வன்முறையற்ற போராட்டத்தின் திறன் பற்றி மேலும் மேலும் சமூகங்கள் அறியும் போது யுத்தத்தில் தங்கி நின்றல் குறைவதையும், மக்கள் சக்தி அதேயளவில் அதிகரிப்பதையும் காணலாம். கொடுமைக்கு முன் பணிந்து போதல் அல்ல. அகிம்சை என்பதை மக்கள் புரிந்துள்ளார்கள். சமூகப் பொறுப்புகளும், தார்மீக உறுதிப்பாட்டுக்கும் இடையிலான நெருக்கடி அகிம்சா முறையில் தீர்த்துக் கொள்ளக்கூடியது. ஆகவே உலகின் நெருக்கடியான முரண்பாடுகளைத் தீர்க்க பெரும் சமயங்களில் அடிப்படைத் தத்துவங்களை மூலோபாயமாகப் பிரயோகிப்பது உயர்ந்த செயல்திறன் மிக்க அடிப்படையாக அமையும் என்பதை உணரச் செய்யும்.

மகாத்மா காந்தி

மகாத்மா காந்தியின் 'அகிம்சை' என்ற கட்டுரை ஆரம்பத்தில் 1922இல் எழுதப்பட்டது. இக்கட்டுரையில் காந்தி தமது அகிம்சைக்கொள்கையை இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் எதிர்கொள்ளும் அரசியல் சவால்களுடன் தொடர்புபடுத்தி விளக்குகின்றார்.

அகிம்சை என்ற மகாத்மாவின் தத்துவமும், நடைமுறையும் இந்தியாவின் வளம்மிக்க சமய தத்துவ மரபுகளை இந்திய வெகுஜன காலனித்துவ எதிர்ப்பு அரசியலுடன் இணைத்து உயர் நிலைக்குக் கொண்டு சென்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த அரசியல் சமூக சிந்தனையாளராக காந்தியைக் கொள்ளலாம். அகிம்சை என்ற அவரது போதனை, சமூக இயக்கங்களுக்கு தொடர்ந்தும் ஆதர்சமாக இருக்கின்றது.

'அகிம்சை' என்ற இக்கட்டுரை, மகாத்மாவின் தொகுப்புகள் XXIII நூலில் 13ஆம் அதிகாரத்தில் காணப்படுகின்றது. வெளியீட்டுத் திணைக்களம் தகவல் ஒலிபரப்பு அமைச்சு, இந்திய அரசாங்கம்: பக்: 24-27.

அகிம்சை

மகாத்மா காந்தி

தன்னை ஒரு அகிம்சாவாதி என்று சொல்லிக் கொள்பவர், தன்னை அடித்துத் துன்புறுத்தியவர் மீது சினம் கொள்ளக்கூடாது. அவருக்கு தீங்கு நினைக்கக்கூடாது. அவருக்கு நன்மையே நினைக்க வேண்டும்; அவரைத் திட்டக்கூடாது; அவருக்கு எவ்வித உடல் காயத்தையும் ஏற்படுத்தக்கூடாது. தவறு இழைத்தவர் தன் மீது உண்டாக்கிய ரணங்களை அவர் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, அகிம்சை என்பது பூரண களங்கமற்ற நிலையாகும். சகல ஜீவராசிகளுக்கும் எதிராக தீங்கான நினைப்பு இல்லாத நிலையே முழுமையான அகிம்சையாகும். ஆகவே, இது மனிதர்களை மட்டுமல்ல, சிறுபூச்சி, பிராணிகளையும் உள்ளடக்குகிறது. எமது தீய குணங்களுக்கு தீனியாவதற்காக அவை படைக்கப்படவில்லை. எமது சிருஷ்டி கர்த்தாவின் மனதை நாம் அறிய முடியுமானதாயிருந்தால், சிருஷ்டியில் இவற்றின் உண்மை நிலை என்ன என்பதை அறிந்திருப்போம். ஆகவே, அகிம்சை என்பது, அதன் தீவிர வடிவத்தில் சகல உயிர்கள் மேலும் நல்லெண்ணம் கொண்டிருத்தலேயாகும். இது தூய அன்பாகும். இதை நான் இந்த சமய நூல்கள், விவிலியம், குரான் என்பவற்றில் கற்றுள்ளேன். அகிம்சை பூரணத்துவ நிலையைக் குறிக்கும். இந்த இலக்கை நோக்கியே சகல மனித இனமும் இயல்பாக தம்மை அறியாமலே செல்கின்றது. தான் களங்கமற்றவனாக இருப்பதன் மூலம் மனிதன் தெய்வத்தன்மை பெற்றுவிடுவதில்லை. ஆனால், உண்மையான மனிதனாக மாறுகிறான். எமது இன்றைய நிலையில் நாம் பாதிமனிதராகவும், பாதி மிருகமாகவும் இருக்கிறோம். எமது அறியாமையிலும், ஆணவத்திலும், சினமடைவதிலும், பழிக்குப் பழி வாங்குவதிலும் இந்த குணம்சங்களை வெளிப்படுத்துகிறோம். திருப்பித் தாக்குவதுதான் உயிர் வாழ்வதற்கான நியதி என்று நம்புவது போல நடிக்கின்றோம். ஆனால், எமது சமய நூல்கள் திருப்பித் தாக்குவதை அனுமதிக்கின்றனவே தவிர கட்டாயமாக்கவில்லை. கட்டுப்பாடு தான் கட்டாயமானது. கட்டுப்பாடு என்பது விரிவான ஒழுங்குமுறையில் பின்பற்றப்படுவது. எமது உயிர் வாழ்க்கையின் நியதி கட்டுப்பாடே. உயர்ந்த கட்டுப்பாடு இன்றி பூரணத்துவ நிலையை அடைய முடியாது. ஆகவே, துன்பப்படுவது மனித குலத்தின் அடையாளமாகும்.

இலக்கு எங்களிடம் இருந்து விலகிச் செல்கிறது. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு விலகிச் செல்கிறதோ அவ்வளவுக்கு நாங்கள் தகுதியற்றவர்களாகிறோம்.

சாதிப்பதில் அல்ல, முயற்சிப்பதிலேயே திருப்தி உள்ளது. முழு முயற்சி முழு வெற்றியாகும்.

ஆகவே, நான் எவ்வளவு தூரம் இலக்கிலிருந்து தள்ளி நிற்கின்றேன் என்பதை அறிந்துள்ள போதிலும் என்னைப் பொறுத்தவரை, பூரணமான அன்பே எனது வாழ்வின் முழுமையான நியதியாகும். ஒவ்வொரு முறையும் நான் தோல்வியடையும் போது, எனது தோல்வி, எனது முயற்சியை மேலும் திடசங்கற்பமடையச் செய்கிறது.

ஆனால் இந்த இறுதி நியதியை காங்கிரஸ் ஊடாகவோ, கிலாபத் அமைப்பு ஊடாகவோ நான் போதிக்கவில்லை. என்னுடைய பலவீனங்கள் எனக்கு நன்கு தெரியும். அத்தகைய முயற்சிகள் முன்கூட்டியே தோல்வியடையும். இந்த நியதி எப்படி இயங்குகிறது என்று அறியாதவன் தான் முழு ஆண்களும், பெண்களும் இந்த நியதியைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பான். காங்கிரஸ் மேடைகளில் இந்த நியதியின் நியாயம் பற்றி நான் பேசுகிறேன். இந்த நியதியின் விளைவில் ஒரு சிறு துணுக்கை மட்டுமே காங்கிரஸும் கிலாபத்தும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. உண்மையான தொண்டர்கள் கிடைப்பார்களாயின், அவர்கள் மூலம் இந்த நியதியை குறைந்தபட்ச அளவிலாவது பிரயோகித்து, குறுகிய காலத்துக்குள்ளேயே வெகுஜனங்களை இதன்பால் திருப்பலாம். ஆனால், இந்த சிறிய அளவு பிரயோகம் உண்மையானதாயின் முழுமையான பிரயோகத்தை அது திருப்திப்படுத்த வேண்டும். ஒரு துளியளவு நீரில் செய்த ஆய்வின் முடிவு, நிரம்பிய ஒரு குளத்து நீரில் செய்யப்படும் ஆய்வின் முடிவுகளுக்கு ஒப்ப இருக்க வேண்டும். நான் கடைப்பிடிக்கும் அகிம்சைக் கொள்கை எனது சகோதரனுக்கு வேறாகவும், பிரபஞ்சத்துக்கு வேறாகவும் இருக்க முடியாது. எனது அன்பை சகோதரனுக்குக் காட்டும் போதும், முழுப் பிரபஞ்சத்துக்கும் காட்டும் போதும், சோதனை இரண்டையும் திருப்திப்படுத்த வேண்டும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட செயல்பாடானது காலத்துக்கும், இடத்துக்கும் கட்டுப்படும் போது அது கொள்கையாகிறது. ஆகவே, முழுமையான செயல்பாடு தான் உயர்ந்த கொள்கையாகும். ஆனால், நேர்மை என்ற கொள்கை நீடிக்கும் போது, நேர்மையான செயற்பாட்டில் இருந்து வேறுபடாது. நேர்மையை கோட்பாடாகக் கொண்ட வியாபாரியைப் போலவே நேர்மையை கொள்கையாகக் கொண்ட வியாபாரியும் தனது துணி வியாபாரத்தை நேர்மையாகச் செய்வார். இரண்டுக்கும் இடையில் வேறுபாடு என்னவெனில் அரசியல் வியாபாரி, லாபம் கிடைக்காதபோது நேர்மையை கைவிட்டு விடுவார். ஆனால் நேர்மையில் நம்பிக்கையுடையவர் முழு நட்டம் வந்தாலும் கைவிடமாட்டார். பெரும்பாலான நிலைமைகளில் ஒத்துப்போகாதவரின் அரசியல் அகிம்சை இந்த சோதனையில் தாக்குப் பிடிக்காது. ஆகவே, போராட்டம் தொடர வேண்டியுள்ளது. வளர்ந்து கொடுக்காத ஆங்கிலேயரின் இயல்பை எவரும் குறை சொல்ல வேண்டாம். எவ்வளவு கடினமான நூலிழையானாலும் அன்பு என்ற நெருப்பில் உருகிவிடும். இந்த நிலைப்பாட்டில் இருந்து நான் விலகமாட்டேன். ஏனெனில் எனக்கு நன்கு

தெரியும். பிரித்தானியரது இயல்பு அல்லது மற்றவருடைய இயல்பு இணங்கி வராதுவிட்டால் அதன் அர்த்தம் நெருப்பு சூடாக இல்லை என்பது தான். அப்படி ஒன்று இருந்தால்!

எமது அகிம்சை பலமானதாக இருக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால், உண்மையானதாக இருக்க வேண்டும். எங்களை அகிம்சாவாதிகளாக நாம் கருதினால் ஆங்கிலேயர்களுக்கோ, அவர்களோடு ஒத்துழைக்கும் எமது நாட்டவருக்கோ எவ்வித தீங்கும் நடக்கக்கூடாது. ஆனால், எம்மில் பலர் தீங்கு நினைத்திருக்கிறோம். எமது பலவீனம் காரணமாக அந்தத் தீங்கை நாம் புரியவில்லை. அல்லது உடலுக்குத் தீங்கு விளைவிக்காமல் இருப்பது மட்டும் நாம் எடுத்துக் கொண்ட சத்தியத்தை கடைப்பிடிப்பதாகும் என்ற அறியாமை நிறைந்த நம்பிக்கையிலாகும். அகிம்சைக்கான எமது சத்தியம் எதிர்காலத்தில் திருப்பித் தாக்குதலையும் தவிர்க்கிறது. எம்மில் சிலர் துரதிர்ஷ்டவசமாக பழிவாங்குதலை பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்துக்கு ஒத்திப் போட்டுள்ளார்கள். என்னை யாரும் தவறாக விளங்க வேண்டாம். கொள்கை கைவிடப்படும் போது, பழிதீர்க்கும் சாத்தியத்தை அகிம்சை தவிர்க்கிறது என்று நான் கூறவில்லை. ஆனால், வெற்றிகரமான போராட்டத்தின் பின், எதிர்கால பழிவாங்கலின் சாத்தியத்தைத் திட்டவாட்டமாக அகிம்சை தவிர்க்கிறது. ஆகவே, அகிம்சையைப் பின்பற்றும் போது, ஆங்கிலேய நிர்வாகிகளுடனும், அவர்களுடன் ஒத்துழைப்பவர்களுடனும் நட்பாய் இருக்க வேண்டுவது அவசியமாகிறது. இந்தியாவில் சில பகுதிகளில் ஆங்கிலேயரோ, அவர்களது கூட்டாளிகளோ பாதுகாப்பாக நடமாட முடியவில்லை என்பதைக் கேள்விப்படும் போது நான் மிகவும் வெட்கமடைகிறேன். சென்னையில் நடந்த கூட்டத்தில் இடம்பெற்ற அவமானகரமான நிகழ்ச்சிகள் அகிம்சையை முற்றாக மறுதலிப்பவை ஆகும். என்னை அவமதித்தார் என்று எண்ணி, கூட்டத்தின் தலைவரை இழுத்து எறிந்தவர்கள், தம்மையும், தமது கொள்கையையும் அவமானத்துக்குள்ளாக்கினார்கள். அவர்கள் தமது ஆதரவாளரும், நண்பருமான திரு அன்ட்ரூஸ்¹ அவர்களைப் புண்படுத்தினார்கள். தமது நோக்கத்தையே அவர்கள் சிதைத்தார்கள். தலைவர் நான் ஒரு போக்கிரி என்று நினைத்தால் அதைச் சொல்வதற்கு அவருக்கு முழு உரிமையுண்டு. அறியாமை ஆத்திரத்தை தூண்டக்கூடாது. நான் போக்கிரித்தனமாக நடந்து கொண்டால் ஆத்திரம் உண்டாகும். சகல ஒத்துழையாமையாளரையும் அவர்கள் அகிம்சை மீது செய்த சத்தியத்திலிருந்து நான் விடுவிக்கிறேன். நான் அவர்களை தவறாக வழிநடத்தியிருந்தால் எனது உயிரை அவர்கள் எடுப்பதும் நியாயமானதே.

பல வேளைகளில் மட்டுப்படுத்திய அளவில் அகிம்சையை வளர்த்தெடுப்பது கூட இயலாத காரியமாக தென்படுகிறது. சுயலாபம்

¹ சார்ல்ஸ் பிறீயர் அன்ட்ரூஸ் (1871-1940) ஆங்கில மிசனரி, எழுத்தாளர், கல்விமான், காந்திஜியின் நெருங்கிய நண்பர்

கருதியேனும், எதிரிகள் எதுவும் செய்யாமல் இருக்கும் போது அவர்களுக்கு தீங்கு நினைக்க வேண்டாமென்று எதிர்பார்ப்பதே கூடாது போலும். ஆகவே, நேர்மையாக நாம் எமது போராட்டத்திலிருந்து அகிம்சை என்ற சொல்லைக் கைவிட வேண்டியதுதான். பதில் நடவடிக்கை உடனடியாக வன்முறையில் ஈடுபடுவதல்ல. இதனால் மக்கள் சுய கட்டுப்பாட்டைக் கைக்கொள்ள வேண்டிய தேவை இராது. என்னைப் போன்ற ஒருவர் சவுரி சவுராவில் நடந்த நிகழ்ச்சிக்கு பொறுப்பேற்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இதன் பின், மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அகிம்சைக் கோட்பாடு மறைவாக வளர்ச்சி பெறும். அதற்கு இன்றைய பயங்கரமான பொறுப்புச் சுமை தேவையில்லை. ஆனால், அகிம்சை தேசத்தின் கொள்கையாகத் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமானால், அதனுடைய நற்பெயருக்கும், மனிதத்துக்கும், நாம் முழு மனதுடனும், உண்மையுடனும் செயல்பட வேண்டும்.

நாம் இக் கொள்கையைப் பின்பற்ற விரும்புகிறோம். என்றால், அதில் நம்பிக்கையுடையவர்கள் என்றால் ஆங்கிலேயருடனும், அவர்களது கூட்டாளிகளுடனும் விரைவாக சமரசம் செய்து கொள்ள வேண்டும். எங்கள் மத்தியில் அவர்களுக்கு முழுமையான பாதுகாப்பு உள்ளது என்ற உறுதியை அவர்களிடமிருந்து நாம் பெறவேண்டும். நாம் அரசியலில் தீவிர வேறுபாடுடையவர்களாக இருந்த போதிலும், அவர்கள் எங்களை நண்பர்களாக ஏற்க வேண்டும். எமது அரசியல் மேடைகளுக்கு அவர்களைச் சிறப்பு விருந்தினராக அழைக்க வேண்டும். நடுநிலையான கூட்டங்களில் நாங்கள் தோழர்கள் போல சந்திக்க வேண்டும். இது போன்ற கூட்டங்களுக்கான வழிவகைகளை நாம் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். எங்கள் செய்கையிலிருந்து மற்றவர்கள் எங்களை மதிப்பிடும் நிலைக்கு நாங்கள் செல்ல வேண்டும். சுயராஜ்யத்தை அடைவதற்கான அகிம்சையின் நிகழ்ச்சித் திட்டமானது அகிம்சை வழியில் எமது வேலையைச் செய்யும் திறமையைக் குறிப்பதாக அர்த்தப்படுத்தப்படும். அதாவது கீழ்படிவுக் குணத்தை வளர்த்தெடுப்பதாகும். வன்முறையின் சக்தியை மட்டுமே புரிந்து கொள்ளும் திரு சர்ச்சில் குணாம்சத்தில் ஐரில் பிரச்சினை இந்தியப் பிரச்சினையிலிருந்து வேறுபட்டது என்று கூறுவது மிகச் சரியானதே. ஆயுத முனையில் சுதந்திரத்தை வென்றெடுத்த ஐரில் மக்கள் அதே முறையில் அதை நன்கு பாதுகாப்பார்கள் என்று அவர் நம்புகிறார். இந்தியா மாறாக, அகிம்சை வழியில் சுதந்திரத்தை வென்றெடுத்தால், அகிம்சை வழியிலேயே அதைப் பேணிப்பாதுகாக்கும் திறமையையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். இதை இந்தியா நிரூபித்துக் காட்டினால் ஒழிய, சர்ச்சிலுக்கு இதை நம்புவது கடினமாக இருக்கும். அகிம்சை சமூகத்தை ஊட்டுத்துச் செல்லாவிட்டால்

2 சேர்.வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் (1874-1965) பிரித்தானியாவின் மூத்த அரசியலறிஞர், எழுத்தாளர். ராஜாங்க யுத்த அமைச்சர் செயலாளர் 1918-21; பிரதம அமைச்சர் 1940-45, 1951-55, இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு பெற்றவர், 1953

இது சாத்தியமில்லை. சமூகம் அகிம்சையை உள்வாங்கினால், மக்கள் வன்முறையின்மைக்கு பழகிவிடுவார்கள். இதனால் இராணுவ அதிகாரத்துக்குப் பதில் சிவில் அதிகாரம் முதன்மை பெறும்.

ஆகவே, அகிம்சை வழியிலான சுயராஜ்யமென்பது குழப்பத்துக்கும், அராஜகத்துக்குமான இடைவெளி என்ற அர்த்தமுடையதல்ல. அகிம்சை மூலமான சுயராஜ்யம் ஒரு முற்போக்கான அமைதிப் புரட்சியாகும். மூடிய அமைப்பிலிருந்து மக்களின் கைக்கு இயல்பாகவே அதிகாரம் மாறும் நிகழ்வாகும். பழுத்த பழம் மரத்திலிருந்து தானாக உதிர்வது போன்ற நிகழ்வாகும். அத்தகைய நிகழ்வு அடைய முடியாத ஒன்றாக இருக்கலாம் என்று நான் மீண்டும் சொல்கிறேன். ஆனால், அகிம்சையை சம்பந்தப்படுத்துவதைவிட வேறு எனக்குத் தெரியாது. இன்றைய தொண்டர்கள் வன்முறையற்ற சூழல் உருவாகும் என்பதை நம்பாவிடில், அவர்கள் அகிம்சைப் போராட்டத்தை முற்றாகக் கைவிட்டு, வேறு வழியைப் பின்பற்ற வேண்டும். பிரிட்டிஷாரிடமிருந்து வன்முறை மூலமே சுதந்திரம் பெறலாம் என்று மனதினுள் நினைத்துக் கொண்டு, அகிம்சையைப் பின்பற்றினால் நாங்கள் உண்மையற்றவர்களாவோம். எமது அகிம்சை நாம் நம்பும் பட்சத்தில் ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு விட்டுக் கொடுப்பது போல், பிரிட்டிஷ் மக்கள் அன்பு என்ற சக்திக்கும் இணங்கி நடப்பார்கள் என்று நாம் நம்பவேண்டும். இதை நம்பாதவர்களுக்கு பல தலைமுறையாக, நீடித்துச் செல்லக் கூடிய இரத்தக்களரியுடனான, முன் எப்போதும் கண்டிராத புரட்சியே அனுபவமாகும். அத்தகைய புரட்சியில் பங்கேற்க எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் அதை தூண்டும் கருவியாகவும் இருக்க விரும்பேன். எனது அபிப்பிராயத்தில், நேர்மையான அகிம்சையும் அதோடு சேர்ந்துவரும் ஒத்துழையாமை இயக்கம் அல்லது ஒத்துழைப்பும் தடையேற்படுத்துதலும் என்ற இரண்டில் ஒன்றை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

வண. கிம் டெங் நெம்

1980, 1990களில் உள்நாட்டு யுத்தத்தால் கம்போடியா மூழ்கடிக்கப்பட்டிருந்த போது, வண. கிம் டெங் நெம் சமாதானத்துக்காக முன்னணி நடவடிக்கை யாளராகத் திகழ்ந்தார். 1993 மே 24ந் திகதி நொம்பென்னில் நடைபெற்ற மாபெரும் சமாதான ஊர்வலத்தை ஒழுங்குபடுத்தினார். இதில் நூற்றுக்கணக்கான பௌத்த துறவிகளும், பிக்குகளும், சமய யாத்திரிகர்களும் கலந்து கொண்டனர். இந்த 300 கி.மீ. தூர சமாதானப் பயணத்தில் வண. நெம் அவர்களும், யாத்திரிகர்களும் யுத்த கள துப்பாக்கிச் சூடுகளுக்கு மத்தியிலும் உயிர் தப்பி, நடந்தனர்.

நெம்பென் சமாதான யாத்திரை பற்றிய வண.நெம்மின் விபரிப்பு பௌத்த தத்துவங்களான அன்புநிறை இரக்கம், கருணை என்பவற்றை அமைதிக்கான சமூக செயல்பாட்டுடன் எப்படி இணைப்பது என்பது பற்றிய ஒரு ஆதர்ச உதாரணமாகும்.

வண. கிம் டெங் நெம்மின் 'கம்போடியாவில் அமைதியை நோக்கிய மெதுவான கால் நடைப் பயணம்', 1994இல் நடைபெற்ற யாத்திரிகர்களின் குரல், சமாதானத்தை உருவாக்குகின்ற குடிமக்கள் என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற சர்வதேச மகாநாட்டு அறிக்கையில் பதிக்கப்பட்டது. இன்டர்நஷனல் அலேட், கஸ்டன் இஸ்பர், ஓர்டிகாஸ் சமாதான நிறுவனமும், பொது விவகார சமூகக் கொள்கைக்கான அட்டனோ நிறுவனமும் இணைந்து நடத்தியது. பக். 27-41

கம்போடியாவில் சமாதானத்தை நோக்கிய மெதுவான பயணம்

வண. கிம் டெங் நெம்

"கம்போடியாவின் துயரம் மிக ஆழமானது. நீண்ட கால வன்முறை பெரும் துன்பத்தைக் கொண்டு வந்தது. அதிக வன்முறை அதிக தீங்கையே ஏற்படுத்தும். சமாதானத்துக்கான நேரம் இப்போது வந்துவிட்டது." இவ்வாறு எழுதினார் வண.மகா கோஷாநந்த. இவர் சர்வதேசிய ரீதியில் மதிப்புப் பெற்ற கம்போடிய பிக்கு. அமைதிக்கும், மனித உரிமைக்குமான தொரொல்வ் றாவ்ரோ நிறுவன பரிசை 1993இல் பெற்றவர்.

சமாதானம் நல்லிணக்கத்துக்கான தம்ம போதனை

1993 ஜூன் மாதம் கம்போடியா ஊடாக சமாதான நல்லிணக்கத்துக்கான தம்ம யாத்திரையை மகா கோஷாநந்த தலைமை தாங்கி நடத்தினார். இதில் அவரோடு சேர்ந்து வேலை செய்ய எனக்கு நல்வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சமாதானம் மனித இதயத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கிறது என்ற செய்தியைப் பரப்புவதே இந்த நடைப்பயணத்தின் நோக்கம். அவருடைய போதனையின் சாரமும் அது தான்.

கம்போடியாவின் துன்பம் ஆழமானது.

இத்துன்பத்திலிருந்து கருணை பிறக்கிறது.

பெருங்கருணை சாந்தமான இதயத்தை உருவாக்குகிறது.

ஒரு சாந்தமான இதயம் சாந்தமான மனிதனை உருவாக்குகிறது.

சாந்தமான மனிதன் அமைதியாக குடும்பத்தை உருவாக்குகிறார்.

அமைதியான குடும்பம் அமைதியான சமூகத்தை உருவாக்குகிறது.

அமைதியான சமூகம் அமைதியான தேசத்தை உருவாக்குகிறது.

அமைதியான தேசம் சமாதானமான உலகத்தை உருவாக்குகிறது.

சகல ஜீவராசிகளும் மகிழ்ச்சியாகவும் சமாதானமாகவும் வாழ்வார்களாக.

அன்பு நிறை இரக்கத்தையும் கருணையையும் பரப்புதல்

இந்தச் செய்தி, ஆயிரக்கணக்கான நடைப்பயணிகளாலும், பார்வையாளர்களாலும் கண்ணீர் மல்க வரவேற்கப்பட்டது. மனிதனுடைய இதயத்திலிருந்து அமைதி பிறக்கிறது, தங்களிடமிருந்தே ஆரம்பிக்கிறது என்ற போதனையைக் கேட்ட போது

மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தோம் என்றும் பலர் என்னிடம் வந்து கூறினார்கள். அது வரை துப்பாக்கிக் குழாயிலிருந்தே சமாதானம் பிறக்கிறது என்று சொல்லப் பட்டிருந்தது. தாங்கள் இப்போது சந்தோஷப்படுவதாக என்னிடம் கூறினார்கள். ஏனென்றால் இதைத் தங்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையில் செய்ய முடியும் என்பதாலும், தங்களால் கட்டுப்படுத்த இயலும் என்பதாலும் ஆகும். அவர்களது இதயத்தில் அமைதி நிலவினால் அது வெளியே பரவி, குடும்பம், கிராமம், நாடு முழுவதும் அமைதி பெறும் என்று மனப்பூர்வமாக அவர்களுக்குக் கூறினேன். எமது நடைப்பயணத்தின் போது, எமக்குத் தந்த காணிக்கைகள் மூலமாக மக்கள் மனதில் அமைதி தோன்றுவதை நாம் உணர்ந்தோம். இது போதனையை சொல்லியவண்ணம் செய்தலாகும். ஒருவர் தொடர்ந்து போதித்து அதைச் செயல்படுத்த வேண்டும். அன்பு நிறை இரக்கத்தையும், கருணையையும் பரப்புவதற்கே இந்த நடைப்பயணத்தைத் தொடக்குகிறோம். இருபது வருட யுத்தத்தின் பின், நல்லினக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாயின் ஒருவரை மற்றவர் மீண்டும் நம்ப வேண்டும். உண்மையாக, நீண்ட காலமாக யுத்தத்தையும், அழிவையும் அன்றி வேறெதையும் காணவில்லை. 'படிப்படியாக' என்ற நூலில் மகா கோஷாந்த எழுதியது போல் இந்த நூற்றாண்டில் தன்னினத்தை தானே அழித்து போரிலும், கட்டாய வேலைத்தளத்திலும், சமூக சூழ்ச்சியிலும் ஈடுபட்டு தன்னை அழித்துக் கொண்ட கம்போடியாவை போல வரலாற்றில் காண்பது அரிது.

கம்போடியாவின் கொந்தளிப்பான நூற்றாண்டு

தென்னாசியாக் குடாவின் வெப்ப வலயத்தில் அமைந்த எமது சிறிய புராதன நாட்டின் சுருங்கிய வரலாற்றை, 'படிப்படியாக' என்ற நூலின் அறிமுக உரையில் கண்டு கொள்ளலாம்.

அங்கோர் காலம் என்றழைக்கப்பட்ட 9ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நான்கு நூற்றாண்டுகள் கம்போடியாவின் பொற்காலம். இதைத் தொடர்ந்து சில காலம் அயல் நாட்டவர் ஆதிக்கமும், சுதந்திரமும் மாறி மாறி வந்தன. 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பிரான்சின் குடியேற்ற நாடாக மாற்றப்பட்டு, பிரெஞ்சு இந்தோசைனாவில் ஒரு பகுதியாக கம்போடியா வந்தது. கெமர் அரசர்கள் வெறும் பெயரளவில் மட்டுமே இருந்தனர்.

1953இல் மன்னர் நொராடம் சிகானுக் சமாதான பேச்சுவார்த்தை மூலம் நாட்டின் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்ததோடு, முடிக்குரிய தமது உரிமையையும் துறந்து தேர்தல் ஒன்றை நடத்தினார். அதில் வெற்றி பெற்று இளவரசர் என்ற பட்டத்துடன் அரசின் தலைவரானார். அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் அவர் அமெரிக்காவுடனான உறவுகளைத் துண்டித்தார்.

1969இல் வட வியட்நாமிய இலக்குகளையும், விநியோகப் பாதைகளையும் அழிக்கும் நோக்குடன் கம்போடியாவின் நாட்டுப்புறத்தில் குண்டு வீச்சுக்களை அமெரிக்கா தொடர்ந்தது. இக்குண்டு வீச்சுக்கள் கிராமிய மக்களையும், விவசாயப்

பொருளாதாரத்தையும் நாசப்படுத்தின. 1970இல் இளவரசர் வெளிநாடு சென்றிருந்த சமயம் அவருக்கு எதிராக சதிப்புரட்சியொன்று நடைபெற்றது. அமெரிக்க ஆதரவாளரான லொன்நொல் என்ற தளபதி, சதிப்புரட்சித் தலைவர்களால், நாட்டின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

புதிய அரசாங்கம், அமெரிக்க அரசுடன் அவசரமாக இணைந்து கொண்டது. குண்டு வீச்சுக்கள் அடிக்கடியும், பாரிய அளவிலும் அதிகரித்தன. நாட்டிலே வாக்க வேறுபாடு அதிகரித்ததால், அதிருப்தியடைந்த விவசாய மக்கள் நகர்ப்புற புத்திஜீவிகளாலும் வியட்நாமிய கம்யூனிஸ்ட்டுகளாலும் வழிநடத்தப்பட்ட சுதேசிய கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்துடன் இணைந்து கொண்டனர். இளவரசர் கிகானுக் இவர்களுடன் விரைவிலே சேர்ந்து, சீனாவின் ஆதரவுடன், கெமர் ரூச் இயக்கத்தின் தலைமைப் பதவியை ஏற்றார். குண்டு வீச்சுகள் பரவலாக அதிகரிக்கத் தொடங்கியவுடன், பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் நகர்ப்புறங்களுக்கு ஓடிவந்தனர். இதனால் நகரங்களின் சனத்தொகை மும்மடங்காகியது. 1967க்கும் 1995க்கும் இடையில் பத்து லட்சம் கம்போடிய மக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் அல்லது காயமடைந்தார்கள், அதோடு இருபது லட்சம் பேர் வீடிழந்தார்கள் என்று மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

கேமர் ரூச்சின் சுத்திகரிப்பு இயக்கம்

கேமர் ரூச் படையினர் 1975 ஏப்ரல் 17ஆம் திகதி வெற்றிகரமாக நொம்பென் நகருள் நுழைந்தன. சமாதானம் கிடைத்துவிட்டது என்ற நம்பிக்கையில் இவர்கள் மக்களால் வரவேற்கப்பட்டனர். ஆனால், உடனடியாக, நகர்ப்புற மக்களை வெளியேற்றத் தொடங்கினர். அவர்களை கிராமப்புறங்களுக்கு அனுப்பி விவசாயிகளைப் போல் உழைக்கவும், வாழவும் செய்தனர். இதை எதிர்த்த பலர், அல்லது தமது உடைமைகளை எடுத்துக் கொள்ள முயன்ற பலர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். முப்பது லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட பல வயதிலும் உள்ள மக்கள் கிராமப்புற கம்யூன்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். சகலரையும் கடுமையாகவும், நீண்ட நேரம் வேலை செய்யும்படியும் கேமர்ரூச் நிர்ப்பந்தித்தது. அவர்களுக்கு வெறும் சோற்றுக் கஞ்சியே உணவாக வழங்கப்பட்டது. கம்போடிய கலாசாரத்தின் அத்திவாரங்களாகிய சமய, குடும்ப, பொருளாதார, சமூக வாழ்வு முற்றாக இல்லாது ஒழிக்கப்பட்டது. அடுத்த மூன்று வருடங்களில் பட்டினி, நோய், சுத்தி இழப்பு, சித்திரவதை, கொலை என்பவற்றால் ஒன்று முதல் இரண்டு மில்லியன் மக்கள் இறந்தார்கள். கேமர் ரூச் கொலைகளும், சுத்திகரிப்பும் அதிகரிக்கும் போது வியட்நாமிய எல்லைகளிலும் தாக்குதல் தொடங்கியதால், கேமர் ரூச்சின் சில அணியினர் வியட்நாமுக்குத் தப்பிச் சென்று அங்கு புகலிடம் கேட்டு ஆதரவும் பெற்றனர். இப்புதிய 'விடுதலைப்படை' வெற்றிகரமாக 1979 ஜனவரி 7ஆம் திகதி நொம்பென் நகருள் நுழைந்தது. வியட்நாமின் ஆதரவு பெற்ற இந்த கேமர்ரூச் புதிய அரசை நிறுவியது.

இவர்களோடு இல்லாத கேமர்ரூச்சின் மற்ற அணியினர் காடுகளுக்குத் தப்பிச் சென்று மேற்குப்பகுதியில் தாய்லாந்து எல்லையில் நிலை கொண்டனர். அங்கு அவர்கள் தமது படையினரை வலுப்படுத்த ஆதரவு பெற்றனர். பின் 1982இல் இளவரசர் கிகானுக்கினாலும், சொன் சான் என்பவராலும் தலைமை தாங்கப்பட்ட இரு சிறு கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத அணியினருடன் இவர்கள் கூட்டணி அமைத்துக் கொண்டனர். இதன் மூலம் மேலும் அதிக வெளிநாட்டு உதவிகளைப் பெற்று அடுத்த பத்தாண்டுகள் அரசாங்கத்துடன் போரிட்டனர்.

நான்கு குழுக்கள்

வியட்நாமிய ஆதரவுடனமைந்த அரசு, மார்க்ஸீய, லெனினிய தத்துவத்தைப் பின்பற்றியது. பொருளாதாரம், கல்வி, சமயம் போன்ற வாழ்க்கையின் பல அம்சங்கள் அரசாங்கத்தின் கட்டும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தன. மக்கள் தமது அபிப்பிராயங்களை வெளியிடத் துணியவில்லை. நான்கு குழுக்களுக்கிடையே நடைபெற்ற மோதல்களின் பயங்கரங்களோடு, அரசாங்க அடக்கு முறை, ஊழல், கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு என்பனவும் சேர்ந்தன.

1989இல் ஐ.நா.வின் ஆதரவிலமைந்த பல பேச்சுவார்த்தைகளில் நான்கு குழுக்களும் ஈடுபட்டன. இறுதியாக 1991 அக்டோபர் 23ந் திகதி பாரிஸ் நகரில் சமாதான ஒப்பந்தம் ஒன்று கைச்சாத்திடப்பட்டது. ஐ.நா.வின் பாதுகாப்புச் சபையின் ஐந்து நிரந்தர உறுப்பு நாடுகளால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்ட முறையில், ஐ.நா. இதுவரை இல்லாத அளவில் பெரும் செலவில் சமாதான நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கியது. 2000 மில்லின் அமெரிக்க டொலர் செலவில் இருபதினாயிரம் ஐ.நா. பணியாளர்களை பணிக்கமர்த்தியது. ஐ.நா.வின் திட்டம் நான்கு குழுக்களையும் உயர் தேசிய கவுன்சிலில் ஒன்று சேர்ப்பதையும் குழுக்களின் ஆயுதங்களைக் களைவதையும், தேர்தல் ஒன்றை 1993 மே மாதத்தில் நடத்துவதையும் அடக்கியிருந்தது. மக்கள் இதை கேள்விப்பட்டவுடன், தாம் இழந்து போன அரும்பெரும் பொருள் ஒன்றை மீளப் பெற்றுவிட்டது போல பேருவகை கொண்டார்கள்!

வெற்றி வெறுப்பை உருவாக்குகிறது

தீயை அணைப்பதற்காக அதன் மேல் எண்ணெய் ஊற்றுவது, அல்லது அதிகாரத்தைக் குறைப்பதற்காக அதிகாரத்தையே உபயோகிப்பது, வீரர்களின் ஆயுதங்களைக் களைய வீரர்களையே பயன்படுத்துவது வெறுப்பை வெறுப்பால் எதிர்ப்பது போலாகும். இது சமாதானத்தைக் கட்டி எழுப்பும் வழியல்ல. சமாதானத்தை நிலை நாட்ட வழங்கப்பட்ட பணம், ஆயுதம், ஆயிரக்கணக்கான பணியாளர்கள் இருந்த போதிலும், நாம் சொன்னது போல வருடம் பூராவும் பரல்பர நம்பிக்கையீனமும், யுத்தமும் அதிகரித்தன. மகா கோஷாநந்த 'சமாதானம் மெதுவாக வளர்கிறது' என்ற நூலில் எழுதியது போல, வெற்றி வெறுப்பை

உருவாக்குகிறது. தோல்வி துன்பத்தை உருவாக்குகிறது. புத்தியுள்ள ஒருவன் வெற்றி தோல்வி இரண்டில் ஒன்றையும் நாடமாட்டான்.

நாம் சுயநலத்தை தாராளம் என்ற ஆயுதத்தால் எதிர்க்கலாம். அறியாமையை ஞானம் எனும் ஆயுதத்தால் எதிர்க்கலாம். வெறுப்பை அன்பு நிறை இரக்கம் எனும் ஆயுதத்தினால் எதிர்க்கலாம்.

"எங்களுக்கு மற்றவர் தவறு இழைக்கும் போது, நாம் சகல எதிர்ப்புணர்வையும் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, 'எனது மனம் குழப்பமடையாது, எனது வாயில் இருந்து ஒரு கோப வார்த்தை தானும் வெளிவராது, நான் இரக்கமாகவும் நட்பாகவும் அன்பான சிந்தனையுடனும் இருப்பேன்; இரகசியமாகக் கூட வெறுப்புடன் இருக்கமாட்டேன்' என்று சொல்ல வேண்டும்" என புத்த பெருமான் கூறுகிறார். சாந்தி, சமாதானம் மனதில் ஆரம்பிக்கின்றது. ஆம், எமது அடக்கு முறையாளருக்கும் நாம் அன்பான இரக்கத்தை காட்டுகிறோம். சமாதானத்தின் நுட்பங்கள் பற்றி அறியவும், போதிக்கவும் விரும்புகிறோம். நாம் தம்ம வழியில் வாழ்ந்தால், மனச் சாந்தியைப் பெறவும், வெளியுலகில் சமாதானத்தை உண்டாக்கவுமான திறனைப் பெற்றுவிடுவோம். சமாதானத்தை நேசிக்கும் சகலரோடும் சேர்ந்து, சமாதானத்தைத் தவிர வேறெதையும் வெற்றியாக ஏற்கமாட்டோம். எமக்கு தனிப்பட்ட கௌரவமோ, பதவியோ, புகழோ தேவையில்லை.

சான்றோரும், நல்லவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் இணைகிறார்கள். ஏனெனில் அன்பும், கருணையும் அவர்கள்பாற் தானாகவே சொரிகிறது. பூரண மனப்பாங்கு அற்றவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் அவர்களுக்குத் தான் அன்பும், கருணையும் அதிகம் தேவைப்படுகிறது. இவர்களில் பலரிடம், அன்பும், கருணையும் இல்லாமையால் நன்மையின் விதைகள் அழிந்து போயிருக்கலாம்.

சமாதானப் போராளிகள்

கம்போடியாவில் அமைதியை உண்டாக்கத் தான் நாம் பயணம் மேற்கொண்டோம். அதற்காகத் தான் நாம் 'சாந்தி சேனையை அல்லது சமாதானப் போராளிகளை உருவாக்குகிறோம். இந்த சேனைக்கு ஞானம், ஆயுதம், கருணை குண்டுகள் அன்பு ஆயுதசாலை ஆகும். எமது சேனை அகிம்சையையும், இறுகிய பற்றுள்ளவர்களையுமே கொண்டிருக்கும். ஏனெனில் சமாதானமான கம்போடியாவைக் கட்டியெழுப்ப விரும்பினால் சமாதான வழியையே நாம் பின்பற்ற வேண்டும். நாம் பக்கம் சாராமல் உண்மையான நடுநிலையைக் கடைப்பிடிப்போம். வன்முறையிலிருந்து விடுபட்ட, தைரியம் நிறைந்த சேனையே எங்களுடையது. எமது இலக்கு துன்பத்துக்கு முடிவு கட்டுவதே. இந்த சாந்தி சேனை புனித எண்மார்க்கத்தில் பயணிக்க வேண்டும். இச் சேனைக்கு வெற்றியோ, தோல்வியோ தேவையில்லை. சாந்தமான இதயத்துடன் ஆரம்பிக்கின்ற சமாதானமே தேவை.

'படிப்படியாக' என்ற நூலில் சமாதானத்துக்காக உழைக்கும் போது மன அமைதியின் முக்கியத்துவத்தை மகா கோஷநந்தா வலியுறுத்துகிறார்.

"செயலற்ற நிலை தான் சகல செயல்களுக்கும் மூலாதாரம். மனதில் அமைதியில்லாமல், உலக அமைதிக்காக நாம் எதுவும் செய்ய முடியாது. அது போலவே, உலக அமைதிக்கான முயற்சியை தொடங்கும் போது நாம் மௌனத்துடனும், தியானத்துடனும், பிரார்த்தனையுடனும் ஆரம்பிக்க வேண்டும்."

அமைதிக்கான செயல்பாட்டுக்கு கருணை தேவையாகிறது. இதற்கு நாம் எம்மையே அறிந்து கொள்ளும் திறன் வேண்டும். இந்தத் திறன் வேண்டுமாயின், நாம் எம்மை, எமது வார்த்தை என்பவற்றைக் கைவிட்டு விட வேண்டும். எமது அமைதியான குணத்தை அறியும் வரையும் காது கொடுத்துக் கேட்க வேண்டும். நாம் எம்மையே அறிய முயலும் போது, பிறரையும் அறிந்து கொள்கிறோம். இதனால் புதிய கருத்துக்கள் வெளிவருகின்றன. வெளிப்படையான, இணக்கம் தோன்றுகின்றது. ஒருவரை மற்றவர் நம்பத் தொடங்கும் போது, பிணக்குகளைத் தீர்க்கும் புதிய சாத்தியப்பாடுகளை நாம் கண்டறிகிறோம். நாம் நம்மை நன்கு அறியும் போது, அமைதி வளர்ந்து வருவதை உணர்வோம்.

அமைதியின் உருவாக்கத்திற்கு அக்கறைபுடனான ஆதரவு தேவை. பெருமை, சுயதிருப்தி, பயனற்ற கண்டிப்பு என்பவை இருக்குமிடத்தில் அமைதி நிலவமுடியாது. யுத்தத்தை ஏற்படுத்துவதைவிட சமாதானத்தை உருவாக்குவது முக்கியம் என்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

சமாதான உருவாக்கத்திற்கு சுயநலமின்மை அவசியம். சுயநலமின்மையில் தான் சமாதான வேர் ஊன்றும். சமாதானத்தை அடைய வேண்டுமாயின் கூட்டு மனப்பான்மையும், ஒத்துழைப்பும் மிக அவசியம். எங்களுக்கு மட்டும் தான் தெரியும் என்று நாம் நினைப்போமாயின் சமாதானத்துக்காக நாம் எதையும் செய்ய முடியாது. உண்மையான சமாதான செயற்பாட்டாளர், புகழையோ, பெருமையை யோ, கௌரவத்தையோ விரும்பமாட்டார். புகழ், பெருமை, கௌரவம் என்பவற்றுக்காக முயற்சித்தால் எமது முயற்சிக்குத் தீங்கே ஏற்படும்.

அமைதியுருவாக்கத்திற்கு ஞானம் தேவைப்படுகின்றது. அமைதிக்கான வழி அறிவுப்பூர்வமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றது. இது ஒரு நோக்கமற்ற அலைச்சல் அல்ல; ஆனால் அடிமேல் அடிவைக்கும் பயணம்.

சமத்துவம், ஒன்றிப்பு, பற்றற்ற தன்மை என்பவற்றின் நடுவழியே சமாதான செயலாக்கம். சமாதான உருவாக்கம் ஞானத்துக்கும், கருணைக்கும் இடையிலும், மனிதாபிமானத்துக்கும், அரசியல் யதார்த்த நிலைக்கும் இடையில் பேணப்படும் பூரண சமநிலையாகும். சலுகைகள் அற்ற கருணை, இழிந்த வழியில் பெறாத சமாதானம் என்பதே இதன் அர்த்தமாகும்.

“அமைதியும் தியானமும் ஒன்றே”

ஒரு தியானப் பயிற்சியின் போது பிக்குகளுக்கும், பிக்குணிகளுக்கும் நான் பின்வருமாறு விளக்கமளித்தேன்:

'சமாதானத்துக்காக உழைப்பதற்கும், தியானத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை என்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். ஆனால், உண்மையில் அவை இரண்டும் ஒன்றே! நாம் தியானம் செய்யப் பழக வேண்டும். அப்போதுதான் எமது மனம் சாந்தியடையும். இதன் மூலம் தான் சமூகத்தில் சமாதானம் ஏற்படும். தனியாக ஆலயங்களில் மட்டும் நாம் தியானம் செய்ய முடியாது. நாம் நடந்து கொண்டே தியானிக்கும் முறையைப் பயிலும் போது வழியில் அழுது கொண்டிருப்பவரைக் கண்டால், நின்று விசாரிக்க வேண்டும். உதவ முடியுமா என்று முயற்சிக்க வேண்டும். கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டும். அதன் பிறகுதான் நடையைத் தொடர வேண்டும். அயலில் உள்ளவர் பசித்திருக்கும் போது, நோயுற்றிருக்கும் போது, யுத்தத்தினால் துன்பப்படும் போது அவற்றை அலட்சியம் செய்து தியானத்தில் ஈடுபட முடியாது. இருபது வருட யுத்தத்தின் விளைவு என்ன? விதவைகள், அநாதைகள், ஊனமடைந்தவர்கள், பிரிந்த குடும்பங்கள், வறுமை, அழிவு மற்றும் வயல்களிலும் காடுகளிலும் நிறைந்துள்ள கண்ணிவெடிகளும் தான். சமாதானத்துக்கான நேரம் இதுவே. நாம் சமாதானத்தை உண்டாக்க வேண்டும். இது எங்களில் இருந்து தொடங்க வேண்டும்”.

“யுத்த களங்கள் எமது கோயில்களாக மாறும்”

தர்ம யாத்திரை என்பது, யுத்தரைப் போலவே பழமைவாய்ந்த கருந்தாகும். யுத்தருடைய காலத்தில் (25 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்) உலக சமாதானத்தை துன்பமீட்சிப் பாதையையும் போதித்துக் கொண்டு, யுத்தப் பிரதேசங்களில் பிக்குகள், பிக்குணிகளைத் தலைமை தாங்கி யுத்தர் நீண்ட பயணங்களை நாடு பூராவும் செய்திருக்கிறார். மகா கோஷநந்த, தமது நாங்களே எமது கோயில் என்ற நூலில் மக்களின் துயர் துடைக்க துறவிகள் செயலாற்றுவதின் அவசியம் பற்றி விளக்குகையில் இதை நினைவுபடுத்துகிறார்.

“உலகின் காயங்களை ஆற்ற பௌத்த சமயம் செய்ய வேண்டியது யாது? மனிதனைக் குணப்படுத்தி மேன்மையடையச் செய்ய எதைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று யுத்தர் போதித்தார்? யுத்தரின் மிகத் துணிவான செயல்களில் ஒன்று, யுத்தம் ஒன்றைத் தவிர்ப்பதற்காக யுத்த களத்திற்கு அவர் சென்றதுதான். போரிடும் எதிரிகள் தம்மை வந்து பார்க்கும் வரை, யுத்தர் தனது ஆலயத்தில் காத்திருக்கவில்லை. யுத்தத்தைத் தீர்க்க யுத்த களத்துக்கு மத்தியில் சென்றார். இதை மேற்கு நாடுகளில் முரண்பாடுகளை தீர்க்கும் முறை என்கிறார்கள்.”

ஒரு அதிகாரி போட்டியை, முரண்பாட்டை யுத்தத்தை எவ்வாறு தீர்ப்பது? பகைமையை முடிவுக்கு கொண்டு வருவது தான் அகிம்சையின் சாரமே அன்றி, பகையாளிகளை அழிப்பதல்ல என்று காந்தி குறிப்பிட்டார். இது முக்கியமானது. எதிரிக்கு எங்கள் மரியாதையைக் கொடுக்க வேண்டும். பகைமை அறியாமையினால் வந்தது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, எதிரியின் இயற்கையான குணத்தில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். இரு பக்கமும் உள்ள நல்ல குணங்களைப் போற்றுவதால் இருவருமே அமைதியின் திருப்தியைப் பெறுகிறார்கள். நாம் இருவரும் சமாதானச் செயற்பாட்டாளர் ஆகிறோம். காந்தி இதை இரு பக்க வெற்றி என்று அழைக்கிறார்.

பௌத்தர்களாகிய எமக்கு எமது ஆலயங்களை விட்டு வெளியேறி, மக்களின் அனுபவ ஆலயங்களுக்கும், மக்களது துன்பங்களால் நிறைந்திருக்கும் ஆலயங்களுக்கும் செல்வதற்கு துணிவு வேண்டும். புத்தர், இயேசு, காந்தி ஆகியோரின் போதனையின்படி நடப்பதாயின் இதைவிட வேறு வழியில்லை. பின்னர், அகதி முகாம்கள், சிறைக்கூடங்கள், வதை முகாம்கள், யுத்த களங்கள் யாவும் எமது ஆலயங்களாகிவிடும். எமக்கு செய்வதற்கு எவ்வளவோ உண்டு.

மரபுமுறையான துறவிகளின் செயல்பாட்டிலே ஆசிய மக்கள் பழக்கப் பட்டுள்ளதால் இந்தகைய மாற்றம் மிக மெதுவாக நிகழ முடியும். "வணக்கத்துக்குரிய துறவிகள் மடத்துக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டியவர்கள் என பல கம்போடியர்கள் என்னிடம் கூறுகிறார்கள். இப்புதிய வகிபாகத்துக்கு தம்மைத் தயார்படுத்திக் கொள்வது கஷ்டமானது. ஆனால், துறவிகளாகிய நாம் பெருகி ஒலிக்கும் துயரத்தின் அழகுரல்களுக்கும் பதில் சொல்லியேயாக வேண்டும். எமது ஆலயம் எப்போதும் எம்முடனேயே உள்ளது என்பதை நாம் நினைவில் நிறுத்த வேண்டும். நாங்களே எமது ஆலயம்."

இரண்டாம் தர்ம யாத்திரை

அதிகரித்து வரும் எமது மக்களின் துன்பத்தின் அழகுரல்களுக்கு விடைகளாகவே எமது இரண்டாவது பயணத்தைத் தொடர்கிறோம். இப்பயணத்தில் நாம் துன்பப்படும் மக்களுடைய வேண்டதல்களுக்கு செவிமடுத்தோம்; சமாதானத்துக்கும், நல்லிணக்கத்துக்குமான விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தினோம். மகா கோஷாநந்த இந்த இரண்டாவது பயணத்துக்கும் தலைமை தாங்கினார். இப்பயணம் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பிரதேசங்களின் ஊடாக இடம்பெற்றது. "எங்கு குழப்பங்கள் உள்ளனவோ அங்கு நாம் செல்ல வேண்டும்" என்று சக பயணிகளிடம் அவர் கூறினார். எமது சமாதானத்துக்கான யாத்திரை இன்றும் என்றும் தொடங்குகிறது. மெது மெதுவாக அடிமேல் அடியாக நகர்கிறது. ஒவ்வொரு அடி நகர்வும் ஒரு பிரார்த்தனை. ஒவ்வொரு அடி நகர்வும் ஒரு இணைப்புப் பாலத்தை கட்டியெழுப்பும்."

இந்த உணர்வோடு, நானூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பிக்குகள், பிக்குணிகள், மக்கள் கம்போடியாவின் தேசிய ஆலயமான அங்கோர் ஆலயத்திலிருந்து

1993 மே மாதம் 4ஆம் திகதி மதியம் பயணத்தைத் தொடங்குகிறார்கள். அங்கிருந்து நாட்டை ஊடறுத்தச் செல்லும் 350 கி.மீ. பயணத்தின் முதல் அடியை எடுத்து வைத்தோம். யுத்தப் பிரதேசங்களான சீயம் ரீப், கோம்போங் தோம், கோம்போங் சாம் வழியாக தலைநகர் நொம் பென் வரை பயணம் நீண்டது. பாரில் உடன்படிக்கை கைச்சாத்தான நாளிலிருந்து யுத்தத்தைத் தவிர வேறெதையும் கண்டறியாத பிரதேசங்களுக்கு சமாதானத்தைக் கொண்டு வருவதற்கான யாத்திரை இது. ஐ.நா.வின் சமாதானப் படை வந்த ஒரு வருட காலத்துள் யுத்தம் அதிகரித்துள்ளது என்று வழியில் சந்தித்த மக்கள் எமக்குக் கூறினார்கள். "முன்பு அவர்கள் கிராமங்களுக்கு ஷெல் குண்டுத் தாக்குதல்களை நேரடியாக நடத்தவில்லை. இப்போது நடத்துகிறார்கள்" என்று கூறினார்கள். இத்தரம் யாத்திரையில் கலந்து கொள்ள வந்திருந்த நூற்றைம்பது பிக்குகளுக்கு, நாம் தேர்ந்தெடுத்த பயண மார்க்கத்தைப் பற்றி விளக்குகையில் பின்வருமாறு கூறினேன்.

"நாம் துறவிகள் என்ற வகையில் மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். நாம் அவர்களில் தங்கியிருக்கிறோம். உண்மையில் அவர்கள் தான் எமது அட்சயபாத்திரம். எம்மை தொடர்ச்சியாகப் பராமரிக்கிறார்கள். மக்கள் துன்பப் பட்டால் நாமும் துன்பமடைவோம். நாம் எமது ஆலயத்துள் இருந்து கொண்டு தியானிக்க முடியாது. எங்கே துன்பம் அதிகமாக உள்ளதோ அங்கே மக்களின் கண்ணீரைத் துடைக்கவும், அவர்களது துயரங்களில் பங்கு கொள்ளவும் நாம் செல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் மக்களின் கண்ணீர் தான் துறவிகளின் கண்ணீர்.... ஒவ்வொரு அடி எடுத்து வைக்கும் போதும் ஒரு பாலத்தைக் கட்டுகிறோம். யுத்தம் துன்பம் என்பவற்றிலிருந்து அமைதி, சமாதானத்தை நோக்கிய பாலமே அது. நாம் ஐ.நா. வைப் போல சமாதானத்தை உருவாக்குபவர்கள். ஆகவே சமாதானம் எங்கு இல்லையோ அங்கு நாம் செல்ல வேண்டும். சமாதானம் வந்த பின் தான் அதைக் காக்க முடியும்.

“தயவு செய்து பயணத்தைத் தொடருங்கள்”

தர்ம யாத்திரை ஆரம்பிக்கு முன்பே அநேகமாக முடிந்துவிட்டது. நாம் தங்கியிருந்த சீயம் ரீப் நகரத்தின் பகோடா அதிகாலை தியானத்துக்காக நாம் கூடிய போது மே மாதம் 3ஆம் திகதி யுத்த பூமி ஆயிற்று. நான்கு மணித்தியாலங்கள் நடந்த யுத்தத்தில் இடைநடுவில் அகப்பட்டு நால்வர் காயமடைந்தனர். வணமகாகோஷநந்தா உட்பட இருநூறு பேர் தங்கியிருந்த மண்டபத்தில் ஒரு எறிகணை வந்து வீழ்ந்தது. ஆனால், வெடிக்கவில்லை. துப்பாக்கிச் சூடு தணிந்த பிற்பாடு எமது தலைமைத் துறவியை நாம் சூழ்ந்து கொண்ட போது 'யுத்தர் எம்மைக் காப்பாற்றிவிட்டார்' என்று புன்னகையுடன் கூறினார். (இரண்டு நாட்களின் பின் கத்தோலிக்கப் பயணிகளிடம் கிறிஸ்து எம்மைக் காப்பாற்றினார் என்று புன்னகையுடன் கூறினார்).

பின்னர், யாத்திரிகர் எல்லாரும் ஒன்று கூடி யாத்திரையைத் தொடர வேண்டுமா என்று ஆலோசித்த போது, 'உண்மையில் இதன் நிமித்தமே நாம் யாத்திரையைத் தொடர வேண்டும்" என்று மகாகோஷாந்தா கருணையுடனும், நம்பிக்கையுடனும் கூறினார். இந்த ஈடுபாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் படுகாயமடைந்து வைத்தியசாலையில் இருந்த யாத்திரிகர் யாத்திரையை தொடரும்படி செய்தியனுப்பினார். 'தயவு செய்து யாத்திரையைத் தொடருங்கள். அப்போது தான் விரைவில் சமாதானத்தை அடைய முடியும்". நாம் சென்று சேரவிருக்கின்ற பிரதேசத்தின் பாதுகாப்பு நிலவரத்தைப் பொறுத்து, எமது யாத்திரை சாதாரணமாக காலை நான்கு அல்லது ஐந்து மணிக்கு ஆரம்பிக்கும். காலை நான்கு மணியளவில் கூட நாட்டுப் புறத்தில் மக்கள் கையில் தண்ணீர், மெழுகுவர்த்தி ஊதுபத்திகளுடன் எமக்காக காத்திருப்பார்கள். துறவிகளும், பிக்குணிகளும் இருவர் இருவராக அவர்களைக் கடந்து செல்கையில், நீர் தெளித்து, சமாதான வார்த்தைகளினால் நாங்கள் அவர்களை ஆசீர்வதிப்போம். உங்கள் இதயத்தில், உங்கள் குடும்பத்தில், உங்கள் கிராமத்தில் எங்கள் தேசத்தில் அமைதி நிலவட்டும்". வீதியோரத்தில் அவ்வாறு ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மக்கள் அன்புடன் யாத்திரிகர்களின் பாதங்களைக் கழுவுவார்கள். எமது பயணம் தொடர வாழ்த்துவார்கள். 'இந்த தண்ணீரைப் போல உங்கள் பயணமும் குளிர்மையாக இருக்கட்டும்" என்பார்கள். யுத்தத் தீயை அணைப்பதற்கு அடையாளமாக, ஊதுபத்திகள் நீரில் அமிழ்த்தி அணைக்கப்படும். பிரார்த்தனைகளும் பரிமாறிக் கொள்ளப்படும். யுத்தம் இப்போதே முடியட்டும்."

“நாம் சமாதானத்துக்காக தவிக்கிறோம்”

மக்கள் எங்களை வரவேற்பதை தடுப்பதற்கு சில நகரங்களின் உள்ளூர் அதிகாரிகள் முயன்றனர். தமது அரசியல் நலன்களுக்கு எமது சமாதான யாத்திரை ஒரு பயமுறுத்தல் என்று ஏதோவகையில் அவர்கள் எண்ணினார்கள். எதிர்மாறாக, எம்மை வரவேற்க வேண்டாம் என்று சொல்லப்பட்ட நகரங்களில் தான் மக்கள் எம்மை மிக உற்சாகமாக வரவேற்றார்கள். எம்மை வரவேண்டாமென்று சொன்னார்கள். ஆனால், எம்மைத் தடுக்க முடியாது. இது எங்கள் சமயம். நாம் சமாதானத்துக்காக தவிக்கிறோம்" என்று எமக்கு உணவளிக்கும் போது முதிய ஆண்களும், பெண்களும் எமது காதுகளில் முணுமுணுத்தார்கள். வேறொரு கிராமத்தில் எம்மை வரவேற்க வேண்டாமென்று சொல்லப்பட்ட இளைஞர் ஒருவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

'எங்களால் விலகி இருக்க முடியவில்லை. சமாதானத்தைக் கண்டு பிடிக்க எமக்கு உதவி செய்ய நீங்கள் வந்ததையிட்டு நாங்கள் நன்றி பாராட்டுகிறோம். உலகம் முழுவதும் இருந்து ஆட்களைத் திரட்டி சமாதானத்தைப் பேணுவதற்கு ஐ.நா. அனுப்பியது. ஆனால், அது சாத்தியப்படவில்லை. எங்களிடம் தற்போது மிச்சமாக இருப்பதெல்லாம் பௌத்த சமயமும், பௌத்த துறவிகளும் மட்டுமே. நீங்கள் உதவி

செய்தால் சமாதானத்தை அடைவது அவ்வளவு சிரமம் அல்ல. ஒருவரை ஒருவர் கொல்லும் இந்த இழிநிலையில் இருந்து எங்களைக் காப்பாற்ற நீங்கள் முன்வரவேண்டும். பழிவாங்கலையும், கொலை செய்தலையும் மட்டும் சிந்தித்தால் யுத்தம் கடைசி வரையும் ஓயாது. பெளத்தம் எங்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டும்."

பதற்றமும், வன்முறைப் பயமும் நிறைந்த நகரமாகிய நொம்பென் நகரை தர்மயாத்திரை வந்தடைந்த போது யாத்திரிகர்களின் எண்ணிக்கை மூவாயிரத்தைத் தாண்டிவிட்டது. பலர் தாமாகவே முன்வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். பெண்கள் குழுக்களின் கூட்டாளி (சொச்சுமா பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும், அகிம்சை, தேர்தல் ஆகியவற்றுக்கான பெண்களின் கமிட்டியின் தலைமையில்) மாணவர்கள், மனித உரிமை அமைப்புக்கள் (இப்பிரதேசத்தில் ஒழுங்கு மேற்கொண்டவர்கள் இவர்களே) சகல தரப்பு மக்களும் தாமாக முன்வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். ஒரு இளைஞன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: "மக்கள் தேர்தலைப் பற்றி மிகவும் பயமடைந்தார்கள்; இங்கு நொம்பென் நகரில் அரிசியை சேர்த்து வைக்கத் தொடங்கினார்கள். ஆனால், இந்த யாத்திரை எமக்கு ஆறுதல் தந்தது. நம்பிக்கை ஆதரஸத்தை ஊட்டியது." இரண்டு நாட்களாக நாம் நகரம் முழுவதும் யாத்திரை மேற்கொண்டு பல முக்கிய இடங்களிலும் சமாதானத்தை வேண்டி மெளனமான தியானங்களில் ஈடுபட்டோம்.

மே மாதம் 24ந் திகதி காலை, இளவரசர் சிகானுக் எம்மை வரவேற்று, தர்மயாத்திரையை மேற்கொண்டமைக்காக ஆழ்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்தார். அரச மானிகை முன்றலில் யாத்திரிகர் மீண்டும் ஒரு அமைதியான தியானத்தில் ஈடுபட்டனர். சகல ஜீவராசிகளும், துன்பம், கவலை, துயரத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமென பிரார்த்தித்தோம். பின்னர், இளவரசர் சமாதானத்துக்கான உறுதியான வேண்டுகோளை நாட்டு மக்களுக்கு விட்டார். இன்றிலிருந்து பழிவாங்கும் மனோபாவத்தைக் கைவிட்டு, வன்முறைக்கும், பகைமைக்கும் முடிவுகட்டுவோம்" என்று சகல தரப்பினருக்கும் அழைப்பு விடுத்தார்.

ஒரு நித்தியமான நியதி

வன்முறையின் பயமுறுத்தல் இன்னமும் இருந்து கொண்டிருக்கின்ற வேளையில் எமது தர்ம யாத்திரையினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நம்பிக்கையையும், உணர்வலைகளையும் மையமாக வைத்து சமாதானத்துக்கான எமது குரல் தொடர்ந்து ஒலிப்பதை உறுதி செய்ய வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுத்தோம். உண்மையில் இது ஓர் ஆரம்பம். ஏனெனில் ஓர் இயக்கம் கம்போடியாவில் வளர்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. இது மக்களின் வன்முறையற்ற இயக்கம்; இது அமைதிக்கான இயக்கம்; எமது நாட்டில் புதிய யுகம் ஒன்றின் ஆரம்பத்தைக் கண்டு வியப்படைந்த மக்களின் இயக்கம்; காலத்தின் சாதனைகளால் வியப்படைந்த வர்களின் இயக்கம். இந்த இயக்கம் துறவிகள், பிக்குணிப் பெண்கள்

(இவர்கள்தான் முதன்மையான தலைமைச் சக்தி) மாணவர் சங்கங்கள். அபிவிருத்தி மற்றும் மனிதக் குழுக்களின் கூட்டணியாகும். ஒரு புதிய அமைதி யுகத்தை இக்காலத்தில் கட்டி எழுப்ப இந்த அரிய வாய்ப்பை பயன்படுத்துவதற்கு திடசங்கற்பம் பூண்டவர்களின் கூட்டணி.

உதாரணமாக 1993இல் ஒரு மாத காலத்துக்கு மேலாக ஆயிரக்கணக்கான மக்களை தெருவுக்கு அழைத்து பல நிகழ்ச்சிகளை தொடர்ச்சியாக ஒழுங்கு செய்தோம். சமீபத்தில் வெற்றிகரமாக நடத்தப்பட்ட தேர்தலின் மூலம் ஆற்றல் பெற்ற பலர் சேர்ந்து கொண்டனர். இதில் 90%க்கு மேற்பட்ட கம்போடிய மக்கள் பயமுறுத்தலையும், அச்சுறுத்தலையும் லட்சியம் செய்யாது சமாதானத்தின் மீது தமக்குள்ள தணியாத தாகத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

மக்களை ஐக்கியப்படுத்தும் திட்டத்தின் கீழ், கூட்டணியால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட முதல் நடவடிக்கை நொம்பென் நகருக்கு தாம் யாத்திரையின் விஜயமாகும். ஒரு வாரத்தின் பின், ஜூன் 4-6ஆம் திகதிகளில் தேர்தலின் இறுதி முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட முன்பே, மூன்று நாள் சமாதான திருவிழாவை கூட்டணி ஏற்பாடு செய்தது. மீண்டும் இத்திருவிழா, அமைதியை வேண்டிய மௌன தியானங்களையும், துறவிகளுக்கான காணிக்கை வழங்கும் வைபவங்களையும் கொண்டிருந்ததோடு, வெற்றிகரமாக நடந்து முடிந்த தேர்தலுக்காக மக்களைப் பாராட்டும் வகையிலும் அமைந்தது. அதோடு ஒரு புதிய அமைதி யுகத்தில் காலடி வைக்கவும், வென்றவர்களும், தோற்றவர்களும் நிதானமாக இருக்கத் தூண்டும் பௌத்த தர்ம தத்துவத்தையும் பின்பற்றும் வழியை காண்பித்தது. சுலோகங்கள் புத்தரின் வசனங்களை மேற்கோள் காட்டி எழுப்பப்பட்டன. "பகைமை ஒரு போதும் பகைமையால் நீக்கப்படவில்லை. அன்பினாலேயே பகைமை வெல்லப்பட்டது. இது ஒரு நித்தியமான நியதி" இது பௌத்தத்தின் புராதன மொழியான பாளியில் அடிக்கடி சொல்லப்படும் பிரார்த்தனையாகும் (நத்தி சாந்தி பரம் சுக் காம்). அதாவது 'அமைதியான இதயத்தை விட பெருமகிழ்ச்சி வேறில்லை' என்பதாகும்.

மூன்று வனாந்திரங்களைக் கடத்தல்

திருவிழாவின் இறுதி நாளன்று, சுதந்திர நினைவுச் சின்னத்தின் அருகே ஆயிரம் பேர் கூடி, கொட்டும் மழைக்கு மத்தியிலும் மகா கோஷநந்தாவின் போதனைகளைக் கேட்டுக் கொண்டு அமைதியான தியானத்தில் அமர்ந்தார்கள். அதன் பின் வாழை இலைகளால் ஆக்கப்பட்ட படகொன்றை மக்கள் ஆற்றங்கரைக்கு இழுத்துச் சென்று, டொன்லேசாப் ஆற்றில் தள்ளிவிட்டார்கள். இது கடந்த இருபது வருட வன்முறையையும், பகைமையையும் தள்ளிவிடுவதன் அடையாளமாக நிகழ்த்தப்பட்டது. 'ஆயுதங்கள் எங்கிருந்து வந்தனவோ அங்கேயே அவற்றை அணுப்புதல்' என்று ஒருவர் மகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிட்டார்.

சொந்தப் பகைமை, பேராசை, ஏமாற்று என்பவற்றை புறம் தள்ளி விடும் அடையாளமாக, படகை ஆற்றிலே செலுத்தும் முன், பணத்தைப் படகில் குவித்தார்கள்.

அடுத்த கட்ட நிகழ்ச்சியைத் திட்டமிடுவதற்காக, எமது கமிட்டி அடுத்த நாள் சந்தித்தது. எமது திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்த போது, மகா கோஷாந்த சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார். 'சமாதானத்துக்கான வேலையை நீங்கள் எல்லோரும் நன்றாகப் புரிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள். இதற்கு தொடக்கமும் இல்லை. முடிவும் இல்லை. நாம் மீண்டும் ஆரம்பித்துத் தொடர வேண்டும். ஒரு போதும் துணிவை இழந்து விடக்கூடாது."

அதேசமயம் தோதலில் வுன்சின் பெக் கட்சி பெற்ற 45% வாக்குகளுக்குப் பதிலாக 38% வாக்குகளைப் பெற்ற ஆளும் கம்போடிய மக்கள் கட்சி தோதல் முடிவை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. முடிவை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கு ஒரு சுயேட்சையான ஆணைக்குழுவின் நியமனத்தைக் கோரினார்கள். கம்போடிய மக்கள் கட்சியின் பலம்மிக்க ஆதரவு பிரதேசங்களான கிழக்கு மாகாணங்கள் சுயாட்சி கோரி ஐ.நா. அதிகாரிகளையும், வுன்சின் பெக் கட்சிக்காரர்களையும் வெளியேற்ற முயற்சித்தன. இது மேலும் பயத்தையும், பதட்டத்தையும் மக்கள் மத்தியில் தோற்றுவித்தன.

தோதலின் பின் அமைதி வரும் என்ற மக்களின் நம்பிக்கை சிதறடிக்கப் பட்டது. முழு தேசமுமே ஐ.நா. அதிகார சபையின் அறிவிப்பை எதிர்பார்த்து உறுதியற்ற நிலையில் இருந்தது. நாங்கள் மகா கோஷாந்தவின் 'ஒரு போதும் துணிவை இழக்க வேண்டாம்' என்ற வார்த்தைகளை மீண்டும் மீண்டும் கூறியபடி, நம்பிக்கையுடன் இருந்தோம்.

ஐ.நா. 10ம் நாள் ஐ.நா. அதிகார சபையின் தலைவர் யுகுசி அகாஸி அரச மாளிகையில் இறுதித் தோதல் முடிவுகளை அறிவித்த போது, நாம் பொன் சொலோவ் வெயில் பேய் விழாவை ஒழுங்கு செய்தோம். இந்தத் திருவிழாவின் போது, ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் நகரவீதிகளில் யாத்திரை செய்து அரண்மனைக்கு முன்னால் வந்து கூடினார்கள். அந்த இடத்தில் விடுதலையின் சின்னமாகப் பறவைகள் விடுவிக்கப்பட்டன. கம்போடியாவில் புதிய யுகத்தை வரவேற்றும், கொலைக்களங்களுக்கு முடிவுகட்டியும் சமாதான செய்திகளுடன் பலூன்கள் பறக்கவிடப்பட்டன. கேமர் மொழியில் இத்திருவிழாவின் அர்த்தம் மூன்று வளாந்தரங்களைக் கடத்தல் என்பதாகும். யுத்தத்துக்கு காரணமான, பகைமை, பேராசை, ஏமாற்று ஆகிய மூன்று வளாந்திரங்களையும் எவ்வாறு கடந்தோம் என்று கோஷாந்த விளக்கினார். "எமது மூச்சுப் போல, அகமும் புறமும் போல, சண்டையும் சமாதானமும் எப்போதும் தம்மிடையே மாறுகின்றன. எதுவும் நிலையானதல்ல. ஒன்று மற்றதற்கு இட்டுச் செல்கிறது. நாம் இப்போது துன்பத்தினின்றும் நீங்கி சமாதானத்தை அடைகிறோம்".

மக்கள் விருப்பத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அரசியலமைப்பு

பின்னர், ஜூன் 14ம் திகதி அரசியல் நிரணய சபை தனது முதலாவது கூட்டத்தைக் கூட்டியபோது கம்போடியாவுக்கு ஒரு புதிய அரசியல் யாப்பை உருவாக்கும் புனிதமான பணிக்கு ஆதரவு தெரிவிக்குமுகமாக ஆயிரக்கணக்கான துறவிகளும், பிக்குணிகளும், மனித உரிமை அமைப்பின் பிரதிநிதிகளும், அரச சார்பற்ற நிறுவன பிரதிநிதிகளும், பொதுமக்களும் என கூட்டம் நடைபெறும் கட்டடத்திற்கு முன்னர் திரண்டனர். கூட்டம் நடைபெறும் போது அரசியலமைப்பு ஆக்கம் ஜனநாயக முறையில் நடைபெற வேண்டும் என்பதற்காக துறவிகள், அரச சார்பற்ற நிறுவனப் பிரதிநிதிகள் பார்வையாளராக கலந்து கொள்ள ஆசனம் ஒதுக்கித் தருமாறும் கோரினோம்.

'சமாதான காலங்களை முன்னோக்கிச் செல்லும் மக்களின் விருப்பத்தை அரசியல் அமைப்பு பிரதிபலிக்க வேண்டும். அரசியல் யாப்பு மக்களுக்கு சுதந்திரம், பாதுகாப்பு தருவதுடன், மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை உத்தரவாதம் செய்து, மதிப்பு அளிக்கக்கூடிய குடிமக்கள் சமுதாயத்தையும் உருவாக்க வேண்டும்.'

பிரதிநிதிகள் கூட்டம் நடைபெறும் கட்டிடத்திற்கு வருகை தரும் போது நாம் பதாகைகளுடன் நின்றோம். பிரார்த்தனையுடன் கூடிய ஆசீர்வாதங்களையும் வழங்கி, அறிக்கை ஒன்றையும் வாசித்துவிட்டு, கூட்டம் முடியும் வரை வெளியே தியானத்தில் அமர்ந்தோம். வீடியோ தொழில்நுட்பத்தில் பயிற்சி பெற்ற ஆறு பெண்கள் கொண்ட குழுவினால் சமாதான கூட்டத் தொடர்கள் முழுவதும் பதிவாக்கப்பட்டன. தேர்தல், சமாதான யாத்திரை, சமாதானத்துடன் தொடர்புடைய பல்வேறு நிகழ்வுகள், புதிய அரசியல் நிரணய சபையின் ஆரம்ப நிகழ்வு என்பன மிகக் குறுகிய காலத்தில் இப் பெண்கள் குழுவால் ஆவணமாக்கப்பட்டன. இப் பலம்வாய்ந்த ஊடகத்தைக் கையாளும் பயிற்சி இப்பெண்களுக்கு தன்னம்பிக்கையை வளர்த்ததுடன், இச்சாதனம் பல்லாயிரம் மக்களைச் சென்றடையும் வழியாகவும் அமைந்தது. அதோடு தொடர்ச்சியாக வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு ஊடகங்களின் சகல நிகழ்வுகளுக்கும் போதிய பிரச்சாரத்தைக் கொடுத்தன.

சமாதானம், நல்லிணக்கத்துக்கான குடிமக்களின் கூட்டணி

ஏற்கனவே இருந்த கூட்டணி சமாதானத்துக்கும், நல்லிணக்கத்துக்குமான குடிமக்களின் கூட்டணி என்ற பெயருடன் முறையான கூட்டணியாக உருவாகியது. நாம் இப்போது 1993 ஆகஸ்ட் - அக்டோபர் காலத்துக்கான வேலைத்திட்ட தயாரிப்பில் ஈடுபட்டுள்ளோம். ஏனெனில் இக்கால எல்லை தான் புதிய அரசியலமைப்பு ஒன்றை வகுப்பதற்கான காலமாக பாரிஸ் உடன் படிக்கையில் குறிக்கப்பட்டது. எமது வேலைத்திட்டம், அரசியலமைப்பு

ஆக்கம் ஒரு ஜனநாயக நடைமுறையில் இடம்பெறுவதை உறுதி செய்யும் நோக்கமுடையது. அரசியலமைப்பில், ஐநா. உரிமைச் சாசனத்தை உள்ளடக்கவும், நடுநிலை நீதித்துறையை ஸ்தாபிக்கவும், பெண்கள் முன்னேற்றத்துக்கான ஷரத்துக்களை சேர்க்கவும் எமது கூட்டணி முயற்சி செய்யும்.

ஒரு மாதத்துக்கும் குறைவான காலத்தினுள் எமது சமாதான இயக்கம், ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு வலுவூட்டி, தலைவர்களுக்கு புதிய அனுபவம், சக்தி, ஆதர்ஸம் என்பவற்றைக் கொடுத்தது. கடந்த நான்கு வாரங்களுள் அர்ப்பணிப்புடைய தலைவர்களும், வழிகாட்டிகளும் எழுந்தார்கள். பயம், அச்சுறுத்தல் சூழ்நிலையில் வாழப் பழகிப் போன மக்களின் மௌனத்தைக் கலைத்து புதிய யுகம் ஒன்றின் தொடக்கத்துக்கு வழிகோலியது. எப்படித் தலைமை தாங்க வேண்டும், எவ்வாறு மக்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதை புதிதாக தெரிவு செய்யப்பட்ட தலைவர்களுக்கு காட்ட மக்கள் விரும்பினார்கள். தலைமை தாங்குவது அவர்களது உரிமையல்ல; மக்கள் கௌரவத்துடன் வாழும் உரிமையை மதிப்பது அவர்களது பொறுப்பாகும்.

உண்மையான சமாதானம் ஏற்படும் வரை, நீதியான அரசியலமைப்பு ஏற்படுத்தப்படும் வரை நாம் தொடர்ந்து நாடு முழுவதும் பயணம் செய்வோம்; எழுதுவோம்; சொற்பொழிவாற்றுவோம்; தியானம் செய்வோம். நாம் அமைதியாக இல்லாத வரை மக்களை அமைதியாக இருக்கும்படி செய்ய முடியாது. ஏனெனில் நான் உனக்காக குடிக்க முடியாது. நீ எனக்காக குடிக்க முடியாது. நாம் இருவருமே சமாதானம் என்னும் நீரை முதலில் பருக வேண்டும். ஆனால், சமாதானத்தை எப்படி உருவாக்குவது என்று நாம் அவர்களுக்கு காட்ட முடியும். சமாதானம் அவர்களில் இருந்தே முதலில் தொடங்க வேண்டும்.

சமாதானம் தொற்றிப் படரக்கூடியது. ஒரு நாள், தாமயாத்திரை நொம்பென் நகரை வந்தடைந்த பின், புர்சாட் மாகாணத்திலிருந்து முப்பது பிக்குகளும், பிக்குணிகளும் நகருக்கு நடந்து வந்து சேர்ந்தார்கள். எமது பயணம் பற்றி அவர்கள் வானொலியில் கேட்டார்கள். அவர்களும் சமாதானத்துக்காக யாத்திரை செய்ய விரும்பினார்கள். இரண்டு வாரங்களின் பின் எமது திருவிழா பற்றி வானொலியில் கேள்விப்பட்ட பிக்குகளும், பிக்குணிகளும், பொதுமக்களும் கோம்போங் தோம் மாகாணத்தில் சமாதானத் திருவிழாவை ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

எமது சகல நடவடிக்கைகளும் மக்கள் சொந்தமாக சமாதான செயல்பாடுகளில் ஈடுபட ஊக்கமளிக்கும் உதாரணங்களாக விளங்கின. மகா கோஷந்த ஊக்கமளிப்பது போல 'சமாதானத்தை ஏற்படுத்தல் என்பது சவாசிப்பது போன்றது. எங்களால் நிறுத்த முடியாது. நிறுத்தினால் திரும்பவும் யுத்தம் ஏற்படும். நாம் இறந்து போவோம். தொடர்ந்து செய்தால் சமாதானம் நிலைக்கும்".

எலிஸ் போல்டிங்

பேராசிரியர் எலிஸ் போல்டிங், சமூகவியலாளர், பெண்ணுரிமை மற்றும் சமாதான நடவடிக்கையாளர்; சர்வதேச சமாதான ஆய்வுச் சங்கத்தின் செயலாளர் நாயகம் 1889-91; சமாதானத்திற்கும், சுதந்திரத்திற்குமான சர்வதேசப் பெண்கள் சங்கத்தின் சர்வதேச தலைவர் 1967 - 70; 1990இல் ஆயுதக்களைவு, சமாதானம் மற்றும் ஜனநாயகத்திற்கான விருதினை பெற்றவர். 1) வரலாற்றின் மறைக்கப்பட்ட பக்கம்; காலத்தினூடாக பெண்கள் பற்றிய பார்வை; 2) சிறுவர் உரிமைகளும் வாழ்க்கைச் சக்கரமும்; 3) சுவர்க்கத்தின் ஒரு சிறு துண்டு நிலம் என்பன அவரது சில நூல்கள். இவர் டாட்மெளத் கல்லூரியின் ஓய்வு பெற்ற சமூகவியல் பேராசிரியராவார்.

நோர்வேயின் ஓஸ்லோவில் பிறந்து அமெரிக்காவில் குடியேறி, அமைதி ஆய்வு இயக்கங்களின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார். சமாதான இயக்கத்தின் முதன்மைக் கல்வியாளரான பேராசிரியர் கென்னத் போல்டிங் என்பவரை மணம் முடித்துள்ளார். 1950களில் குடிமக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பரவலான சமாதான முயற்சிகளை ஆரம்பித்தவர்களில் இவரும் ஒருவர்.

சமாதானம் பற்றிய பேராசிரியர் போல்டிங்கின் அணுகுமுறையானது குடும்பத்தை மையமாகக் கொண்டது. கலாசார தோற்றுவாயுடையது; மாற்றங்களைக் கொண்டுவரும் முக்கிய காரணியாக அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களை ஏற்றுக்கொள்வது என்பனவாகும். வரும் காலம் பற்றிய தீவிர நம்பிக்கையாளரான இவர் 1980களின் முற்பகுதியில் 'ஆயுதங்களற்ற உலகத்தை உருவாக்குதல்' என்ற தலைப்பில் செயல் அமர்வு ஒன்றை ஏற்பாடு செய்தார். "மக்கள் தமது வேற்றுமைகளை ஆக்கபூர்வமாக நிர்வகித்து மூலவளங்களை பகிர்ந்து கொள்ளக் கூடிய தூய, பசுமையான உலகம்" என்ற தூர நோக்குக் கொள்கையை இவர் முன்னெடுத்தார்.

சமாதானத்தை அறிந்து கொள்ளல்

எலிஸ் போல்டிங்

கலாச்சார கண்ணாடிகளும் சமாதானத்தை அறிந்து கொள்ளலும்

கலாசாரம் என்ற கண்ணாடியூடாகப் பார்ப்பதன் மூலமே ஒரு சமுதாயம் தன்னைப் பற்றி அறிந்து கொள்கிறது. சமகால சமுதாயங்களில் வெகுஜன ஊடகங்களே இத்தகைய கண்ணாடிகளாக பெருமளவு விளங்குகின்றன. மேற்கு நாட்டில் வெகுஜன ஊடகங்கள் மிக வளர்ந்து பலம் பெற்றிருப்பதால், மேற்குலகில் செய்யப்பட்ட இக்கண்ணாடி தனித்தன்மையானதும் உருசிதைக்கப்பட்டதுமாகும். இதுவே உலகின் சகல பாகங்களிலும் சமூகங்களின் பார்வைக்காக வைக்கப்பட்டுள்ளது. உலக தகவல் அமைப்புமுறை¹ பற்றி மக்பிறைட் ஆணைக்குழு அறிக்கையில் விபரிக்கப்பட்டவாறு, இக்கண்ணாடியில் காட்டப்படும் மற்ற நாட்டுக் கலாசாரங்கள் பெரும்பாலும் மேற்குலக உருவவார்ப்பில் வடிக்கப்பட்டவை. அவற்றில் பெருமளவு வன்முறையை பிரதிபலிக்கின்றன. மலேசியாவின் பெனாங் நுகர்வோர் சங்கத்தின் சமீபத்திய ஆய்வின்படி, நான்கு கொலைகள், இருபத்து நான்கு துப்பாக்கிகள், பதினான்கு துப்பாக்கிச் சூடுகள், முப்பத்தியெட்டு உடம்பு மீதான தாக்குதல்கள், நாளொன்றுக்கு சராசரியாக² மலேசிய சிறுவர்களின் பார்வைக்கு வருகின்றன. முக்கியமாக அமெரிக்க தொடர்களான 'டல்லாஸ் சுப்பர் மான் அன்ட் கோஜக்' என்பவையூடாகவே இக் கற்பனாவாத வன்முறைக்கு மேலதிகமாக உலகின் பல பாகங்களில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உள்நாட்டு யுத்தங்கள், கொடூர போர்கள் பற்றி நிஜ வன்முறைகளும் சிறுவர்களால் பார்க்கப்படுகின்றன.

¹ பல குரல்கள்; ஒருலகம், பதிப்பித்தவர் சீன் மக்பிரிட்ஜ் (பாரிஸ் யுனெஸ்கோ 1980)

² இந்த ஆய்வு, 'துரோகத்தனமான குழாம்' என்ற கட்டுரையில் டெஹ் மொஹ் ஆய் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. அபிவிருத்தி மேடை XVI (1), 1986 பக் 14.

இவ்வன்முறைகள் பத்திரிகை மொழியில் பெருப்பித்துக் காட்டப்படுகின்றன. சமாதானம் பற்றிய விஷயங்கள் முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கவல்ல நடவடிக்கைகள் சம்பந்தமான விஷயங்களை விட வன்முறை விடயங்களுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து அடிக்கடி பிரசுரிக்கப்படுகின்றன.

ஏனைய மேற்கு நாட்டு ஊடகங்களைக் காட்டிலும் அமெரிக்க ஊடகங்களில் வன்முறை நிரம்பியுள்ளது. அதோடு உலகம் முழுவதும் அதிகளவில் அமெரிக்க ஊடகம் பரவியுள்ளது. சமூக உணர்வுள்ள அடிமட்ட நடவடிக்கைக்கும், வன்முறைக் கலாசாரத்தை பெருமைப்படுத்துகின்ற கலை, சங்கீதம், இலக்கியம், ஒளிபரப்பு, செய்திப்பத்திரிகைகள் என்பவற்றுக்கும் இடையே பெரும் வேறுபாடு உண்டு. இவை எல்லாம் அமைதியான பார்வையாளர்களை இலக்கு வைக்கின்றன. இந்த அடிமட்ட தீவிரத்தை, நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு முரண்படும் பிரச்சினைகளை சமாதான முறையில் தீர்த்துக் கொள்ளும் மக்களின் நாளாந்த யதார்த்த நடைமுறையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கினால், இந்த கலாசார கண்ணாடி, சமூக ஒழுங்கின் யதார்த்தமற்ற சிதைக்கப்பட்ட வடிவத்தையே பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். இந்த கலாசார வடிவங்கள் மக்களை நம்ப வைக்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டவை. எனவே சமுதாயமானது இயல்பாகவே மோசமான வன்முறையுடையது என்று மக்கள் நம்பிவிடுகின்றனர்.

ஆகவே, சமாதானத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் இன்னுமொரு முக்கிய அம்சம், சிதைக்கப்பட்ட கலாசார வடிவங்களை விமர்சனப் பார்வையுடன் புரிந்து கொள்வதற்கு தெரிந்து கொள்வதாகும். சிதைக்கப்பட்ட வடிவங்களுக்கு பின்னேயுள்ள மனிதனின் உண்மையான நடத்தையைப் பார்ப்பதென்பது பிறிதொரு திசையில் ஒரு மாயையை உருவாக்குவதாகவோ, அல்லது போலியான சமாதானத்தைக் காட்டுவதாகவோ அர்த்தப்படாது. மாறாக உண்மையான மனித நடத்தைகளோடு பரிச்சயப்படவும் எவ்வாறு சமூக உணர்வுடைய மனித நடத்தைகள் ஏற்படுகின்றன என்பதை அறியவும் அவை பற்றி மதிப்பிடவும் தான் கண்ணாடிக்கு பின்னே பார்க்க வேண்டியுள்ளது. யதார்த்த நிலைமை களுடனான நேரடி அனுபவம் தான் தவறான கலாசார பிம்பங்களுக்கு மிகச் சிறந்த மாற்று மருந்தாகும்.

அனுபவவாயிலாக அறிதலும், அடிமட்ட நடவடிக்கையும் சரியான திசையில் செல்லும் போது, இன்னொரு புதிய கல்விமுறை எதிர்த்திசையில் செல்கிறது. வகுப்பறை போதனைகளில் கம்பியூட்டர்களின் வேகமான பாவனையே அது. கம்பியூட்டர்களின் பாவனை கண்டிக்கப்பட வேண்டியவை அல்ல. கம்பியூட்டர்கள் ஒரு முக்கிய கருவியாகும் (ஒரு கருவி மட்டும் தான்). இது சிக்கலான தொடர்புகளுக்கும், பேரளவிலான தகவல் தொடர்புகளுக்கும் பொருத்தமானவை. அதோடு தகவல்களை பேரண்ட அளவில் திறந்து விடுகின்றன. இத் தகவல்கள் சரியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டால், அவை மனிதனின் ஏனைய ஆற்றல்களை மேம்படுத்தும். புத்தக அறிவுடனும், வாய்மொழியுடான மரபுவழிப்பட்ட ஞாபகப் பயிற்சியுடனும் சேர்த்து, கம்பியூட்டர் பயிற்சி சிறுவர்களுக்கு வழங்கப்படும் போது தான் கம்பியூட்டரை சரியான முறையில் பயன்படுத்தும் அறிவைப் பெறலாம். மனித வள பூரண விருத்திக்கு ஒவ்வொரு

திறனும் அவசியமானது. நினைவில் வைத்திருந்தல்; வாசித்தல், கம்பியூட்டர் அறிவு என்பன தவிர்க்க முடியாதவை. இவற்றுடன், கற்பனை, தியானம், சிந்தித்தல், கைவினை என்பனவும் முக்கியமாகும். ஒவ்வொரு திறமையும் உலகு பற்றிய நோக்கை விரிவாக்குவதுடன், ஆக்கபூர்வமாக செயல்படும் ஆற்றலையும் வளம்படுத்துகிறது.

இதில், அச்சப்பட வேண்டியது என்னவெனில் பிள்ளைகள் மேசை அறிவுடையவர்களாக மட்டும் வந்து விடுவார்களோ என்பதுதான். ஏனெனில் அவர்கள் நிஜ உலகைத் தரிசிக்காமல் அனுபவிக்காமல், கம்பியூட்டர் சின்னங்கள் அடையாளங்கள் ஊடாகவே தரிசிக்கிறார்கள். இயற்கைச் சூழலை பார்க்கவும், கேட்கவும், முகரவும், நேசிக்கவும் செய்யக்கூடிய உடலுழைப்பு ஆற்றல் அற்ற சிறுவர்களின் உலகமொன்றைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். வேறு கால தேச வர்த்தமானங்களின் விபரங்களை அழகுகளை நினைவில் வைத்திருக்க முடியாதவர்களாய் உள்ளனர். எழுத்து மூலமான ஆவணங்களில் அவர்களுக்கு அக்கறையே இல்லை. தொலைக்காட்சி, கம்பியூட்டர் மூலமாக, உலகை எலக்ரோனிக் படிமங்களாகவும், சின்னங்களாகவும் காணும் சிறுவர்கள் ஏற்கனவே இருக்கிறார்கள். யதார்த்த நிலைமைகளோடு ஒப்பிடும் அடிப்படை இல்லாமையால், அவர்களை இலகுவில் வன்முறையின் பால் திருப்பி விட முடியும்.

ஆகவே, ஒவ்வொரு மனிதனதும் பூரண ஆற்றல் விருத்தி, அமைதியைக் கற்றுக் கொள்ளலுக்கு ஒரு முன் தேவையாகும். முக்கியமாக இயற்கையிடமிருந்து நேரடியாக கற்றுக்கொள்ளும் ஆற்றலே சிறப்பானதாகும். இயற்கையே சிறந்த ஆசான்.

சமாதானம் பற்றி தெரிந்து கொள்ளத் தயார் நிலை

நாம் இதுவரை, யதார்த்தமான, நாளாந்தம் அனுபவபூர்வமான பேச்சுவார்த்தை, முரண்பாடுகளின் தீர்வுகளுக்கும், சமுதாயத்தின் கலாசாரக் கண்ணாடி மூலம் பிரதிபலிக்கும் வன்முறைப் படிமத்துக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளை வலியுறுத்தினோம். ஒரு குறிப்பிட்ட வகையிலான சிந்தனைத் தேடலினால் இந்த முரண்பாடு தொடரும். வரலாற்றுரீதியாக கற்பனை செய்யும் சக்தி சமூகத்தில் தொடர்ந்திருக்கும். 'மறுபக்கத்தைப்' பற்றி கற்பனை பண்ணும் வல்லமை மனித இனத்துக்கு உண்டு. இந்த 'மறுபக்கம்' நாம் இப்போது அனுபவிப்பதை விட வேறுபட்டதாகவும், சிறப்பானதாகவும் இருக்கும் என்று கற்பனை பண்ணப் படுகிறது. இந்த மறுபக்கம் சகல மனித நாகரீகங்களின் மரபுகளில் வந்த ஒரேவகையான மனப்படிவமாகும். உதாரணமாக சொர்க்கம், ஆசீர்வதிக்கப் பட்டவர்களின் தீவு, எலிசியன் வயல்கள், வல்கலா போன்ற நம்பிக்கைகளாகும். தீவிர சமூக முரண்பாடு, சமூக எழுச்சி போன்ற நெருக்கடிகளின் கீழ், இந்த மரபுரீதியான நம்பிக்கை ஒரு திட்டவாட்டமான படிமமாக மாற்றப்படுகிறது. இந்தப் படிமம் குறிப்பிட்ட சமூகத் தேவைகளுக்கும், அதிருப்திகளுக்கும் விடையாக அமைகிறது. இந்தப் படிமம் பலவித கற்பனா

வடிவங்களைப் பெறுகிறது. பிளேட்டோவின் 'குடியரசில்' இருந்து எகிப்திய-சிரிய பாலைவனங்களில் உருவாக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவ மடாலய சமூகம் வரையாகும். பிளேட்டோவின் குடியரசு பிலோப்பீன் சியன் யுத்தத்துக்கு எதிரான கிளர்ச்சிக்கு பதிலாக உருவானது. கிறிஸ்தவ மடாலய குடியிருப்பு, கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் ஆரம்ப காலங்களில் நகரங்களில் நிலவிய ஊழலுக்கு மாற்றாக நிறுவப்பட்டது. இந்த கற்பனைகளின் இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பதிப்பு வரலாறாகிவிட்டது. புதிய நகரமாகிய பிரேசிலியா, தான்லானியாவின் கிராமப் பரீட்சார்த்தமான உஜாமா, சுவீடனில் சோஷலிசம் பற்றிய அரசு மட்ட பரீட்சார்த்தம், ரஷ்யாவிலும், கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், கம்யூனிசம் பற்றியது அல்லது அமெரிக்காவின் தென் பகுதியில் நிறுவப்பட்ட சிறு குழு சமூகங்களான கொய்நோநியா, அல்லது ருவின் ஓக் அல்லது இஸ்ரவேலின் கிபுட்ஸிம் ஆகியவற்றில் காணலாம். இங்கிலாந்தில் கிறீனாம் காமன், அல்லது அமெரிக்காவின் செனேக்கா நீர்வீழ்ச்சி ஆகியவற்றில் உள்ள இராணுவ நிலைகளைச் சூழ்ந்துள்ள பெண்களின் அமைதியான எதிர்ப்பு இயக்கத்திலும் காணலாம். 'சிறப்பான மறுபக்கம்' ஒன்றை வடிவமைத்து கட்டியெழுப்பும் ஆர்வம் முதலில் மனிதனின் அடிப்படை இயல்பாலும் உணர்ச்சி வேகத்தாலும் தூண்டப்படுகிறது.³

எதிர்காலத்தைப் பற்றி கனவு காண்பதற்கோ, அதை வடிவமைத்து கட்டுவதற்கோ மனிதனுக்கு உள்ள ஆற்றலை, அணு ஆயுத பயம் அழித்துவிடவில்லை என்பதை மனங்கொள்வது முக்கியமானது. இந்த ஆற்றல் சமாதானத்தை அறிந்து கொள்ளும் தயார் நிலையின் முக்கிய பகுதியாகும். இந்த ஆற்றலை ஒவ்வொருவரிடம் காணலாம். ஆனால், மக்களை தமது கற்பனைச் சக்திகளோடு ஒன்றச் செய்வதற்கு கலாச்சாரரீதியான தடைகள் உண்டு. யுத்தமும், அதற்கான ஆயத்தமுமே யதார்த்தமானது என்றும், சமாதானமும் சமாதானத்துக்கான முயற்சியும் நம்ப முடியாத படிக்கு யதார்த்தமற்றது என்றும் இராணுவ வன்முறை கலாசாரத்தைப் பேணுபவர்கள் ஒரு கட்டுக்கதையை பரப்பி வருகிறார்கள். இரண்டாம் உலக யுத்தம் முடிவடையும் தறுவாயில்⁴ பிரெட்போலக் என்பவர் எழுதிய முக்கிய நூலாகிய 'எதிர்காலத்தைக் கற்பனை செய்தல்' என்று நூலில் எதிர்காலம் பற்றிய மக்களின் கற்பனை எவ்வாறு சமூகத்தை வரலாறு முழுவதும் வழிநடத்தியது என்பதை விளக்கியிருக்கிறார்.

³ "கற்பனாவாதம்; பிரச்சினைகளும், விடயங்களும் சமாதான சமுதாயத்துக்கான திட்டமிடுதல்" என்ற நூலில் கற்பனாவாதம் முழுமையாக விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. நீதியான உலக சமாதானத்துக்கான கமிஷனுக்காக எலிஸ் போல்டிங் எழுதியது-சமாதான திட்டத்துக்கான சர்வதேச ஆண்டு (உலகக் கொள்கை நிறுவனம்) நியூயோர்க் பதிப்பு, 1987

⁴ 'எதிர்காலப் படிமங்கள்'-பிரெட் போலக் (டச்சு மொழி மூலம்-1995-இரு பாகம், மொழி பெயர்ப்பு எலிஸ் போல்டிங்-ஓஸியானா அச்சகம் 1961, ஒரு பாகம் சுருக்கப் பதிப்பு-எலிஸ் போல்டிங், சான்பிரான்ஸிஸ்கோ-ஜொஸி - பாஸ் எல்ஸ்வியூ, 1972)

தனிப்பட்ட முறையிலும், சமூக அளவிலும் மக்கள் எதை ஆதரிக்கிறார்களோ, எதற்காக உழைக்கிறார்களோ அதைத்தான் தமது தூரஇலக்காகக் கொள்கிறார்கள். இன்று அவை ஆயுதத்தால் விளையும் படுகொலைகள் பற்றிய அச்சத்தைத் தவிர்க்கும்படியும், நல்ல விடயங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பது யதார்த்தமானதல்ல என்று மடத்தனமான நம்பிக்கையை கைவிடும்படியும், எமது முன்னோர்கள் காலம் காலமாக செய்து வந்தவாறு ஒரு நல்ல எதிர்காலத்தை கற்பனை பண்ணும்படியும் மக்களை நம்பச் செய்வதற்கு காலம் எடுக்கும். சமாதானத்தை அறிந்து கொள்ளும் இன்னொருவரை பரிசோதனையும் செய்து பார்த்தேன். எனது சகபாடிகளுடன் சேர்ந்து பல செயலமர்வுகளை நடத்தியிருக்கிறேன். ஆயுதங்கள் அற்ற உலகம் எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை பண்ணுவதற்கு வாய்ப்பு அளிப்பதே இச் செயலமர்வுகளின் நோக்கம். இந்த செயலமர்வுகளின் சுவாரஸ்யமானது என்னவெனில், ஆயுதமற்ற எதிர்காலம் என்ற சிந்தனையை ஒரு முறை மக்களிடம் தோற்றுவித்து விட்டால், தமது கற்பனை மூலமே அவர்கள் பலவற்றை தெரிந்து கொள்கிறார்கள். புதிய சக்தி, புதிய கருத்துக்களுடன் ஆயுதக் களைவுக்கும் சமாதானத்துக்குமாக வேலை செய்ய முன்வருகிறார்கள்.

சமாதானத்தை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, ஒரு சமாதான உலகத்தைக் கற்பனை செய்யல்:

ஒரு கற்பனைச் செயலமர்வில் நடைபெறுவது என்ன?⁵ முதலாவதாக பங்குபற்றுபவர்கள் தொடர்பு நிலையை அதாவது கால முறிவு என்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். இக்கருத்து ஒரு கவித்துவ கற்பனைக் கனவு மட்டுமல்ல, தனது கடமையைச் செய்வதற்கு கற்பனையை கட்டவிழ்த்து விடுவதற்கு இது ஒரு அத்தியாவசியத் தேவையுமாகும். நிகழ் காலத்திலிருந்து வருங்காலத்துக்காக வேலை செய்ய முற்படும் போது, எமக்கு ஏற்கனவே தெரிந்த யதார்த்த நிலை, எமது ஒவ்வொரு புதுக் கருத்தையும் ஒரு கொடி போல சுற்றிப் பிடிக்கிறது. இது செய்யப் படமுடியாதது என்று உணர்வுடன் மூச்சைத் திணறடிக்கிறது. ஒரு ஆயுதமற்ற உலகைக் கற்பனை செய்யும் போது இது குறிப்பான உண்மையாகிறது. ஏனெனில் உலகம் அந்தளவுக்கு அதிகமாக ஆயுத மயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே 1980களின் மத்தியில் நின்று,

⁵ இந்த நடைமுறை, "சமூக கற்பனையும், மனித எதிர்கால நெருக்கடிகளும்தான் ஒரு வட அமெரிக்கப் பார்வை" என்ற கட்டுரையில் மேலும் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரை எலில் போல்டிங்கினால் 'தொடர்புகளுக்கும் தொடர்பாடல்களுக்கும் ஒரு வாய்ப்பு' என்ற நூலில் எழுதப்பட்டுள்ளது. 13 (2) பெப்ரவரி 1983. (அத்துடன் 'சமாதானக் கட்டமைப்பில் கற்பனையும் செயலும்' என்ற நூலிலும் காணலாம். சமூக பிரச்சினைகளுக்கான பத்திரிகையின் அச்சகம்)

வேறுவிதமாக சிந்திப்பது சாத்தியமற்ற விடயமாகும். தற்போது எம்மைச் சுற்றியுள்ள சாத்தியமில்லாத விடயங்களை கடந்து செல்வதற்கு கால முறிவு என்ற கருத்து உதவுகிறது. இந்தப் புதிய கால தேச வர்த்தமானத்தில் உள்நோக்கிய பார்வையினாலும், புலனாலும் மனமானது சுற்றிப் பார்க்கவும், கேட்கவும் முடிகிறது. எமக்குத் தெரிந்த உலகத்தில் ஆயுதம் இல்லாத போது எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க முடிகிறது (நம்ப முடியாமையை கைவிட ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்). ஒரு முப்பது வருட கால இடைவெளியுள்ள எதிர்காலப் பாய்ச்சல் கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் சமூக மாற்றம் ஏற்பட இத்தகு கால நீடிப்பு தேவை. முப்பது வருடங்களுக்கு மேல் இல்லை. ஆகவே தாம் கற்பனை பண்ணும் உலகத்துடன், இன்றைய தமது உலக அனுபவத்தை இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

காலத்தைத் தாண்டிய பாய்ச்சலுக்குப் பிறகு செய்யும் கற்பனையை மையப்படுத்திய கற்பனை என்று அழைக்கிறோம். சாமான்ய கல்வி முறையில் பயன்படுத்திய முறைக்கு வேறுவிதமாக மனத்தை இதில் பயன்படுத்துகிறோம். ஆகவே, பின்னைப் பருவத்தில் அவர்கள் வைத்திருந்து, பின்னர் மறந்து போன கற்பனைகளை மீளவும் கொண்டுவர பயிற்சியாளர்களுக்கு உதவுவதற்கு கால அவகாசம் எடுக்கும். மையப்படுத்திய கற்பனை தன்னிச்சையாக சுற்றிவரும் கற்பனை (ஒருவகை மன விளையாட்டு) பகற்களவு, உணர்வுபூர்வமாக இரவில் வரும் களவு என்பனவற்றின் கூட்டுக் கலவையாகும். இது ஒரு தெளிவான களவு எனப்படும். இது நோக்கமுடையது. அதாவது, நிர்ணயிக்கப்பட்ட சமூக இலக்குகள் சார்பாக, கற்பனை செய்தல் பற்றி பங்குபற்றுனர் தமது சகாக்களுடன் கலந்துரையாடுகிறார்கள். தானாகப் பாய்ந்துவரும் உள்மன கற்பனைக்கும் அதோடு கூடிய விரைவில் அழிந்துபோகும் கையாளமுடியாத குயவனின் களிமண் போன்ற விடயங்களுக்கும் நியமிக்கப்பட்ட இலக்குகளைச் சமூகம் அடைந்துவிட்டதாக பார்க்கும்படி வழங்கப்படும் அறிவுறுத்தல்களுக்கும் இடையில் பலமான முரண்பாடு ஒன்று உள்ளது. எனினும், அடைய முடியாதவை என்று சொல்லப்படுபவையையும் அடைவதற்கு மக்கள் வழி கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். முதலில் கற்பனை செய்தல் தனித்தனியாக செய்யப்படுகின்றது. பின்பு சிறு குழுக்களாகச் செய்யப்படுகின்றது.

எவற்றைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அறிவுறுத்தல் கிடையாது. சிறு வயது சம்பவங்களை மீட்டுப்பார்க்கும் நிகழ்ச்சிக்குப் பின், ஒருவர் 'எதிர்கால நிகழ்கால களத்துக்குள்' காலடி வைத்து சிந்திக்கத் தொடங்குகிறார். கற்பனைக் கான மூலாதாரம் பல துறைகளிலிருந்து கிடைக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் பார்த்த கேட்ட, சுவைத்த, தொட்டுணர்ந்த, சிந்தித்த, உணர்ந்த சகல விடயங்களும், அனுபவங்களும், கருவறையிலிருந்து இன்று வரை ஏதோ ஒரு வகையில் அவர்களது வாழ்வில் குறியீடாக வைக்கப்பட்டுள்ளன என்று பங்கு பற்றாளர்கள் அறிவிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த வாழ்வின் முழு அனுபவப் பதிவும், சில கணங்களில் துண்டு துண்டாகத் தனி, உணர்வுபூர்வமாக ஆய்வு செய்யும் மனத்துக்குக் கிடைப்பதில்லை. அதிசயக் கற்பனையில் முழுக்

கள்ள்சியமும் திறந்து கொள்கிறது. நாம் திட்டமிட்டவாறான கற்பனையில் அல்லாமல் இது விரிகிறது. சிலர் சினிமாப்படம் போல ஒன்று தமது தலைக்குள் சுழல்வதை உணர்கிறார்கள். சிலர் தொடர்பில்லாத துண்டு துண்டான உருவங்களைக் காண்கிறார்கள். சிலர் எதையும் காண்பதில்லை. மாறாக எதிர்கால உலகில் வேறு முறைகளில் என்ன நடைபெறுகிறது என்று தமது புலன் உணர்வினால் பார்க்கிறார்கள். குறிப்பாக மக்கள் எப்படி வாழ்கிறார்கள்; வேலை செய்கிறார்கள்; அறிவைப் பரப்புகிறார்கள்; தம்மை எப்படி ஆளுகிறார்கள் (இருக்கும் உள்ளூரிலிருந்து புவிக்கிரகம் வரை) பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கிறார்கள்; முரண்பாடுகளை கையாள்கிறார்கள் என்றெல்லாம் பார்ப்பதற்கு தூண்டப் படுகிறார்கள்.

பங்குபற்றுனர்ர்கள் ஒரு கிராமப்புறத்தை அல்லது நகரப்புறத்தைப் பார்க்கிறார்களோ, இல்லையோ பல பல்தேசிய வலைப்பின்னலைக் கொண்ட உள்ளூர்மயப்படுத்தப்பட்ட உலகையே அவர்கள் படம் போடுகிறார்கள். இதில் இயற்கைக்கும், தொழில்நுட்பத்துக்குமான முரண்பாடு தீர்க்கப்படுகிறது. இந்த உலகில் வாழ்க்கையின் எல்லையானது கூண்டுக்குள் அடைக்கப்படுவது குறைகிறது. வயது வேறுபாடு குறைகிறது. எல்லோருக்கும் சிறந்த தொடர்பு அறிவுத் திறன் கிடைக்கிறது (கம்பியூட்டர் திறமை அடங்கலாக). இங்கு முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கும் திறனுக்கு மிக உயர்ந்த மதிப்பு கிடைக்கிறது. முரண்பாடுகளைத் தீர்த்து வைத்தலில் 1980களில் கண்டறியப்படாத பல்வேறு புதிய திறனுடனான சமூக அமைப்புகள் படம் பிடிக்கப்படுகின்றன. பதற்றமில்லாத நிலையும், புன்னகை புரியும் காட்சிகளும் எப்போதும் அனேகமாக காணப் படுகின்றன. இந்த உலகில் வாழ்வதாக பங்குபற்றுனர்ர்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள்.

கற்பனை அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டு, விவாதித்து முடிந்த பின், ஆய்வு முறைக்குப் போகின்றார்கள். எப்படி என்ற வினா கற்பனை பற்றி எழுப்பப் படுகிறது. யதார்த்தத்தில் இந்த உலகு எப்படி செயல்படுகிறது? சாத்தியம் என்று கண்டவற்றைச் செயல்படுத்துவதற்கு எதிர்கால சமுதாயத்திற்கு தேவையானவை என்ன? கிடைக்கும் நேரத்துள், இந்த உலகின் விபரங்களை அறிந்த பின்தான் செயல் அமர்வு 1 - 3 நாட்கள் நடக்கலாம்) மிக முக்கிய வேலை தொடங்குகிறது. எதிர்காலத்திலிருந்து பின்னோக்கிச் செல்கிற உலகத்தைக் கற்பனை பண்ணுகிறோம். இக்கற்பனை வரலாறு நிகழ்கால சமூகச் செயல்களுக்கு புதிய கருத்துக்களை கொண்டு தருகிறது. இதுதான் செயல் அமர்வின் உண்மையான நோக்கமாகும். இந்த வகையான கற்பனை சமாதானத் தேடலை உள்வாங்குகிறது என்ற அறிக்கையின் அர்த்தமாகும். சாதாரணமாக பயன்படுத்தாத வளங்களைப் பயன்படுத்துவதன் வாயிலாக, புதிய சாத்தியப்பாடுகளையும் அவற்றோடு இணைந்த செயல் மார்க்கங்களையும் கண்டறியும் வழிமுறையுடன் தமது ஆய்வு இயல்பு மதிநுட்பத்தை தொடர்புபடுத்துகிறார்கள். மக்கள் தமது சொந்தக் கற்பனையினால் தம்மை ஆற்றல்மிக்கவர்களாக மாற்றுகிறார்கள் என்று மீண்டும் மீண்டும் நாம்

காண்கிறோம்.

ஆரம்பத்தில் சமாதான இயக்கங்களுக்காகவே இந்த செயலமர்வுகள் நடத்தப்பட்டன. இப்போது, படையினர், பௌதீக சமூக விஞ்ஞானிகள், இராஜதந்திரிகள், கொள்கை வகுப்பாளர் என்று பல தரப்பாருக்கும் நடத்தப் படுகிறது. எல்லோரும் புதிய தெளிவுடன் வருகிறார்கள் என்றில்லை. அணுகுமுறைக்கான கடும் எதிர்ப்பு அறிதலை தடுக்கக்கூடும். ஆனால், பல பங்குபற்றினார்கள், எத்தகைய பின்னணியில் இருந்து வந்திருந்தாலும், அவர்களே அவர்களது ஆசிரியர்களாகவும் இருந்து முழு ஈடுபாட்டுடன் கலந்து கொள்வதால் எதையோ அறிந்து கொண்டோம் என்று உணர்கிறார்கள்.

சமூக ஆதரவு அமைப்புகளும் சமாதானத்தை அறிதலும்

சமூக வெறுமையில் எவரும் எதையும் அறிவதில்லை. இந்தக் கட்டுரையிலே சொல்லப்பட்ட, அறிவார்ந்த தேடல், பரிட்சார்த்தமாக அறிதல், இவற்றுக்கு இட்டுச் செல்லும் கலாசார பின்னூட்டலை நிவர்த்தித்தல், இயல்புக்கத்தையும் கற்பனையையும் கட்டவிழ்த்து விடல் ஆகிய எல்லாம், ஒரு சமூக ஆதரவு, வழிகாட்டும் அறிஞர் குழாம் என்பன இருந்தாலே இடம்பெற முடியும். இதுவே தனியொருவரின் புதிய தேடல்களுக்கும், புதிய புரிந்துணர்வுகளுக்கும் வளம் கொடுக்கும். இராணுவ வன்முறைக்குப் பதிலாக சமாதான முறைகளில் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு அணுகுமுறையாக, பல்வகை தொழில்சார் நிபுணர்களது திறமையையும், அடிமக்கள் குழுக்களின் அனுபவத்தையும் பயன்படுத்தும் வழிகள் பற்றி ஏற்கெனவே ஆராய்ந்து உள்ளோம். ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் செய்யும் வேலையைப் போன்றே, இக்குழுக்கள் வழங்கும் பரஸ்பர ஆதரவும் முக்கியமானதாகும்.

இந்தக் குழுக்கள் முழுமையான புதிய பூகோள அமைப்புகளை உருவாக்குகின்றன. தேசிய அரசுகள் வழக்கிழந்து போகும் நிலையில் இவை அதிக முக்கியத்துவம் பெறப் போகின்றன. இவற்றில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட குழுக்கள் சுயேச்சையான உள்ளூர் குழுக்களாகத் தம்மை எண்ணுகின்றன. மறுபாதி குழுக்கள் தம்மை ஒத்த சர்வதேச அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களுடன் தொடர்புபட்டிருக்கின்றன. சர்வதேச அரசுசாரா நிறுவனங்கள் எனப்படுபவை எல்லை கடந்த குடிமக்களின் குழுக்களாகும். அவை பொதுவான நாள்களையுடைய, குடியியல், தொழில்சார், அறிவுசார், கலாசார, பொருளாதார அக்கறையுடையவர்களை அங்கத்தவர்களாகக் கொண்டு, ஒரு தனித் தேசிய எல்லைக்குள் கையாள முடியாத அவசர விடயங்களில் ஈடுபடுகின்றன. இது 1848இல் பிரசல்ஸ் நகரில் நடத்தப்பட்ட முதலாவது உலக சமாதான காங்கிரஸில் இருந்து ஆரம்பிக்கிறது. 1900ஆம் ஆண்டில் பாரிஸ் உலக வர்த்தக விழா நடந்த போது 122 சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவனங்கள் இருந்தன. இப்போது ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கின்றன. இன்று ரோட்டரி கிளப்புகள், வர்த்தக

சம்மேளனங்கள், ஆண், பெண் சாரணியர்கள், இளைஞர் யுவதிகளின் கிறிஸ்தவ சங்கங்கள், தேவாலய சங்கங்கள், விவசாயிகள், ஆசிரியர்கள், வைத்தியர்கள், உடலியலாளர், விளையாட்டு வீரர் ஆகியவர்களின் சங்கங்கள் இச் சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவனங்களில் இணைந்து, தமது அங்கத்தவர்களுக்கு ஒரு சர்வதேச அடையாளத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கின்றனர்.

இந்த சர்வதேச அடையாளத்தையே நான் வலியுறுத்துகிறேன். ஏனெனில் இது சமாதான தேடலுக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தைக் கொடுக்கும். இது சமாதான சமூக ஒழுங்கின் கட்டுமானத்தைச் சாத்தியமாக்கும். சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவனங்களில் தீவிரமாகச் செயல்படும் ஒவ்வொருவரும் உலகளாவிய மனித அடையாளத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நடைமுறைக்கு ஊடாகச் செல்கின்றனர். இதனால் உள்ளூர் பிரச்சினைகளில் அவரது வகிபாகத்தை நுணுக்கமாக மாற்றிவிடுகிறது. அங்கே செயல்பாட்டுக்கான புதிய சூழல், புதிய பொறுப்புக்கள், முன்பு ஒரு போதும் நேருக்கு நேர் சந்தித்திராத, ஆனால், சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவனங்களின் தொடர்பு சாதனங்களுடாக மட்டுமே அறிமுகமான புதிய ஆதரவுக் குழுக்கள் காணப்படுகின்றன. எனினும், எல்லோரும் ஒரே அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற உணர்வும், உலகின் எப்பகுதிக்குச் சென்றாலும் அப்பகுதியில் உள்ள சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவனத்தின் இணை உறுப்பினர்களால் வரவேற்கப்படுவோம் என்ற தெளிவும் அவர்களுக்கு உண்டு. செய்தியறிக்கைகள், கூட்டங்கள் அல்லது கணினி வலைப்பின்னல்கள் ஊடாக சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவன அங்கத்தவர்கள் உலகு பற்றிய தொடர்ச்சியான செய்திகளைப் பெறுகிறார்கள். இச் செய்திகள் உள்ளூரில் அவர்கள் அறியும் செய்திகளை விட வேறுபாடானவையாகும்.

சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவன அங்கத்தவர்கள் விஞ்ஞான, கலாசார, மனித மேம்பாடு சம்பந்தமான பொது நோக்குகளுக்கு எல்லைகளைக் கடந்த விசுவாசம் பூண்டவர்கள். அவர்களது அரசாங்கங்களின் பகைமையினால் இவ்விசுவாசம் இலகுவில் தளம்பாது. சில வேளை கட்டும் நெருக்கடியினால் சில அங்கத்தவர்கள் தமது சர்வதேச விசுவாசத்திலிருந்து விலகக்கூடும். அறிவியலாளராகவோ அல்லது குடிமக்களாகவோ யாராக இருந்தாலும், ஆயுதக் களையில் ஈடுபட்டுள்ள அங்கத்தவர்கள் தேசிய நலன்களை விடவும் உலக நலன்களுக்கு அதிக அக்கறை காட்டுகிறார்கள். உண்மையில் தமது குடும்ப நலனில் அக்கறை காட்டுவது போல, தேசிய நலனிலும் தொடர்ந்து அக்கறை காட்டுவார்கள். ஆனால், சமூகநலன், பாதுகாப்பு என்பவற்றைக் கணிப்பிட வேறுபட்ட அளவுகோல்களை பயன்படுத்துகிறார்கள். எனது நாட்டுக்கு எது நன்மையானது என்பதல்ல இது. எனது நாடு உட்பட உலக முழுமைக்கும் எது நன்மையானது என்பதே இதுவாகும்.

உலக அளவில், தமது உறுப்பினர்களுக்கு ஆதரவும் அடையாளமும் வழங்கும் என்பதை விட சர்வதேச அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் சமாதானத்தை அறியும் தேடலை வளர்ப்பதில் எத்தகைய குணாம் சங்களைக்

கொண்டிருக்கின்றன? ⁶ அவைகளுக்கு ஒரு வரலாற்று ஞாபகம் உண்டு. அரசாங்கங்களுக்கு இது இல்லை. குறிப்பாக, சுற்றுப்புறச் சூழல், சமாதானம், சமூக நீதி, மனித உரிமைகள் சம்பந்தமான சர்வதேச நிறுவனங்களுக்கு இது குறிப்பாகப் பொருந்தும். நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு செயல் வழியில் அரசாங்கங்களின் நிலைப்பாடு என்ன என்பது அவற்றுக்குத் தெரியும். அரசுகள் தாம் ஒத்துக்கொண்டவற்றையும், செய்து முடித்தவற்றையும் மறக்கின்ற போது சர்வதேச சமூகம் பின்னோக்கி சறுக்கிவிடாமல் இவை உதவி செய்கின்றன. தேசிய, சர்வதேசிய மேடைகளில், ஆக்கபூர்வமான சர்வதேசக் கொள்கைகளை அவை விடாது பிரசாரம் செய்கின்றன. அன்டாட்டிக்கா ஒப்பந்தம் (1959), விண்வெளி ஒப்பந்தம் (1967), டலாட் லோல்கோ ஒப்பந்தம் (1967) கடல்படுகை ஒப்பந்தம் (1971) எல்லாம் சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவனங்களின் முயற்சியினாலும், பிரச்சாரத்திலும் கொண்டுவரப்பட்டன. இவ்வொப்பந்தங்கள் எல்லாம் அவை ஆயுதமற்ற வலயம் என்ற கருத்தை உள்ளடக்குகின்றன. உலகப் பாதுகாப்பு சம்பந்தமான இராணுவரீதியற்ற கண்டுபிடிப்புகள் சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவனங்களின் கண்டுபிடிப்புகளாகும். அவை எந்த ஒரு தேசிய அரசாங்கத்திலிருந்தும் வரவில்லை.

இந்த நிறுவனங்கள் சமாதான தேடலுக்கான சூழலை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றன. தமது விவகாரங்களை சமாதான முறையில் கொண்டு நடத்த அரசுகளுக்கு ஆலோசனை வழங்குகின்றன. சாதாரண முறையில், அவை அரசியல் பலமற்றவை. நிச்சயமாக நிதிப்பலம் அற்றவை. சிறிய வரவு செலவுத்திட்டத்தில் இயங்குகின்றன. இரகசியக் காப்புச் சட்டங்களால் அரசுகள் கட்டுண்டிருப்பது போல் அல்லாது, இவை தமக்கு எட்டும் தகவல்களை ஒன்று திரட்டி புதிய அறிவை கூட்டு உழைப்பூடாக வளர்க்கின்றன. இவை சர்வதேச சமூகத்துக்கு அவசரமாகத் தேவைப்படுகின்றன. விஞ்ஞானக் கழகங்களின் சர்வதேச கவுன்சில் அணுசக்தி, உலகம் வெப்பமயமாதல், குளிர் என்பதை பற்றி தனது குழுக்களின் ஆய்வு மூலம் உலக பாதுகாப்புக்கு அதிக பங்களிப்புச் செய்துள்ளது. இத்தனைக்கும் இதன் வரவு செலவு, உலக நாடுகளின் பாதுகாப்புச் செலவினத்துடன் ஒப்பிடும் போது மிக மிகக் குறைவு.

முடிவான சிந்தனைகள்

இன்றைய உலகில், சமாதான பார்வை நடத்தை தொடர்பான அனுபவத்துக்கும், வாய்ப்புக்கும் இடையில் பலமான ஆச்சரியமான முரண்பாடு, தொடர்பாடல், வலைப்பின்னல்களினாலும், சமகால சமுதாயம் வன்முறை யுத்த அம்சம்

⁶ அணுவிஞ்ஞானிகளின் செய்தித் தாளின் 40ஆவது வருடாந்த வெளியீட்டில் எலில் போல்டிங் சமாதான வளர்ச்சி, சமாதானத் தேடலில் சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவனங்களின் பங்கு பற்றி விளக்கமாக விபரித்தள்ளார். ஆகஸ்ட் 1985, பக். 94-6

கொண்டது என்ற கலாசார படிமத்தினாலும் நிலவுவதை கண்டோம். சமாதான அறிதலுக்கு நிறைய வளங்கள் உள்ளன. நாளாந்தப் பேச்சுவார்த்தை அனுபவம், சமாதான சமூகப் பரிசோதனை, முரண்களைத் தீர்க்கும் புதிய கண்டுபிடிப்புகள் விஞ்ஞானிகளாலும் தொழில்நிபுணர்களாலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமை, மனித இனம் வருங்காலத்தில் எவ்வாறு விளங்க வேண்டும் என்று கற்பனை செய்யும் மனித குழுக்களின் ஒப்புமை அற்ற ஆற்றல் என்பன அவ்வளங்கள் ஆகும். சர்வதேச அரசு சாரா சமூகங்களால் உறுப்பினர்களுடன் பகிரப்படும் விடயங்களும், திறன்களும் சமாதானத் தேடலை வளர்க்கவல்ல வலைப்பின்னலை வழங்குகின்றன.

யதார்த்தத்தில் இடம்பெறும் சமாதானத் தேடல் முறைக்கும், சமுதாயம் விரும்புகின்ற சமாதானத் தேடல் ஆற்றலுக்கும் இடையில் ஒரு பொருத்தப் பாட்டைக் காண்பது இன்னும் தீர்க்கப்படாத பிரச்சினையாகும். சுய பிம்பத்தை தொடர்ந்து சிதைக்கும் அரசியல் பொருளாதாரக் காரணங்களை ஆராய இந்தக் கட்டுரையில் இடமில்லை. கற்றுக்கொள்ளும் முறையை அது இல்லாத சூழலில் அறிமுகப்படுத்துவது தான் குறிப்பாக அரசு மட்டங்களில் இது போன்ற சிதைவுகளைக் கையாளும் வழிமுறையாகும். ஏனையோர், தொடர்ச்சியாக, உறுதியாக தெளிவாக சமாதான அறிவை சகல இடங்களிலும் பரப்பும் பொழுது, நாம் சமாதானத்துக்கும் வன்முறைக்கும் ஆயுத உலகுக்கும் சமாதான உலகுக்கும் இடையில் பிரிவு எல்லைக்கு இறுதியாக நகர்ந்து விடுவோம்.

பூட்ரஸ் பூட்ரஸ் - காலி

பூட்ரஸ் பூட்ரஸ் காலி ஐ.நா. சபையின் ஆறாவது செயலாளர் நாயகமாக 1992 ஜனவரி 1ம் திகதியில் இருந்து 5 வருடங்கள் பணியாற்றினார். ஐ.நா. பொதுச் சபையினால் இப்பதவிக்கு 1991 டிசம்பர் 3ஆம் திகதி இவர் நியமிக்கப்பட்ட போது, எகிப்தின் வெளிவிவகாரத்துக்குப் பொறுப்பான பிரதிப் பிரதம அமைச்சராக 1991 மே மாதம் முதல் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அக்டோபர் 1977இலிருந்து 1991 வரை வெளிவிவகார ராஜாங்க அமைச்சராகப் பதவி வகித்திருந்தார்.

பூட்ரஸ் காலி, ஒரு இராஜதந்திரியாக, நீதிக்குழு உறுப்பினராக, புலமையாளராக பல நூல்களை எழுதிய எழுத்தாளராக பல சர்வதேச நிறுவனங்களுடன் நீண்ட தொடர்புகளை வைத்திருந்தார்.

இவர் 1979இலிருந்து 1991 வரை சர்வதேச சட்ட ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினராகவும், சர்வதேச ஜூரிகள் ஆணைக்குழுவின் முன்னாள் உறுப்பினராகவும் விளங்கினார். சட்டம், சர்வதேச விவகாரம், அரசியல் விஞ்ஞானம் ஆகிய தனது துறை சார்ந்த கல்வியியலாளர், தொழில்சார் நிபுணர்களுடன் உறவுகள் வைத்திருந்தார். இவர் சர்வதேச சட்ட நிறுவனம், மனித உரிமைக்கான சர்வதேச நிறுவனம், அரசியல் ஆய்வுக்கான ஆபிரிக்க சங்கம் மற்றும் பிரான்சு நாட்டின் அரசியல் விஞ்ஞான கழகத்திலும் உறுப்பினராகவிருந்தார்.

நான்கு தசாப்தங்களுக்குக் கூடுதலாக, சர்வதேச சட்டம், மனித உரிமைகள், பொருளாதார சமூக அபிவிருத்தி, காலனித்துவ விடுதலை, மத்திய கிழக்குப் பிரச்சினை, சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்டம், சிறுபான்மையினர், மற்றும்

சிறார்களின் உரிமைகள், அணிசேராமை, மத்தியதரைக் கடல் அபிவிருத்தி மற்றும் ஆபிரிக்க அராபிய ஒத்துழைப்பு ஆகிய பல விடயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பல்வேறு கூட்டங்களில் பங்கேற்றார்.

செப்டம்பர் 1978இல் நடைபெற்ற காம்ப் டேவிட் உச்சி மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டு, 1979இல் இஸ்ரேலுக்கும், எகிப்துக்கும் இடையில் கைச்சாத்திடப்பட்ட உடன்படிக்கைப் பேச்சுவார்த்தையில் பங்காற்றினார்.

ஐ.நா. சபையில், யூட்ரஸ் காலி முரண்பாடுகளை மாற்றியமைக்கும் ஆதரவு செயல்முறை என்ற சமாதானத்திற்கான புதிய சிந்தனைக்கு தோற்றம் கொடுத்தார்.

'முரண்பாட்டுக்கு பிந்திய சமாதான உருவாக்கம்' என்ற இவரது கட்டுரை, 1992இல் வெளியான இவரது 'சமாதானத்துக்கான நிகழ்ச்சி நிரல்' என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. நியூயோர்க்: ஐ.நா.சபை பக். 32-34

முரண்பாட்டுக்குப் பிந்திய சமாதான உருவாக்கம்

பூட்ரஸ் பூட்ரஸ் காலி

சமாதான உருவாக்கமும், அதன் பராமரிப்பும் வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டுமாயின், சமாதானத்தை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய அமைப்புகளை இனங்கண்டு ஆதரவு அளித்தல், மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையுணர்வு, அவர்களது நலன்களை முன்னெடுத்துச் செல்லுதல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய முழுமையான முயற்சி எடுக்கப்பட வேண்டும். முன்னர் போரிட்ட பகுதியினரிடமிருந்து ஆயுதங்களைக் களைதல், சட்டம் ஒழுங்கை சீர்படுத்தல், ஆயுதங்களைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருத்தல் முடிந்தால் அவற்றை அழித்தல், அகதிகளைத் திருப்பியனுப்புதல், பாதுகாப்பு படையினருக்கு ஆலோசனையும், பயிற்சியும் வழங்குதல், தேர்தலைக் கண்காணித்தல், மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தல், அரசு நிறுவனங்களைப் பலப்படுத்துதல் அல்லது மறுசீரமைத்தல், அரசியலில் யாவரும் பங்குபற்றும் முறைசார், முறைசாரா வழிவகைகளை ஊக்கப்படுத்தல் என்ற விடயங்களை உள்ளடக்கக்கூடிய விதமாக உள்நாட்டுக் குழப்பங்களை உடன்படிக்கைகள் மூலம் முடிவுக்குக் கொண்டுவரலாம்.

ஒரு சர்வதேச யுத்தத்தின் பின்னரான சமாதான உருவாக்கம் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நாடுகளை திட்டவட்டமாக ஒத்துழைக்கும் வடிவத்தை எடுக்கும். இது பரஸ்பரம் நன்மை தருவதுடன், பொருளாதார சமூக அபிவிருத்திக்கு வழி கோலுவதுடன், சமாதானத்துக்கு அடிப்படையான நம்பிக்கையையும் கட்டியெழுப்பும். உதாரணமாக, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாடுகள் இணைந்து மேற்கொள்ளும் அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நான் மனங் கொண்டுள்ளேன். இரு நாடுகள் இணைந்து செயற்படுத்தும் விவசாய அபிவிருத்தி, போக்குவரத்துத் துறையை முன்னேற்றல், தமக்குள்ளே பங்கிட்டுப்படும் நீர், மின்சார வளங்களைப் பயன்படுத்தல், நாடுகளுக்கிடையேயான தடைகளை அகற்றக்கூடிய இணைந்த திட்டங்களான தடையற்ற பயணம், கலாசார பரிமாற்றம், பரஸ்பர நன்மை தரும் இளைஞர், கல்வித் திட்டங்கள் அவையாகும். திரும்பவும் யுத்தத்தை மூட்டக்கூடிய கலாசார, தேசிய நெருக்கடிகள் மீள் எழும்பாமல் முன்கூட்டியே தடுப்பதற்கு, கல்விப் பரிமாற்றங்கள் பாடவிதான சீர்திருத்தங்கள் மூலமாக பகைமையுணர்வுகளைக் குறைத்தல் மிக அவசியமாகும்.

சமாதான முன்னெடுப்புக்களுக்கான பலவித முயற்சிகளை ஆராயும் போது, புதிய சூழலைக் கட்டியெழுப்பும் கருத்தை மையமாகக் கொண்ட சமாதான உருவாக்கத்தை, சமாதான சூழல் முறித்து விடாமல் தவிர்க்க முயற்சிக்கும் தடுப்பு இராஜதந்திரத்தின் எதிர் தந்திரமாக கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். முரண்பாடுகள் வெடித்துக் கிளம்பும் போது, சமாதானத்தை உருவாக்கவும், நிலைநிறுத்தவும் பரஸ்பர மீள் உறுதி முயற்சிகள் இடம்பெறுகின்றன. இந்த முயற்சிகள் மூலம் நோக்கங்கள் நிறைவேறியவுடன், நின்று நிலைக்கக் கூடியதான, பொருளாதார, சமூக, கலாசார மனிதாபிமான பிரச்சினைகளைக் கையாளும் ஒத்துழைப்பு, ஏற்கனவே அடைந்து விட்ட சமாதானத்தை ஒரு உறுதியான அத்திவாரத்தில் இட்டு விடும். தடுப்பு இராஜதந்திரமானது ஒரு நெருக்கடியைத் தவிர்ப்பதற்கு உபயோகமாகும். யுத்தத்துக்குப் பிந்திய சமாதான உருவாக்கம் என்பது மீண்டும் யுத்தம் எழுவதை தடுப்பதாகும்.

உள்நாட்டு அல்லது சர்வதேச யுத்தத்தின் பின்னரான சமாதான உருவாக்கம் நிலக்கண்ணி வெடி என்ற மிகப் பெரிய பிரச்சினையை தீர்க்க வேண்டியது அதிகமாக உணரப்படுகிறது. பழைய, அல்லது இன்றைய போராட்டப் பிரதேசங்களில் பல பத்து மில்லியன் கணக்கான கண்ணி வெடிகள் பரவிக்கிடக்கின்றன. சமாதானத்தை நிலைநிறுத்தும் நடவடிக்கைகளின் பொறுப்பான வேலைத் திட்டங்களில் கண்ணிவெடிகளை அகற்றும் பணி வலியுறுத்தப்பட வேண்டும். சமாதானம் கட்டியெழுப்பப்படும் புனர்நிர்மாணத்தின் போது, கண்ணிவெடியகற்றதல் மிக முக்கியமானதாகும். கண்ணிவெடிகளை அகற்றாமல் விவசாய மீட்சி சாத்தியமில்லை. மீளவும் கண்ணிவெடிகள் புதைப்பதைத் தடுக்குமுகமாக, வீதிகளைச் செப்பனிடும் போது, பலமான தளங்கள் போடப்பட வேண்டும். இத்தகைய சூழலில், சமாதான உருவாக்கத்திற்கும், சமாதானப் பாதுகாப்புக்கும் இடையிலான உறவு தெளிவாகிறது. முற்காப்பு இராஜதந்திரத்தின் நோக்கத்துக்கு இராணுவ சூனிய வலயங்கள் உதவுவது போல, முன்காப்பு, நகர்வு யுத்தத்தைத் தவிர்க்க உதவுகிறது. யுத்தத்துக்குப் பிந்திய சமாதான உருவாக்கத்தின் போது இராணுவ சூனியப் பிரதேசங்கள் சமாதானத்தை நிலைநிறுத்த உதவுகின்றன. இது பாதுகாப்பு உணர்வை அதிகரிக்க உதவுகிறது. அத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தமது சக்தி வளங்களை தமது சமுதாயத்தின் சமாதான மீட்சிக்கு உழைப்பதற்காக திருப்பிவிடவும் ஊக்கமூட்டும்.

தொழில்நுட்ப உதவியளித்தலுக்கு புதியதொரு தேவையுள்ளது. வேண்டிய போது இதை உருவாக்கி வழங்க ஐநா. சபை கடமைப்பட்டுள்ளது. அதாவது தேசிய அமைப்புக்களின் பலவீனத்தையும், ஆற்றல்களையும் மாற்றியமைப்பதும், புதிய ஜனநாயக நிறுவனங்களைப் பலப்படுத்தி ஆதரவு வழங்குவதுமாகும். சமுதாயத்தின் சமாதானம் அரசியல் சமாதானம் அல்லது கேந்திர சமாதானம் போல் முக்கியமானது என்ற இணக்கத்தின் அடிப்படையில் ஐநா. சபை அதன் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும். சட்டவாட்சி, தீர்மானம் எடுப்பதில்

வெளிப்படையான போக்கு போன்ற சமாதான நடைமுறைகளுக்கும் ஒரு புதிய நிலைத்த அரசியல் ஒழுங்கின் கீழ் உண்மையான சமாதானத்தையும் பாதுகாப்பையும் அடைய எடுக்கும் முயற்சிகளுக்கும் வெளிப்படையான தொடர்பு உண்டு. நல்லாட்சியின் இந்த அம்சங்கள் தேசிய, சர்வதேசிய சமூகங்களின் சகல மட்டங்களிலும் பேணப்பட வேண்டும்.

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து கீழ்க்கண்ட செய்திகளை பரிசீலனை செய்து உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது தொடர்பாக மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து கீழ்க்கண்ட செய்திகளை பரிசீலனை செய்து உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து கீழ்க்கண்ட செய்திகளை பரிசீலனை செய்து உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது தொடர்பாக மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து கீழ்க்கண்ட செய்திகளை பரிசீலனை செய்து உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து கீழ்க்கண்ட செய்திகளை பரிசீலனை செய்து உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது தொடர்பாக மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து கீழ்க்கண்ட செய்திகளை பரிசீலனை செய்து உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து கீழ்க்கண்ட செய்திகளை பரிசீலனை செய்து உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது தொடர்பாக மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து கீழ்க்கண்ட செய்திகளை பரிசீலனை செய்து உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஜோன் போல் லெடராக்

இவர், முரண்பாடுகளைத் தீர்த்து வைக்கும் இவரது முன்னோடி வேலைகளினால் பரவலாக அறியப்பட்டவர். கொலம்பியா, கௌதமாலா, நிகரகுவா, சோமாலியா, பிலிப்பைன்ஸ், வட அயர்லாந்து மற்றும் பாஸ்க் பிரதேசம் போன்ற நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல நல்லிணக்க செயல்திட்டங்களில் பேராசிரியர் லெடராக் பங்கு கொண்டார். ஐந்து கண்டங்களிலும் 25 நாடுகளில் பயிற்சித் திட்டங்களை வடிவமைத்து நடத்துவதற்கு உதவியவர்.

மத்தியஸ்தம் செய்வதில் முன்னணி வகிக்கும் இவர், ஐக்கிய அமெரிக்கா, லத்தின் அமெரிக்கா, மற்றும் ஆபிரிக்க நாடுகள் பலவற்றில் சமாதானத்தை உருவாக்கும் நல்லிணக்க முயற்சிகளுக்கு ஆலோசகராக இருந்தவர். கௌதமாலாவில் அமெரிக்க அரசாங்கங்களின் நிறுவனத்துக்கான சமாதான வடிவமைப்புக்கு ஆலோசகராகவும், நிக்கரகுவாவில் மத்திய அமெரிக்க சமாதான உடன்படிக்கையின் கீழ், உள்நாட்டு அமைச்சு, ஜனாதிபதி அலுவலகம், உள்ளூர் மற்றும் பிரதேச மத்தியஸ்த பயிற்சி என்பவற்றுக்கு ஆலோசகராகவும் பணிபுரிந்தார். 1990களின் பிற்பகுதியில் சோமாலியா சமாதான ஆலோசனைக் குழுவின் அழைப்பாளராகவும், அனுசரணையாளராகவும் செயல்பட்டார். இக்குழு சோமாலிய புத்திஜீவிகளையும், தொழில்சார் நிபுணர்களையும் உள்ளடக்கியதாகும்.

நல்லிணக்கத்தை நோக்கிய பயணம் (ஹெரால்ட்-பிரஸ் 1999) சமாதான உருவாக்கம்; பிளவுபட்ட சமூகங்களில் நிலைக்கக்கூடிய நல்லிணக்கம் (யு.எஸ்.ஐ.பி.1997)

சமாதானத்துக்குத் தயாராதல்: பல் கலாசாரங்களுக்கு மத்தியில் முரண்தீர்த்தல் (சைராகியூஸ் பல்கலைக்கழக அச்சகம் 1995) என்பன இவர் எழுதிய நூல்களில் சில.

"மீள்நல்லிணக்கம் - உறவுகளைக் கட்டியெழுப்பல்" என்ற கட்டுரை இவரது 'பிளவுபட்ட சமூகங்களில் சமுதாய உருவாக்கம், நிலைக்கக்கூடிய நல்லிணக்கம்' என்ற நூலில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. வாஷிங்க்டன், டி.சி. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் சமாதான நிறுவனம் பக். 23-25

மீள்நல்லிணக்கம் உறவைக் கட்டி வளர்த்தல்

ஜோன் போல் லெடராக்

சமகால முரண்பாடுகள் பலவற்றின் குணாம்சங்கள், அவற்றின் உள்ளார்ந்த இயல்புகளிலிருந்து தோன்றுகின்றன. முரண்படும் குழுக்கள், புவியியல்ரீதியில் ஒன்றுக்கு ஒன்று சமீபமாக வாழ்கின்றன. தாம் எதிரியென்று நினைக்கின்ற வர்களோடு உறவாடும் போது, அவர்களுக்கு நேரடியான வன்முறை அனுபவம் ஏற்படுகிறது. இது சில வேளை, பல தலைமுறைகளாக வரலாற்றுரீதியில் இருந்து வரும் குறைகளும், பகைகளும் இருக்கும். நம்பமுடியாதவகையில் அவர்கள் அயலவர்களாக வாழ்கின்றனர். இருந்தாலும் நீண்டகால பகைமைக்குள் அடைபட்டு இருக்கின்றனர். இந்த முரண்பாடானது, ஆழ வேரூன்றியதாய், அதிக பகைமையுணர்வுடையதாய், ஒருவர் மீது ஒருவர் பயமும் கொண்ட ஒரே வகைத்தான இயல்புகளை உடையதாய் இருக்கிறது.

வாழ்வின் யதார்த்த அனுபவத்தினால் தூண்டப்படும் போதும், ஏற்கனவேயான மனப்பதிவுகள் உணர்வுகள், என்பவற்றினாலும் மேற்சொன்ன இயல்புகளும், வடிவங்களும் அறிவுரீதியிலும் சாதாரணமாகவும் எடுக்கப்படும் முரண்தீர் நடைமுறைகளைச் செயல்திறன் அற்றதாகக் கருவதோடு, சில சந்தர்ப்பங்களில் பொருத்தமற்றதாகவும் அல்லது எதிர்த்தன்மையுடையதாகவும் மாற்றுகின்றன. சமாதான முயற்சி, சமகால முரண்பாடு இயைபுடையதாக இருக்க வேண்டுமானால் மக்களின் தேவைகளையும், அவர்களது கருத்துக்களையும் உருவாக்கம் செய்கின்ற அகபுற யதார்த்த நிலைமைகளுக்கு ஆழமாகக் கவனம் செலுத்துவதாக அமைய வேண்டும். இந்த நிலைமையில் தான் சமாதான உருவாக்கம் ஒரு கொள்கை வடிவம் என்ற வகையிலும், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறை என்ற வகையிலும், தேக்கமடைந்துள்ள இராஜதந்திர செயல்பாடுகளுக்கு வழியேற்படுத்தும் மரபுவழி அணுகுமுறைகளில் இருந்தும், நடவடிக்கைகளில் இருந்தும் கணிசமான அளவில் விலகிச் செல்ல வேண்டும்.

இந்த விதமான தெளிவான கொள்கை மாற்றம், முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பதோடு அமையாது உறவுகளை மீளக் கட்டியெழுப்பும் மீளமைப்பை மையப்படுத்துகிறது என்று நான் நம்புகிறேன். இவ்வித அணுகுமுறை, யாந்திரிகமான மூலோபாயங்களுக்கு அப்பால் செல்கிறது. கொள்கைச் சாரம்,

சமாதான¹ உருவாக்கத்தின் மையமாக நல்லிணக்க உறவுகளின் அம்சங்களை ஆய்ந்து அவற்றுக்கான பரிகாரங்களைத் தரவல்லதாய் இருக்க வேண்டும்.

மீள்நல்லிணக்கத்துக்கான எண்ணக் கருச் சட்டகம்

சில காலமாக, நடைபாதை உரையாடல்கள் என்று வர்ணிக்கப்படும் சம்பாஷணைகளின் போது சர்வதேச உறவுகள் முரண் தீர்த்தல் என்ற துறைசார் நிபுணர்களிடையே தகராறுகள் இருக்கின்றன என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இது சிலவேளை யதார்த்தத்துக்கும், உணர்ச்சிவயப்படுதலுக்கும் இடையில் அண்ணனுக்கும், தங்கைக்கும் நடக்கின்ற சண்டை போல தெரிவதுண்டு. அரசியல் விஞ்ஞானப் பயிற்சியுடன் சர்வதேச உறவுகளில் ஆழ்ந்த அனுபவமும் கொண்ட சர்வதேச உறவு நிபுணரான அண்ணன் யதார்த்த உலகின் சிக்கலான அரசியலைக் கையாள முனைபவராக முயற்சிக்கிறார். அவரது தங்கை நல்நோக்குடையவராக இருந்தாலும், மென்போக்கைக் கடைப்பிடிப்பவராகவும், மூடநம்பிக்கையாளராகவும், பொருத்தமற்றவராகவும் அண்ணனுக்கு தெரிகிறார். தங்கைக்கு அண்ணன் இடைவிடாது அறிவுரை வழங்குவார். "கேட்டுக் கொள் மனதைத் தொடும் உணர்வுகள் ஒரு 'களிப்பு கிளப்பு'க்குச்சரி, ஆனால் பெரிய விடயங்களுக்கு அது தீர்வு தருவதாயில்லை. நாம் மனவறுதிமிக்க, விடாப்பிடியான ஆயுதக் கும்பலோடு செயல்பட வேண்டியுள்ளது". சமகால முரண்பாட்டு சூழ்நிலைகளில் யாரைப் பற்றி என்ன சொல்கிறேன் என்று நீண்ட தூரத்துக்கு அவர் போகத் தேவையில்லை.

அண்ணன் பெரும் அதிகாரக் கொள்கைக்குள் சிக்குண்டு, பிரச்சினையின் வேரைத் தேடிக் கண்டுகொள்ளவோ, ஆக்கபூர்வமாக சிந்திக்கவோ முடியாத வராக இருக்கிறார் என்று தன் பங்குக்கு தங்கையாகிய முரண் தீர்த்தல் நினைக்கிறது. சமூக உளவியல் துறையில் பயிற்சி பெற்றதுடன், சம்பந்தமுடைய வேறு துறைகளின் அறிவும் பெற்றுள்ளதால், முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பதில், உணர்வுகளையும் யதார்த்த நிலைமைகளையும் ஒன்றிணைக்கத் தன்னால் முடியுமென தங்கை எண்ணுகிறார். அவள் மீண்டும் மீண்டும் சொல்கிறாள். "மத்தியஸ்தம் செய்பவர்கள் மென்மையான இனிப்புப் பதார்த்தங்கள் அல்ல, தெரியுமா?" சமுதாய மாற்றம் ஏற்படவும், அதை நிலைத்திடச் செய்யவும் சிக்கலான அரசியல் கொள்கையை விட மேலான ஆதரவு தேவை என்பதை நிலைநாட்ட, சிறுவர்களைக் கடத்திச் சென்று கொலைத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தும் உதாரணத்திற்கு செல்ல தங்கை அதிக தூரம் போக வேண்டியதில்லை.

¹ கிஷ்கியாஸ் அலெவா - சமாதானமும் நல்லிணக்கமும் - ஒரு கொள்கை (நைரோபி, நைரோபி சமாதான முயற்சி, 10 - 16 மற்றும் ஹோவார்ட் சேர், மாற்றமுறும் பாதைகள் - குற்றத் தண்டனை பற்றி புதிய பார்வை - (ஸ்கொட்டேல், பதி. ஹெரல்ட் பிரஸ் 1990)

இது ஒரு வேளை அழகற்ற கேலிச்சித்திரமாகும். உண்மையில் இரு நிபுணர் குழுக்களிடையான உரையாடல் சமீபகாலங்களில் இகழ்ச்சி குறைந்ததாக காணப்படுகிறது. அரசாங்க அதிகாரபூர்வ அமைப்புகளிலிருந்து சர்வதேச உறவுகளின் ஊடாக அரசியல் வேலை செய்த ஹரோல்ட் சோண்டர்ஸ் மற்றும் ஜோசப் மொன்ட்வில்² ஆகியோர் இருபகுதியினரையும் ஆக்கபூர்வ உரையாடல்களில் ஈடுபட முயற்சி செய்தனர். அதிக அளவிலான ஆய்வுகளினாலும், விரிந்து பரந்த அனுபவங்களாலும், தூண்டப்பட்டு முரண்தீர்த்தல் துறை பெருமளவில் வளர்ச்சி பெற்று, சட்ட அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளது. அதே சமயம் சமகால முரண்பாடுகள் இயல்பாகவே இரு பக்கத்தாரிடமிருந்தும் யதார்த்தத்தையும், புதுமையையும் கோருகின்றன.

யதார்த்தத்தினால் புடம் போடப்பட்ட ஆக்கபூர்வமான புதுமை எமது கவனத்தை ஈர்க்கிறது. முரண்பாடுகளின் உண்மை இயல்புக்குத் திருப்தி தரவல்லதான சமாதான உருவாக்க அணுகுமுறைகளையே சமகால முரண்பாடுகள் அவசியமாக்குகின்றன. சமகால முரண்பாடுகள் பகைமை அரசியல், சூழ்ச்சி வன்முறை ஆகிய கட்டும் நிலைமையை கொண்டிருப்பதால், ஆழ்ந்த அரசியல் புரிந்துணர்வு தேவைப்படுகிறது. ஒரே மாதிரியான இராஜதந்திரம், அரசியல் ஆகியவற்றில் தங்கிநிற்கும், வழமையான நடைமுறை இந்த முரண்பாடுகளைக் கட்டுப்படுத்த வல்லமையற்றவை என்று நிரூபித்துள்ளன. ஆக்கபூர்வமான சமாதான நிலைப்பாடுகளுக்கு இட்டுச் செல்ல இந்த நடைமுறையால் சற்றும் முடியாது. ஆகவே, சமகால முரண்பாடுகள், அடிப்படையான நலன்கள், பிரச்சினைகள் பற்றிய பேச்சுவார்த்தைக்கு மேலாக, புதிய கருத்துக்கள், புதிய நடைமுறைகளை வேண்டி நிற்கின்றன. இந்தப் புதிய அணுகுமுறை, பலதலைமுறைகளாக இருந்து வரும் ஆழ்ந்த ஊன்றிய பகைமை, அச்சம் என்பவற்றை ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கு எம்மைத் தூண்டுகிறது என்று நம்புகிறேன். யதார்த்த நிலைமையையும், புதுமைக் கண்டுபிடிப்புகளையும் இணைக்கும் நல்லிணக்கம் என்ற கருத்து. சமகால முரண்பாடுகளின் சவால்களைச் சந்திக்கவல்லது. பிளவுபட்ட சமுதாயங்களில் நல்லிணக்கத்தை மிகவும் கட்டியெழுப்பவும், அதை நிலை நிறுத்தவும் கூடிய ஒரு சக்தியை எப்படி உருவாக்குவது என்பது அடிப்படையான கேள்வியாகும். ஒரு தொடக்கமாக, நல்லிணக்கக் கொள்கைக்கு கருத்துரு கொடுப்பதற்கு ஆதரவு அளிக்கும் நோக்குடன் மூன்று வகை எடுக்கோள்களுடன் வேலை செய்ய நான் விரும்புகிறேன்.

முதலாவது முரண்பாட்டுக்கும், அதன் நீண்ட காலத்தீர்வுக்குமான அடிப்படையாகும். இது ஹரல்ட் சோண்டர்ஸ் மற்றும் றண்டா ஸ்லிம்

² ஹரல்ட் எச்.சோண்டர்ஸ்: உறவுகளின் தத்துவம் (கொலம்பஸ் ஓகியோ பல்கலைக்கழகம், மேசன் நிலையம் 1993); ஜோசப் மொண்ட்வில்: பல்லின சமூகங்களில் முரண்பாடு சமாதான உருவாக்கமும் (லெக்லிங்ஸ்டன், 1990).

என்பவர்களால் நன்கு தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொடர்ந்து வரும் முரண் நிலைமைகளில் நிலைக்கக்கூடிய பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான மையம் உறவுகள் தான் என்ற கருத்தை அவர்கள் முன் வைத்தனர்.³ இந்த அணுகுமுறை எளிமையானதாக இருந்த போதும் பலவகை பிரிவுகளை உள்ளடக்கியது. முரண்படுகின்ற குழுக்களின் தொடர்புகளை குறைக்கவோ, இல்லாமல் செய்யவோ நல்லிணக்கம் என்பது புதுமுறைகளில் அணுகப்படவில்லை.

ஆனால் முரண்படும் இரு குழுக்களும் மனித உறவின் அடிப்படையில் பேச்சுவார்த்தை நடத்தும் ஒரு செயல்முறையே இப்படி வழியாகும்.

இதை நாம் ஒரு அமைதிப்போக்குடைய நல்லிணக்கவாதியின் மென்மையான சிந்தனை என்று கருதிவிடக்கூடாது. பெளதீக உலகம் இயங்கும் முறைமை பற்றி ஒரே வகையான முடிவுக்கே நவீன அறிவியல் துறைகள் வருகின்றன என்பதை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். நாம் ஒரு முழுமையின் பூரணமாக மையப்படுத்தாது துண்டு துண்டாகப் பார்க்கும் வகையில் தவறாக வழிநடத்தப்படுகிறோம் என்று தொகை மற்றும் குழப்பநிலை தத்துவங்கள் பலமாக குறிப்பிடுகின்றன. நாம் ஒரு முறைமையினை முழுமையாகப் பார்க்க வேண்டும். அதன் வெவ்வேறு பகுதிகள் முழுமையுடன் வைத்துள்ள உறவுகள் எத்தகையானவை என்று பார்க்க வேண்டும். அப்போது தான் முழுமையின் இயக்கத்தையும், அமைப்பையும் எம்மால் சரிவரப் புரிந்து கொள்ள முடியும். உறவு நிலை தான் ஒரு முழுமையின் ஆரம்பமாகவும், முடிவாகவும், மைய நிலையாகவும் உள்ளது என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது.⁴ மீள் நல்லிணக்கம் என்ற கோட்பாட்டின் ஒரு முக்கிய பங்களிப்பாக இதை நான் கருதுகிறேன்.⁵ இது தொடர்ச்சியான முரண்பாட்டை ஒரு முறைமையாக நோக்குவதுடன், அந்த முறைமைகள் உறவுகளை மையப்படுத்துகிறது.

அடுத்தது, முரண்பட்டு நிற்கும் குழுக்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்க வைத்தல் இரண்டாவது எடுகோளாகும். இச்சந்திப்பில் ஆட்கள் மட்டுமல்ல, ஒன்றில் ஒன்று தங்கியுள்ள பல்வேறுபட்ட நடவடிக்கைகளையும் தொடர்புபடுத்த வேண்டும். சென்ற காலத்தில் செயற்பட்டாற் போன்ற, பரஸ்பரமாக தவிர்ந்துக் கொள்ளும் மாயச்சூழலின் வலையில் சிக்கிவிடாது. கடந்த காலப் பிரச்சினைகளை தீர்க்க வழிமுறைகளைக் காண்பதே மீள் நல்லிணக்கமாகும். மக்களுக்கு தமது இழப்புகளையும், அதனால் ஏற்படும் துன்பத்தையும்,

³ ஹரல்ட் எச் சோண்டர்ஸ் மற்றும் றண்டா ஸ்லிம், "முரண் உறவுகளை மாற்றுவதற்கான பேச்சுவார்த்தைகள்", உயர்கல்விப் பரிமாற்றம், (கெற்றரிங் செய்தியறிக்கை, 1994), பக்: 43-56

⁴ மார்கிறட் ஜேசீட்லி, 'தலைமைத்துவம் புதிய அறிவியலும்' (சாள்பிரான்ஸ்ஸ்கோ, பெரட் கோகொலர் -1992)

⁵ அசெவ்வா: சமாதானமும் நல்லிணக்கமும்

உளநெருக்கீடுகளையும். இதன் நிமித்தம் ஏற்படும் கோபத்தையும், தாம் அனுபவித்த அநீதியின் நினைவுகளையும் வெளியிடுவதற்கு காலமும், வாய்ப்பும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். நல்லிணக்க செயல்முறையில் நடந்தவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளல் தீர்க்கமானது, நடந்தவற்றைத் தெரிந்து கொள்வது வேறு; அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வது என்பது முற்றிலும் வேறான சமூக நடத்தையாகும். ஒருவர் சொல்வதைக் கேட்டு, அதை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் அவரது வரலாற்று அனுபவத்தையும் உணர்வுகளையும் உறுதி செய்வதாய் அமையும். அதோடு மக்களையும் அவர்களது உறவுகளையும் புனர் நிர்மாணம் செய்யும் முதற்படியாக அமையும்.

அதீத சமயத்தில், மக்கள் ஒருவரில் ஒருவர் அதிகளவில் தங்கி நிற்கக்கூடிய வகையிலான தூரநோக்குடையதாக எதிர்கால மீள் நல்லிணக்கம் அமைய வேண்டும். சமகாலங்களில் இடம்பெறும் சகல உள்நாட்டு முரண்பாடுகளிலும், போரிடுவோரின் வருங்காலம் இறுதியாக ஒருவர் மேல் ஒருவர் தங்கி வாழ்தலில் நெருக்கமான பிணைப்பைக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே தாம் சேர்ந்து அனுபவிக்கப் போகும் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும், தொலைநோக்குடன் யோசிக்கவும் மக்களுக்கு வாய்ப்புத் தரப்பட வேண்டும். சுதேசிய மக்களின் எதிர்பார்ப்புகள் முக்கியமாக மோகோக் இனத்தின் கண்ணோட்டம் இவ்விடயத்தில் மிகவும் அறிதலுக்கு உரியதாகும். கனேடிய அரசாங்கத்தின் கியூபெக் மாகாணமும், மோகோக் இனமும் சம்பந்தப்பட்ட 1991இன் ஓகா நெருக்கடியின் மத்தியில், ஒரு மோகோக் இனத் தலைவரின் தீர்மானங்கள் மக்கள் முன் வைக்கப்பட்டன. மோகோக் மரபு முறைப்படி, அந்த இனத்தின் தலைவர், ஏழு தலைமுறைக்குப் பொருத்தமான தீர்மானங்களையே சிந்திக்க வேண்டும் என்று அவர் குறிப்பிட்டார். ஏழு தலைமுறைக்கு முன் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானங்கள். இன்றைய மோகோக் இனத்தைப் பாதிக்கிறது. அதேபோல் இன்று எடுக்கப்படும் தீர்மானம் வரப்போகின்ற ஏழு தலைமுறைகளைப் பாதிக்கும். அத்தகைய நீண்ட தொலைநோக்கு, பாரிய பொறுப்புணர்ச்சியையும், சேர்ந்து வாழும் எதிர்காலம் பற்றிய புதிய தெளிவையும் கொண்டு வரும்.

சாராம்சத்தில், வருங்காலமும், கடந்த காலமும் நேரெதிர் சந்திக்கின்ற ஒரு புள்ளியே மீள்நல்லிணக்கமாகும். நேரெதிர் சந்திப்பு கூறுவது போல, நல்லிணக்கம் என்பது கடந்த காலத்தை அங்கீகரித்து, எதிர்காலத்தை தூரநோக்குடன் சிந்தித்து, அதன் மூலம் நிகழ்காலத்தை மறுசீரமைப்பதற்கான வாய்ப்பே ஆகும். இது இவ்வாறு நடைபெற வேண்டுமாயின் மக்கள் தமது எதிரிகளையும், நம்பிக்கைகளையும், அச்சங்களையும் நேருக்கு நேர் சந்திக்க வாய்ப்புகளைக் கண்டறிய வேண்டும்.⁶

⁶ ஜோன் போல் லெடராக்: மீள் நல்லிணக்கத்துக்கான பயணம் (ஸ்கொட்டேல், ஹொரால்ட் பிரஸ்).

மீள்நல்லிணக்கத்துக்கான புதிய முறைகளைக் கண்டறிய வேண்டுமானால், பிரதான சர்வதேசிய அரசியல் மரபுகள் விவாதங்கள், செயற்பாட்டு முறைகள் என்பவற்றுக்கு அப்பாலும் பார்ப்பதற்கு தெரிந்திருப்பது அவசியம் என்பது மூன்றாவது எடுகோள். இக் கருத்தை விரிவாக விளக்கும் பொருட்டு, மீள்நல்லிணக்கம் பற்றிய எனது கருத்துக்கள் உருவாவதற்கு உதவிய எனது மத்திய அமெரிக்க அனுபவங்களை மீட்டுப் பார்க்க விரும்புகிறேன். இது வேதாகம கண்ணோட்டத்தில் உருவானது.

நான் 1980களில் நீண்ட காலமாக முரண்பாடுகளைத் தீர்த்து மத்தியஸ்தம் செய்யும் முறைகள் பற்றிய செயலமர்வுகளை நடத்தும் ஒரு ஏற்பாட்டாளராக மத்திய அமெரிக்கா முழுவதிலும், மெனோனைட் மத்திய குழுவின் அனுசரணையுடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இந்த முயற்சியின் ஓர் அம்சமாக சாண்டினிஸ்டா அரசாங்கத்துக்கும், நிக்கரகுவாவின் கிழக்குக் கரையோர சதேசிய எதிர்ப்பு இயக்கமாகிய யடமா இயக்கத்துக்கும் இடையில் சமய அடிப்படையில் பேச்சுவார்த்தைகளையும், மத்தியஸ்தத்தையும் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு நல்லிணக்கக் குழுவின் ஆலோசகராகப் பணியாற்றினேன்.

தனது பொறுப்பின் ஓர் அம்சமாக, நல்லிணக்கக்குழு, யடமா தலைவர்கள் தமது கிராமங்களுக்குத் திரும்பி வந்த போது, அவர்களோடு சேர்ந்து வந்தது. அங்கு வந்து சாண்டினிஸ்டா அரசாங்கத்துடன் செய்து கொள்ளப்பட்ட உடன்பாட்டை விளக்கிச் சொன்னார்கள். யுத்தம் நடைபெற்ற சூழல் காரணமாகவும், நீண்டகால பகைமை தொடர்ந்திருந்ததாலும், கூட்டங்கள் மிகவும் உணர்ச்சிமயப்பட்டவையாக இருந்தன. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கூட்டம் தொடங்கும் போது, நிக்கரகுவா நல்லிணக்க குழுவினர் வேதபாடம் 85ஐ வாசிப்பார்கள். இந்த வேதபாடம் மக்கள் தமது சொந்த இருப்பிடங்களுக்கு திரும்புவதையும், சமாதானத்துக்கான வாய்ப்பையும் பற்றிக் கூறுகிறது. வேதபாடத்தின் சாரம் சுருக்கமாக இரண்டு வரிகளில் (85:19) ஸ்பானிய மொழியில் பின்வருமாறு: 'உண்மையும், இரக்கமும் ஒன்றாக சந்தித்துக் கொண்டன; அமைதியும், நீதியும் ஒன்றையொன்று முத்தமிட்டுக் கொண்டன."

இந்த சக்திவாய்ந்த படிமத்தை மீண்டும் மீண்டும் கேட்ட போது ஒரு பிளவுபட்ட நாட்டில், சதியும், முரணும் நிறைந்த இந்த கருத்தை எவ்வாறு இணக்கக் குழுவினர் புரிந்து கொள்கிறார்கள் என்று அறிவதில் எனக்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டது. சில காலத்தின் பின், உள்ளூர்வாசிகளும், பிரதேச சமாதான அலுவலர்களும் கலந்து கொண்ட ஒரு பயிற்சிச் செயலமர்வில் இந்த விடயத்தை விரிவாக அறியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. முதலில் நாம் வசனங்களில் உள்ள நான்கு முக்கிய கோட்பாடுகளை அடையாளம் கண்டோம். உண்மை, இரக்கம், நீதி மற்றும் சமாதானம் என்பவையே அவை. இந்த ஒவ்வொரு கோட்பாடும் மனத்திலே எத்தகைய படிமத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்றும், ஒவ்வொன்றும் முரண்பாடு பற்றிச் சொல்வது யாது என்றும் விவாதிக்கும் படி பயிற்சியாளர்களைக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

உண்மை என்ற படிமத்தைப் பற்றிப் பேசும் போது, அது நேர்மை, வெளிப்படுத்தல், தெளிவு, வெளிப்படையான பொறுப்பு, மற்றும் பலவீனம் என்பவற்றைக் குறிப்பதாக பயிற்சியாளர்கள் கூறினார்கள். நாம் "எம்மைப் போலவே மற்றவரையும் பார்க்கிறோம்" என்று ஒருவர் கருத்துக் கூறினார். "உண்மை என்ற நபர் இன்றி, முரண்பாடு ஒரு போதும் தீர்க்கப்பட முடியாது. ஆனால், உண்மை வெறுமனே எம்மை ஆடையற்றவராகவும், பலவீனராகவும், உபயோகமற்றவராகவும் ஆக்கிவிடுகிறது."

இரக்கம் என்னும் போது காருண்யம், மன்னிப்பு, ஒப்புக்கொள்ளல், புதிய தொடக்கம் என்ற படிமங்கள் வெளிப்பட்டன. இது தயை அல்லது கிருபை என்ற கோட்பாடாகும். இரக்கம் என்ற நபர் இல்லாமல் ஆரோக்கியமான உறவுகள் சாத்தியமல்ல. கருணையும் மன்னிப்பும் இன்றி, குணமடைவதும், மீள் நிர்மாணம் செய்வதும் இயலாது. ஆனால், வெறுமனே இரக்கம் என்பது மேலோட்டமான சிந்தனையாகும். இது தவறுகளை மறைக்கிறது. இது வேகமாக நகர்கிறது.

நீதி சக்திவாய்ந்த கருத்துக்களை உருவாக்கியது. செயலைச் சரியாக செய்வது, சமவாய்ப்பு கொடுப்பது, தவறைத் திருத்துவது, உரியவரிடம் இழந்தவற்றை ஒப்படைப்பது போன்றவை. "நீதியில்லாவிட்டால் ஒருவரின் இயலாமை தொடர்ந்து நீடித்து நோயாக மாறிவிடும்" என்று ஒருவர் குறிப்பிட்டார்.

'சமாதானம்' என்ற போது, இணக்கம், ஐக்கியம், நலமாய் வாழ்தல் என்ற கருத்துக்கள் வெளிவந்தன. கௌரவமும், பாதுகாப்பும் கிடைக்கின்றதென்ற ஓர் உணர்வாகும். ஆனால், சமாதானம் என்பது ஒரு சிலருக்கு மட்டும் உரியதன்று என்று கூறப்பட்டது. ஒரு சிலருக்காக மட்டுமே சமாதானம் என்றால், பெரும்பான்மையினருக்கு இல்லை என்றால் அச் சமாதானம் வெறும் பாசாங்கு ஆகும்.

முடிவாக நான்கு கோட்பாடுகளையும் தாளில் எழுதி சுவரில் மாட்டி வைத்தோம். உருவம் 1. உண்மை, இரக்கம், நீதி, சமாதானம் சந்திக்கும் இடம் என்னவென்று பயிற்சியாளர்களை வினவிய போது, 'அந்த இடம் தான் மீள்நல்லிணக்கம்' என்று ஒருவர் உடனே கூறினார்.

இந்த கோட்பாட்டின் முக்கியம் மீள் நல்லிணக்கம் ஒரு சமூக அரங்கை பிரதிபலிக்கிறது என்பதே. மீள்நல்லிணக்கம் என்பது ஒரு உள்ளூர் அரங்கம்; அங்கு மக்களும், செயல்களும் ஒன்று கூடுகின்றன.

வேத வசனத்தில் சொல்லப்பட்ட மூலக் கோட்பாடுகளை எவ்வாறு தற்கால முரண்பாடுகளுடன் பொருத்திப் பார்க்கலாம் என்று ஒரு சிறிது சிந்திப்போம்.

உண்மை என்பது தவறுகளை ஒப்புக்கொள்வதற்கும் துன்பமான இழப்புகளையும், அனுபவங்களையும் உறுதி செய்து கொள்வதற்கும் பாடுபடுதலாகும். ஆனால், உண்மையானது ஏற்றுக்கொள்ளலையும், புதிய தொடக்கத்தையும் தெளிவுபடுத்துகிற இரக்கத்துடன் இணைக்கப்படுகிறது. சமூக மீள் கட்டமைத்தல் உரியவரிடம் இழந்த பொருளை மீள் ஒப்படைத்தல், தனிமனித மற்றும் குழுக்களின் உரிமைகளுக்கான தேடலைப்

பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதே நீதியாகும். இது சமாதானத்துடன் சேரும் போது, ஒருவர் மேல் மற்றவர் தங்கியிருப்பதற்கான தேவை, நல்வாழ்வு, பாதுகாப்பு என்பவற்றை வலியுறுத்துகிறது. இந்த கோட்பாடுகள் அரசியல் அரங்கில் விளையாடப்படுவதே ஒரு விநோதம். உதாரணமாக எல்சல்வடோரிலும், கௌதமாலாவிலும் உண்மை கண்டறியும் ஆணைக்குழுவின் முன் முரண்பாடு சமூக சக்திகள் ஒரு புறமும், மன்னிப்புத் திட்டங்கள் மறுபுறமுமாக இழுபறிப்படுவதை வெளிப்படையாக நாம் காணலாம். மீள்நல்லிணக்கம் பற்றிய எனது ஆலோசனையின்படி ஒரு சமூக அரங்கை உருவாக்க வேண்டும். அந்த அரங்கில், உண்மையும், மன்னிப்பும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு இணைந்து கொள்ள வேண்டும். ஒருவரை ஒருவர் வெற்றி கொள்ள முயற்சிக்கும் நேரெதிர் கொள்ளலை கட்டாயப்படுத்தவோ முழுமையான பார்வையின்றி துண்டு துண்டாக பிரிக்கப்பட்ட நோக்கத்தை உருவாக்கவோ கூடாது.

இந்த விடயங்கள் நாம் முகம்கொடுக்கும் சமகால முரண்பாடுகளின் சவால்களில் மையப்பகுதியாக விளங்குகின்றன. ஆழ வேரூன்றிய பகைமையும், பெருந்துயரங்களும் எந்த ஒரு யுகத்திலும் இருந்தாலும் தற்கால ஆயுத முரண்பாடுகள் பின்வரும் குணாம்சங்களையும் உடையன. அயலவர் அயலவருக்கு அஞ்சதல், சில வேளை குடும்ப அங்கத்தவர் மற்ற அங்கத்தவருக்குப் பயப்படுதல், சகலரும் இரத்தம் சிந்துதல், உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு, சமூக, உளவியல், ஆத்மீக பரிமாணங்கள் முக்கியம் பெறுதல் என்பனவாகும். வெறுப்பு, மனப்பதிவு, இனவாதம், அந்நியர்களுக்கு அச்சம் என்பன முரண்பாடுகளுக்கு பிரதான காரணங்களாகவும், தூண்டல்களாகவும் இருக்கும் போது அதை மாற்றும் முறையும் சமூக, உளவியல், ஆத்மீக பரிமாணம் கொண்டவையாக வேண்டும். சாதாரணமாக இந்த முறை மரபுவழியில் பொருத்தமற்றவையென்றோ, சர்வதேச இராஜதந்திர திறன் அற்றவையென்றோ கருதப்படும் முறையாகும். மீள்நல்லிணக்கம் என்பது ஒரு நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் முறை. ஒரு சமூக அரங்கு என்று பார்க்கும் போது, அது எங்களை அத்திசைக்கே கொண்டு செல்கிறது.

ஆகவே இந்த வகையில் மீள்நல்லிணக்கம் என்பதை ஒரு மையமாகவும், சந்திக்கும் இடமாகவும் (அரங்கு) புரிந்து கொள்ளலாம். ஒரு கண்ணோட்டம் என்ற வகையில், இது முரண்பாடுகளுக்கிடையேயான உறவுகளின் மீது கட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு சமூக அம்சம் என்ற வகையில் முரண்படும் பகுதியினர் நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் இடமாக, அரங்கமாக நல்லிணக்கம் கருதப்படுகிறது. மக்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்க வைக்கும் செயலாக்கம் கொண்டதாக நல்லிணக்கம் அமைய வேண்டும். புதிய கண்ணோட்டத்துடன், புதிய அனுபவத்தை பகிர்ந்து கொள்ளும் நோக்கில், மக்களுடைய உறவுகள், உணர்வுகள், அனுபவங்கள் என்பவை மையப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

ஆகவே, மீள்நல்லிணக்கம் என்பது முரண்பாட்டின் மேல் கட்டப்பட்டுள்ளது. அது வெளிப்படையில் முரண்பாடாகத் தோன்றினாலும், ஒன்றில் ஒன்று தங்கியிருக்கும் கோட்பாட்டிலும், சக்திகளிலும் கட்டப்பட்டுள்ளது.

குழு வாழ்க்கையில் முரண்பாடுகள் இயற்கையானவை என்று கென்சின் சிமித் என்பவரும், டேவிட் பேர்க் என்பவரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.⁷ இதை ஆக்க பூர்வமாகக் கையாள வேண்டுமாயின் முரண் துருவ நிலையை உருவாக்கும் எதிரெதிர் சக்திகளை இனம் காண வேண்டும். அவற்றுக்கு இடம் கொடுத்து, குழு வாழ்க்கையின் நன்மை கருதி, தங்கி வாழ்வதற்காக அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சமகால முரண்பாடுகளில், இணங்க முடியாதவையாக அனேகமாக கருதப்படும் துருவ சக்திகள் தொடர்ச்சியான வன்முறை முரண்பாடுகளிலும் அடிப்படையான மனித உறவுத் தேவைகள் என்ற வகையில் தாமாகவே இணைந்துள்ளன. ஆகவே, மீள்நல்லிணக்கம் ஓர் அரங்கையும், அல்லது ஆக்கபூர்வ பதற்றத்தையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. இதுவே ஒன்றுபடுத்தும் தேவையையும், சக்தியையும் ஆதரிக்கிறது.

இன்னும் குறிப்பாகக் கூறினால், நல்லிணக்கமானது மூன்று தனித்தனி முரண்பாடுகளைக் கையாள்வதைக் காணலாம். முதலில் பொதுவாக ஒரு புறத்தில் கடந்த காலத்தின் துயரங்களை வெளிப்படுத்தவும், மறுபுறத்தில் ஒருவரில் ஒருவர் தங்கியிருக்கும் நீண்ட கால வருங்கால தேடலை ஊக்குவித்து வளர்க்கவும் களம் அமைத்துக் கொடுக்க நல்லிணக்கம் முயற்சிக்கிறது.

இரண்டாவதாக, நல்லிணக்கம் உண்மையும், இரக்கமும் சந்திப்பதற்கு அரங்கை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறது. அங்கே நடந்தவற்றுக்கு வருத்தம் தெரிவிக்கப்படும். நடந்தவை போக, புதிய உறவுகள் உறுதியாக்கப்பட்டு அரவணைக்கப்படும். மூன்றாவதாக, நீதிக்கும், சமாதானத்துக்கும் நேரமும், இடமும் ஒதுக்கிக் கொடுப்பதற்கான தேவையை நல்லிணக்கம் அங்கீகரிக்கிறது. அங்கு தவறுகள் திருத்தப்பட்டு, வருங்கால பொதுநோக்கு ஏற்கப்படுகிறது.

இரண்டு சக்தி மூலங்களையும் அணைத்துக் கொள்வது தான் இந்த முரண்பாட்டிலிருந்து மீள்வதற்கு வழி என்று நல்லிணக்கம் ஆலோசனை வழங்குகிறது. ஒரு சக்தி மூலத்தை மட்டும் மற்றதைக் கைவிட்டு, பற்றிப் பிடித்தால், இயங்க முடியாத கட்டுப்பாட்டு நிலையை ஒரு முரண் தோற்றுவிக்கலாம். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதானால், குழுக்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒரு விடயத்தில் மோதிக் கொள்ளும் நிலை ஏற்படும்.⁸ ஆகவே, நல்லிணக்கத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடானது முரண்பாடுகளை அணைத்துச் செல்வதே. உதாரணமாக ஒரு பிரச்சினையின் தீர்க்க முடியாதுள்ள நிலைமையை தீர்ப்பதற்குப் புதிய வழிமுறைகளைக் கண்டறியும் வகையில் உறவுமுறைகளை மையப் படுத்துமாறு அது ஆலோசனை கூறுகிறது. அல்லது, கடந்த காலத்தைப் பற்றிய துன்பத்தை வெளியிடவும், எதிர்காலத்தை வழிசமைக்கவும் இடம் தருகிறது. மறுதலையாக பொதுவான எதிர்கால நோக்கத்தின் ஊடாக பழைய காலத்தைப் பார்ப்பதற்கு புதிய கண்ணாடியை உருவாக்குகிறது.

⁷ கென்வின் கேஸ்மித் மற்றும் டேவிட் என்.பேர்க்-குழு வாழ்க்கையின் முரண்பாடுகள் (சான் பிரான்ஸிஸ்கோ ஜொஸ்ஸி பாஸ், 1987).

⁸ மேற்படி கென்வின் ஜேஸ்மித்/டேவிட் என் பேர்க் என்பாரின் நூலில்

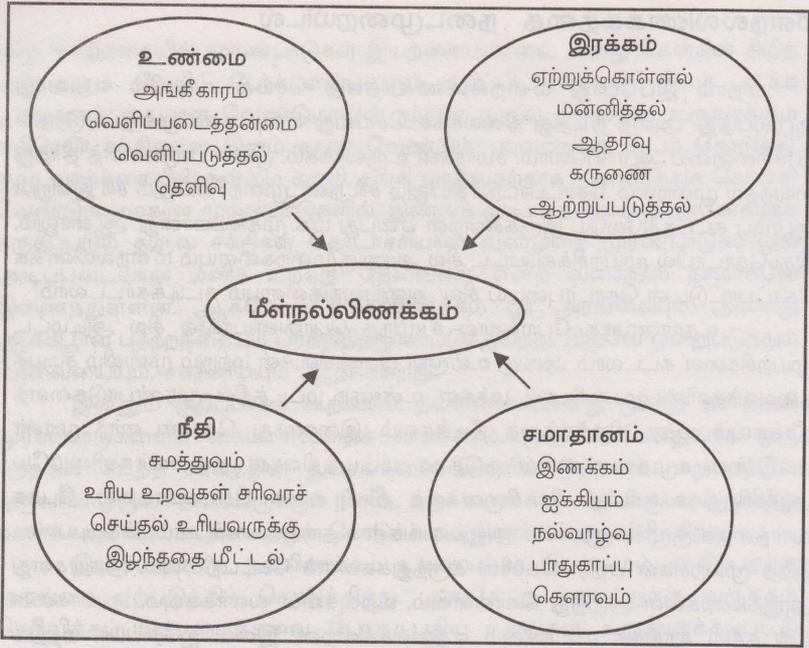
மீள்நல்லிணக்கத்தை நடைமுறையிடல்

நாம் இப்போது மீள்நல்லிணக்கத்தை செயல் வடிவில் எவ்வாறு ஆரம்பித்து, அதை நீடித்து நிலைக்கச் செய்வது என்ற நடைமுறைப்படுத்தல் பிரச்சினையை ஆராய்வோம். சமாதான உருவாக்கம், முரண்பாடுகளைத் தீர்த்து வைத்தல் முறைமை, கோட்பாட்டுரீதியிலும் சரி, நடைமுறைரீதியிலும் சரி இன்றும் ஆரம்ப கட்டத்திலேயே இருக்கின்றன என்பது மிக முக்கியமானது. ஆனாலும், இது தொடர்பில் முயற்சிக்கப்பட்ட சில அணுகுமுறைகளையும் மீள்நல்லிணக்க கோட்பாட்டுடன் தொடர்புடைய சில அனுபவங்களையும் சுட்டிக்காட்டலாம்.

உதாரணமாக போரினால் சீரழிந்த பொஸ்னியாவில் சில அடிமட்ட முயற்சிகளை சுட்டலாம். அங்கு உள்ளூர் பிரான்சிஸ்கன் மற்றும் முஸ்லிம் சமயத் தலைவர்களின் முயற்சியால் மக்கள் உள்ளூர் மட்டத்தில் முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கவும் யுத்த நிறுத்தத்தை நீடிக்கவும் இணைந்து கொண்டனர்.⁹ முரண்பட்டுள்ள சமுதாயங்களில் நடுத்தர மட்டத்திலான தலைவர்களிடையே அதிகரித்து வருகின்ற பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண செயலமர்வுகள், பேச்சுவார்த்தைக் குழுக்களுடைய அனுபவங்கள் உதாரணமாகக் காட்டக்கூடியவை. இந்த முயற்சிகள் எதிராளிகளின் கருத்துக்களைக் கேட்டறியவும், அவர்களது அனுபவங்களை அறிந்து கொள்ளவும், உறவுகளை வளர்க்கவும், அவர்களை ஓரிடத்தில் சந்திக்க வைக்கவும் எத்தனிக்கின்றன. இவை ஐரோப்பா, மத்திய கிழக்கு, ஆபிரிக்கா என்று பலதிறப்பட்ட நாடுகளில் இடம்பெற்றுள்ளன.¹⁰ நல்லிணக்கம் சம்பந்தப்பட்ட மேற்கூறிய கருத்துக்களைப் பரிசீலிப்பதற்காக, இஸ்ரவேலுக்கும், பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துக்கும் இடையில் உருவாகிய சமாதான ஒப்பந்தத்தின் ஆரம்ப விபர நுணுக்கங்களைத் தேடிப்பார்க்க வேண்டும். இந்த நடைமுறையில் இரு பக்கத்து, நடுத்தரத் தலைவர்கள் கூடுதல் பங்களிப்பு செய்த போதிலும் உயர் மட்டத் தலைவர்களும் பங்கு கொண்டனர். வெள்ளை மாளிகையின் முற்றத்திலிருந்து ஒளிபரப்புச் செய்யப்பட்ட இஸ்ரவேல் பலஸ்தீன விடுதலை

⁹ ஜெரால்ட் சென்ங், கடவுள் எங்களுடன் இருக்கிறார்? முன்னாள் யூகோஸ்லாவியாவில் முரண்பாடுகளில் மதங்களின் பங்கு - ஆய்வு அறிக்கை இல.15 (உப்சலா, சுவீடன், வாழ்வு மற்றும் சமாதான நிறுவனம், 1993)

¹⁰ உதா: பார்க்க, ஜோன் போர்ட்டன், ஆழ வேரூன்றிய முரண்பாட்டைத் தீர்த்து வைத்தல், ஒரு கையேடு (லண்டன், பல்கலைக்கழக பிரஸ், அமெரிக்கா, 1987). ஆர்.ஜே.பிஷர், "சைப்பிரஸ் பற்றிய முரண ஆய்வு செயல் அமர்வு: செயலமர்வு இறுதி அறிக்கை" (சர்வதேச அறிக்கை, பாதுகாப்புக்குமான கனேடிய நிறுவனம், ஓட்டாவா, 1991) ஜேம்ஸ் ரொத்மான், 'மோதலில் இருந்து ஒத்துழைப்புக்கு' (லண்டன், சேஜ், 1992).

உரு I. மீள்நல்லிணக்கம் என அழைக்கப்படும் அரங்கம்

இயக்கத்துக்கிடையே சமாதான ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடும் வைபவம், 1993ஆம் ஆண்டின் மிகவும் நம்பிக்கையூட்டும், கணமாக அமைந்ததாக வரவேற்கப்பட்டது. அரபாத்-ராயின் பகிரங்க கைகுலுக்கலுக்குப் பின்னால் ஒரு கதை உண்டு. அதுதான் பின்னாளில் நோர்வேஜியன் செல்வழி அல்லது ஒஸ்லோ செல்வழி என்று அறியப்பட்ட வழி மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் கதை.¹¹

இக்கட்டுரையை எழுதும் நேரத்தில், இந்த திரை மறைவு நடைமுறையின் முழு விபரமும் தெரிய வரவில்லை. ஆயினும், நோர்வேஜியன் செல்வழியின் தரக்களுடனும், ஆரம்ப கர்த்தாக்களுடனும் எடுக்கப்பட்ட பேட்டிகள் பற்றிய பலவகை விபரங்கள் உண்டு. நெருக்கமான உறவுகளுக்காக வாய்ப்புக்களை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் புதுப்புது வழிகளையும், அதிசயமான, ஆபத்தான தனிமனித முயற்சிகளையும் இவ்விபரங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.¹²

¹¹ ஜேன் கோர்பின், நோர்வே செல்வழி -மத்திய கிழக்கு சமாதான ஒப்பந்தத்துக்கு வழிவகுத்த இரகசிய பேச்சுவார்த்தைகள் (நியூயோர்க், அட்வான்டிக் மன்ட்லி பிரஸ், 1994).

¹² கோர்பின், "நோர்வே செல்வழி", மற்றும் அமோஸ் எலன், 'சமாதான கர்த்தாக்கள்' - நியூயோர்க், 20 டிசம்பர் 1993, 77-85.

சுருக்கமாகக் கூறுவதானால், அப்போது சட்டவிரோதம் என்று கருதப்பட்ட தொடர்புகளை இஸ்ரவேலின் இரண்டு சமாதான விருப்பிகள், பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் நிதி இயக்குநரான அபூஅலா என்பவருடன் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இத் தொடர்புகள், இறுதியில் நோர்வேயில் பாலஸ்தீனர்களுக்கும் இஸ்ரவேலர்களுக்குமிடையிலான ஒரு வருட காலத்துக்கும் அதிகமாக நடந்தேறிய பேச்சுவார்த்தைக்கு இட்டுச் சென்றது. பேச்சுவார்த்தையில் பங்குபற்றியவர்களை உபசரிப்பதிலும், மத்தியஸ்தம் வகிப்பதிலும் நோர்வேஜிய அறிஞரான ரேர்ஜே ரொட் லாசன் என்பவரும், நோர்வே வெளிநாட்டமைச்சில் வேலை பார்த்த அவரது மனைவி மோனா ஜூல் என்பவரும் முக்கிய நபர்களாக விளங்கினர். எமது தற்போதைய நோக்கத்துக்கு, உடன்படிக்கையின் சாராம்சத்தை விட, அது செய்து கொள்ளப்பட்ட நடைமுறைதான் அதிக கவனம் பெறுகிறது. பல விடயங்கள் தெளிவாகின்றன.

1. தொடர்புகளும் கலந்துரையாடல்களும் பெரும்பாலும் முழு இரகசியமாகவே இடம்பெற்றன. பாலஸ்தீனத்திலும், இஸ்ரவேலிலும் நோர்வே அரசிலும் ஒரு சிலருக்கே இது பற்றித் தெரிந்திருந்தது. ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தான நேரத்திலும் கூட கலந்துரையாடல்களின் முன்னேற்றமும் நடைமுறையும் மக்களின் பார்வையிலிருந்து முற்றாக மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.
2. ஆரம்ப கலந்துரையாடல்களும் தொடர்புகளும் உயர் மட்ட அதிகாரிகளுடன் உறவு கொள்ளக்கூடியவர்களுடன் நடத்தப்பட்டனவாயினும் அவர்கள் உயர் மட்ட அதிகாரிகள் அல்லர். பின்னர், முறையான பிரேரணைகள் முன்வைக்கப்பட்ட போது, உயர்மட்ட அதிகாரிகள் கலந்து கொண்டனர். உயர் மட்டத்தில் இவ்விடயம் அறிவிக்கப்பட்ட போது, அது ஒரு நடுத்தர தலைமைத்துவத்தின் முன்முயற்சியாகவே இருந்தது.

இவ்விரண்டு விடயங்களும் சமாதான உருவாக்கத்தில் ஒரு இக்கட்டான நிலையை தெளிவுபடுத்துகின்றன. அதாவது பாதிக்கப்பட்ட சமுதாயத்தில், வெவ்வேறு மட்டத்தில் வகைவகையான, அதேநேரம் தொடர்புடைய நடவடிக்கைகளை எவ்வாறு கூட்டிணைப்பது என்பது தான் அது. ஆரம்ப கட்டத்தில் புதிய சாத்தியப்பாடுகளை தேட முன்வரும் தலைவர்களின் செயல்களை இரகசியமாக வைத்திருப்பது, பின்னர் அவர்கள் மேல் சந்தேகங்களை ஏற்படுத்தவும் கூடும். சில வேளை சமாதான செயல்பாடுகளில் தம்மையும் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை என்று நினைக்கக்கூடிய இஸ்ரேலிய மற்றும் பாலஸ்தீனியர்களிடமிருந்து கட்டும் எதிர்ப்புணர்வு தோன்றவும் வாய்ப்புண்டு.

3. லார்சனும், ஜீலும் ஒரு நட்புறவான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த இயன்றதை எல்லாம் செய்தனர். ஒரு இனிமையான இல்லத்தில் அவர்கள் சுமுகமாக இருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம் என்று அவர்கள் தெரிவித்தார்கள்.¹³ பங்குபற்றியவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக ஒரு கோடைகால வாசஸ்தலத்தில் தங்கினார்கள். ஒரே கூரையின் கீழ் உறங்கினார்கள்; ஒன்றாகவே உணவருந்தினார்கள். அவர்கள் ஜேன் கோர்பின் எழுதியது போல, "ஒன்றாக வாழ்ந்தார்கள்; உணவருந்தினார்கள்; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒன்றாகவே வேலை செய்தார்கள்."¹⁴ அவர்களுக்கிடையே உறவுகள், புதியதாயும், வேறு வேறு வகையிலும், முழுமையான வழியிலும் வளர்ந்தன. அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பகைவர்கள் என்றோ அல்லது அரசியல் எதிரிகள் என்றோ முழுமையாக குறிப்பிடவில்லை. அவர்கள் நேரத்தையும், இடத்தையும் பங்கு போட்டுக் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் தனிப்பட்ட முறையிலும், விரோதி என்ற முறையிலும் சந்திக்க வந்தார்கள்.
4. கூட்டங்கள் நீண்டதாயும், பதட்டம் மிகுந்ததாயும் இருந்தன. சில வேளை பின்னிரவு வரை எட்டு மணித்தியாலங்கள் நீடித்தன. முன்னதாக பழைய வரலாறுகளைக் கூறி பரஸ்பர குற்றச்சாட்டுக்களை எழுப்பிய முதலாவது சுற்றுக் கலந்துரையாடலின் பின், அபூ அலா ஒரு முக்கிய விடயத்தை முன்வைத்தார். "சென்ற காலங்களில் யார் சரி, யார் பிழை என்று நாங்கள் போட்டியிடத் தேவையில்லை, தற்போது எவர் மற்றவரிலும் புத்திசாலி என்றும் போட்டியிடத் தேவையில்லை. நாம் எதிர்காலத்தில் யாது செய்யலாம் எனச் சிந்திப்போம்" என்று அவர் கூறியதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.¹⁵ நெருக்கமாகவும், ஒன்றாகவும் ஒரே இடத்தில் இருப்பது ஒளிவு மறைவில்லாத உணர்வுகளுக்கும், கருத்துக்களுக்கும் இடமளித்தது என்பது தெரிகிறது. எதிர்காலத்தை மையப்படுத்திய சிந்தனை, பழைய பிரச்சினைகளை புதிய கண்ணாடியூடாகப் பார்க்க அனுமதியளித்தது.
5. கலந்துரையாடலை மேல்மட்டத்துக்கு இட்டுச் செல்லவும், போதிய முன் தயாரிப்புகளைச் செய்யவும் எட்டு மாதங்களும், ஐந்து கூட்டங்களும் தேவைப்பட்டன. "பலஸ்தீனர்களுடன் எத்தகைய தொடர்பும் எமக்கு ஒரு போதும் இருக்கவில்லை. அவர்களது கோரிக்கை என்னவென்றும் எமக்குத் தெரியாது. அவர்களது பிரச்சாரத்தை அறிந்திருந்தோம். உண்மை

¹³ எலன் சமாதான கர்த்தாக்கள்" - 80

¹⁴ கோர்பின்: நோர்வே சேனல் - 50

¹⁵ எலன், கூடிசமாதான கர்த்தாக்கள்/-81

எமக்குத் தெரியாது"¹⁶ என்று இஸ்ரேலிய பிரதி வெளிவிவகார அமைச்சர் யோசி பெய்லின் குறிப்பிட்டார். ஏழாவது கூட்டத்திற்குப் பிறகு நிபுணர்கள் தம்முடன் சேர்ந்து செயலாற்றக்கூடிய சாத்தியத்தையும், மனப் பாங்கினையும் ஏற்படுத்தியது தான் இந்த நடுத்தர சமாதான கர்த்தாக்களின் பங்களிப்பாகும்.¹⁷ உறவுகளை மேம்படுத்தவும், நெருக்கு நேர் மக்கள் என்ற முறையில் சந்தித்துக் கலந்துரையாடவும், தமது உணர்வுகளை வெளிவெளியாக தெரிவிக்க காலமும், இடமும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, எதிர்காலத்தில் பங்காளிகளாக வாழ்வதை அங்கீகரிக்கும், முக்கியத்துவத்தை மேற்போந்த உதாரணம் முதன்மைப்படுத்துகிறது. பேச்சுவார்த்தைகளில் முன்னேற்றத்தைக் கொண்டு வந்த மேற்கூறிய நடைமுறை, மீள்நல்லிணக்கம் என்ற கருத்தின் கீழ் இனம் காணப்பட்ட கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் எழுப்பப்பட்டதாகும்.

நோர்வே செல்வழி, அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்த்து வைப்பதற்கான ஒரு சட்டகத்தை உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்தாமல் விடவும் இல்லை. அதன் தேவையை குறைத்து மதிப்பிடவும் இல்லை. ஆயினும், அது மீள்நல்லிணக்கக் கோட்பாடு, உறவுகளை வளர்த்தெடுக்கும் ஒரு கருவியாக விளங்குவதை உறுதிப்படுத்தியது. அதுவே தான் பேச்சுவார்த்தைகளை தொடர்ந்து தக்கவைக்கும் பிரதான இயங்கு விதியாகவும் இருந்தது.

பரந்த அளவில் பாலஸ்தீன-இஸ்ரேல் சமாதான ஒப்பந்தத்தை முறைப்படி அமுல்படுத்த எழுந்த தடை முயற்சிகள், இன்றும் முன்பு போலவே சமாதான உருவாக்கத்துக்கு ஒரு பூரணமான முழுமையான அணுகுமுறை அவசியம் என்பதை காட்டியுள்ளது. முரண்படும் இரு தரப்பினருக்கும் இடையே நடு மட்டத்திலும், உயர் மட்டத்திலும், அடிமட்டத்திலும் மீள்நல்லிணக்கக் கோட்பாட்டினை இணைத்துக் கொள்வது பற்றி பரிசீலிக்க வேண்டும். அதைச் செய்து முடிக்கும் வரையும், புதிய முயற்சிகளும் சமாதான நடைமுறையின் உயர் மட்டத்தில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்களும் கடும் நெருக்குவாரத்துக்கு ஆளாவதோடு முற்றாக முறிந்து விடும் ஆபத்தையும் எதிர்நோக்கும்.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையில் நல்லிணக்கத்தின் நன்மைகளையும், சவால்களையும் ஆராய்ந்தோம். நாம் பார்த்தது போல் நல்லிணக்கம் என்பது எதிர் தரப்பாரிடையே உறவுகளை வளர்ப்பதை மையப்படுத்துகிறது. உறவுகளின் பரிமாணம் முரண்பாட்டின் உணர்வுகளையும், உளவியல் அம்சத்தையும்

¹⁶ மேற்படி நூல்-92

¹⁷ எலன்: சமாதான கர்த்தாக்கள் -

உள்ளடக்குவதோடு, கடந்த காலத்தில் இடம்பெற்ற குறைபாடுகளை அங்கீகரித்து, ஒருவரில் மற்றவர் தங்கிவாழும் எதிர்காலத்தை தேடுவதும் ஆகும். இரு தரப்பாரும் சந்திக்கும் இடம் ஒன்றை நல்லிணக்கம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறது. இந்த இடத்தில் தான் முரண்பாடுகளைத் தூண்டுகின்ற வெவ்வேறு சக்திகளும், தொடர்புடைய சக்திகளும் சந்திக்கின்றன. உண்மை, இரக்கம், நீதி, சமாதானம் என்ற வசனங்கள் உட்பட, பிரச்சினைகளில் நேரடியாக ஈடுபட்டுக் காலத்தை வீணடிக்காத முறையில் இரு தரப்பாரும் கலந்துரையாடுவதற்கு, ஒரு கோட்பாடு என்ற வகையிலும், செயற்பாடு என்ற வகையிலும் நல்லிணக்கம் பிரச்சினைகளை மறுவடிவமைக்க முயற்சிக்கிறது. கடந்த கால துன்பங்களை நீக்குவதற்கும், எதிர்காலத்தில் பங்காளிகளாக வாழ்வதற்கும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களிடையில் பல்வேறு மட்டத்தினரும் சந்திப்பதற்கு நேரமும் இடமும் உருவாக்கிக் கொடுக்க புதிய வழி முறைகளைத் தேடுவதுதான் நல்லிணக்கத்தின் பிரதான இலக்கும், முக்கிய பங்களிப்புமாகும்.

திலீப் சிமியோன்

1999இல் சிமியோனால் எழுதப்பட்ட அகிம்சை என்ற கட்டுரை, சமாதானம், அகிம்சை என்பவற்றின் மகிமை பற்றிய தேடலாகும். மகாத்மா காந்தியின் போதனைகளால் கவரப்பட்ட சிமியோன் அரசியல் சமுதாய மாற்றங்களுக்காக வன்முறையை உபயோகிப்பதன் பயனற்றதன்மையை விளக்குகிறார்.

சிமியோன் இந்தியாவைச் சேர்ந்த எழுத்தாளரும், பத்திரிகையாளரும் ஆவார். அவர் தனது இளமைக் காலத்தில் புரட்சிகர, வன்முறை அரசியலில் ஈடுபட்டவர். இன்று அவர், அகிம்சை, சமூக அரசியல் மாற்றங்கள் பற்றிய சிந்தனையாளராக விளங்குகிறார். அதோடு அவர், எழுத்தாளர், படத்தயார்ப்பாளர், சமாதானத்துக்கான கல்வியாளராக இந்தியாவில் செயல்படுகிறார்.

திலீப் சிமியோனின் 'அகிம்சை பற்றிய கட்டுரை'யானது "பொது அறிவின் பயனின்மை-அகிம்சை பற்றிய ஒரு கட்டுரை" என்பதன் சுருக்கமாகும். இது 1999இல் பிராவ்தா பத்திரிகையின் பாகம் 6, இல. 1இல் பிரசுரிக்கப்பட்டது. கொழும்பு, பிராவ்தா, பிரசுரிப்பாளர் பக்.15-21

அகிம்சை பற்றிய ஒரு கட்டுரை

திலீப் சிமியோன்

ஒருவரது உடல் மீது பிரயோகிக்கப்படும் வன்முறையானது சகல அடக்குமுறை சமூக உறவுகளினதும் எளிபொருள் ஆகும். இதன் ஒரு பகுதி நியாயம், சமத்துவம், மனித மதிப்பு என்பவற்றை மறுப்பதாகும். தொழிலாளர், பெண்கள், சிறுவர் மீது பாவிக்கப்படும் வன்முறை, தந்தை வழிச் சமுதாய ஆதிக்கத்தினதும் சுரண்டலினதும் ஒரு உப பகுதியாகும். சாதிப் பஞ்சாயத்துக்களால் இரண்டு இளம் பெண்கள் மரண தண்டனைக்கு ஆளாக்கப்பட்ட செய்தி, வட இந்தியாவிலிருந்து 1997 ஏப்ரல் மே மாதங்களில் வெளியானது. இருவரும் 19 வயதுக்குட்பட்ட இளம் பெண்கள். காதலித்து, தமக்கு விரும்பிய ஒருவரை வாழ்க்கைத் துணைவராக ஏற்றுக்கொள்ளத் தீர்மானம் செய்தது தான் அவர்களது குற்றம். இவர்கள் இருவரும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும், பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் அரசியல்வாதிகளால் இக்கொடுரத்துக்கு எதிராக எவ்வித குரலும் எழுப்பப்படவில்லை என்பதும், அரசியலில் தம்மை முற்போக்காளர்களாகக் காட்டிக் கொள்பவர்கள் பெண்களின் மனித உரிமை பற்றியோ, தனிமனித சுதந்திரம் பற்றியோ எவ்வித ஈடுபாடும் காட்டவில்லை என்பதையே இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. பெண்கள் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்படும் போது, குடும்பங்களில் இடம்பெறும் வன்முறை இயல்பானதாகவே கருதப்படுகிறது. கல்வியறிவுள்ள மத்திய வர்க்கத்தினர், மனித உயிரிழப்புக்களின் போதும், பலவீனமான ஆதரவற்ற குடிமக்கள் கீழ்மைப்படுத்தப்படும் போதும் காட்டும் அக்கறையை விட, தமது சமூக மனச்சாட்சியை பண விடயங்களிலே கூடுதலாகக் காட்டுகின்றனர்.

வன்முறையால் நிலைநாட்டப்படும் சமூக உறவுகளே சகல அரசுகளின் அமைப்புகளுக்கும் அடிப்படையாகும். குடும்ப வன்முறைப் பயமுறுத்தல்களும், சமூக சீரழிவும் உடல்மீதியான மிரட்டல்களுக்கு மக்களை பழக்கிவிடுகின்றன. இந்த மாதிரியான "பயிற்சி" பிற்காலத்தில் வன்முறையை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு, இவை இரானுவ சேவையினால் வந்தால் என்ன முறைசாரா துறைகளில் வேலை செய்யும் போது வந்தால் என்ன, மக்களை தயார்படுத்தி விடுகின்றன. உலகம் முழுவதும் ஆயுதம் தாங்கிய நபர்கள் அதிகாரத்துக்காக பிறரைக் கொல்வதற்கும் அவர்களை அடிமைப்படுத்துவதற்கும் தம்மைப் பயிற்றிக் கொள்கின்றனர். இது ஒரு முரணாகத் தெரியலாம். ஆனால், முற்போக்கு அபிவிருத்தி என்று கருதப்படும் கைத்தொழில் புரட்சி, மற்றும் ஜனநாயக

அரசியல் வளர்ச்சி என்பவை இந்தப் போக்கை வளர்த்து விடுகின்றன. இதனால் முழுச் சமுதாயமுமே போருக்காக தயாராக்கப்படுகிறது. வன்முறையானது பேச்சுவார்த்தைக்கான சமீக்களுக்கு முடிவு கட்டுகிறது. எமது காலம் பற்றிய உணர்வை மறைக்கிறது. மேலும், வன்முறையைத் தூண்டி பல விளைவுகளை உண்டாக்கி, அதன் மூலம் வன்முறை வளர்வதற்கு தானே தீனியாகிறது. அடக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் தாமே அடக்குமுறையாளர்களாக மாறும் போது விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு கருவியாக இருந்த வன்முறை ஒரு பொய்மையாகிப் போய்விடுகிற நிலையும் உருவாகும். இது கொடூரம் புரிவதை நியாயப்படுத்தும் காரணிகளைத் தோற்றுவித்து, பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்ற போர்வையில் மேலும் வன்முறையைப் புரிய உதவியாகிறது. 1984இல் சீக்கிய குடிமக்களைக் கொலை செய்தவர்களுக்கு அவர்கள் அப்பாவிகளாகத் தெரியவில்லை. மாறாக இந்திரா காந்தியின் கொலையிலும், பிந்தரன்வாலேயின் வன்முறைகளிலும் பங்காளிகள் என்ற எண்ணமே இருந்தது. இந்திய அரசு தமது சமூகத்திற்கு இழைத்த அநீதிகளுக்கு பழிவாங்குவதாகவே பஞ்சாப் பயங்கரவாதிகள் தமது பங்குக்கு நம்பினார்கள். வன்முறையானது முன்னர் நடந்தேறிய நடவடிக்கைகளுக்கு நியாயம் தேடும் தனித்தன்மையையும் கொண்டுள்ளது. 1984இல் தலைநகர் டில்லியில் நடைபெற்ற பயங்கரத்துக்கு நியாயம் தேடும் வகையிலே 80களின் பிற்பகுதியில் பஞ்சாபில் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் இடம்பெற்றன. ஜின்னாவின் இரண்டு அரசுகள் தத்துவத்துக்கு இந்திய முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான சில அரசியல் சக்திகளின் பகைமையே காரணமாகி, பிரிவினைக்கு அடிப்படையாகியது. வன்முறையின் பிற்போக்குத் தன்மை பற்றியும், தந்தை வழிச் சமுதாய இயல்பு பற்றியும் சமூக மாற்றத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் சிந்திக்க வேண்டும். உதாரணமாக, தீவிரவாத தேசபக்தனான பக்த்சிங் தனது கடைசி நாட்களில் வெகுஜனப் போராட்டத்துக்கு அகிம்சைதான் தேவை என்று ஏன் எழுதி வைக்க வேண்டும்? பயங்கரவாத அரசியலை இளைஞர் குழுக்களால் மட்டுமே மேற்கொள்ளமுடியும் என்றும், ஜனநாயக இயக்கத்துக்கு பெண்கள், சிறுவர் முதியோர் என பல்லாயிரக் கணக்கானோரின் பங்களிப்பு தேவை என்றும் அவர் தமக்குள் உணர்ந்திருக்கலாம். உயர் இலட்சியங்களுக்காக மரணிப்பதை விட, நல்ல வருங்காலத்தில் நம்பிக்கையுடன் வாழவே பலர் விரும்பலாம் என்று அவர் எண்ணியிருக்கலாம். எப்படியாயினும் அகிம்சை என்பது ஒரு தந்திரோபாயம் மட்டும் அல்ல. மாறாக, அது நாம் தேடி விளைகின்ற விடுதலையின் தன்மை அதிகாரத்தின் இயல்பு என்பவற்றோடு தொடர்புடையது.

வன்முறையானது, உடலுக்கு தீங்கு இழைப்பதற்கு மேலாக எதிரியைத் தாழ்மைப்படுத்தி, அடிமைப்படுத்தவும், கௌரவத்தைக் குறைக்கவும் விரும்புகிறது. இந்த உணர்வானது பயங்கரமானதும், பலவீனப்படுத்துவதுமான விளைவுகளைக் கொண்டு வருகிறது. இந்த விளைவுகள் செயல்பட பல நூற்றாண்டுகள் சென்றாலும், சமுதாயம் தனது ஒரு பகுதியினரைக் கீழ்மைப் படுத்தியதற்கான விலையைக் கட்டாயம் கொடுக்க வேண்டிவரும். ஆர்வீனியருக்கும், துருக்கியருக்கும் இடையேயான உறவுகள் ஆபிரிக்க அமெரிக்கருக்கும், வெள்ளை இன

அமெரிக்கருக்கும் இடையிலான உறவுகள், தென்னாபிரிக்காவில் கறுப்பருக்கும், வெள்ளையருக்கும் இடையிலான உறவுகள், ஐரோப்பா மக்களுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் இடையிலான உறவுகள் நீண்ட வரலாற்றில் ஆழ வேரூன்றிய பகைமை வெறுப்பை தம்முள் கொண்டிருக்கின்றன.

எவ்வாறாயினும் தனியே வன்முறையால் மட்டும் சமுதாயத்தை ஒன்று படுத்த முடியாது. ஏனெனில் பூரணமான சமுதாய குழப்பமே அதன் பயனாக விளையும். மிகவும் அதிகார பலம் உள்ளவர்களுக்குக் கூட, அந்த அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதற்கு சிறிய அளவிலான சமாதானமாவது தேவைப்படுகிறது. இதனால் அறிவின் வெளிப்பாடுகளாகிய நியாயம், தத்துவம், சமயம், கலை ஆகியவற்றை தனது தேவைக்கு பயன்படுத்த அரசு விளையிறது. வன்முறைப் பிரயோகம் தவறானது என்று எண்ணப்படுவதால், வன்முறையைப் பிரயோகிக்கும் போது அதைச் சரியானது என்று நியாயப்படுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. இதனால் தான் 'நீதியான யுத்தம்' அல்லது 'தர்ம யுத்தம்' என்பவற்றை நியாயப்படுத்தும் வகையில், வன்முறைக்கும், அறநெறிக்கும் இடையில் தொடரும் உறவுகளும், வன்முறையை ஒழுங்குபடுத்திய அமைப்பாக தன்னுள் ஏற்றுக் கொள்ளும் தத்துவங்களும் உருவாகின்றன.

காந்தியின் சத்தியம்

அகிம்சையை நடைமுறையில் கையாண்ட பெரும் அகிம்சைவாதியாகிய காந்தியின் கருத்துக்களை கவனத்துக்கு எடுக்காமல், அகிம்சை பற்றி ஆராய முடியாது. நான் இளைஞனாக இருந்த போது காந்தியின் சமாதான தத்துவத்தை வெறுப்புடன் நோக்கினேன். இளைஞர்கள் வன்முறையை ஆண்மையானது என்றும், அகிம்சையை பலவீனமானது என்றும் நம்ப முற்பட்டிருந்தனர். அகிம்சை உண்மையில் வலிமையானது என்ற சிந்தனையே எனக்கு அந்நியமாகப்பட்டது. காந்தியின் வழிமுறை புரட்சிக்கு தடையானதென்றும், தேசிய இயக்கத்தில் அவரது தலைமை பெரும் தோல்வி என்றும் எமது இயக்கம் கருதியது. நான் முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்த தனிப்பட்ட வன்முறை அனுபவங்களுக்கு மேலாக, புரட்சிகர இயக்கங்களின் தோல்வியும், வகுப்புவாத சிந்தனைகளின் வளர்ச்சியும் காந்தியின் வாழ்க்கையின் நியாயமும் அதை அவர், வளர்த்தெடுத்த முறைமையும் எனக்கு உண்மையைப் புலப்படுத்தின. ஒரு இடதுசாரி இந்தி இலக்கியவாதி தனது கட்டுரையின் முடிவில் காந்தியின் கொளையாளி நாதாராம் கோட்சேயை புகழ்ந்து எழுதியமை என்னைக் குழம்ப வைத்தது எனது நினைவுக்கு வருகிறது. இந்நிகழ்ச்சி, வன்முறை மூலம் அரசியல் மாற்றத்தை தூண்டுகிற தத்துவங்களில் மறைந்து கிடக்கும் குழப்பநிலைகள் என்னை விழிப்படையச் செய்தன. இந்தியாவின் பிரதான இடதுசாரி இயக்கங்கள் காந்தியின் கொள்கையுடன் இணங்கவில்லை (ஒரு வெற்றிடம். இது வன்முறையை தத்துவமாக்குவதில் அவர்கள் கண்ட தோல்விக்குச் சமாந்தரமானது).

ஆனால், கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளில் வேகமாக வளர்ந்து வரும் வகுப்புவாதம், வகுப்பு ஒற்றுமைக்கான காந்தியின் ஈடுபாட்டையும் அவரது தியாகத்தையும் பற்றி அவர்களை எண்ண வைத்துள்ளது. இந்த உணர்வு 1993 ஜனவரியில் காந்தியின் மறைவு ஆண்டுக் கொண்டாட்டப் பேரணியின் போது உச்சமாக வெளிப்பட்டது. சமயத்திலிருந்து அரசியலை வேறுபடுத்திப் பார்க்க காந்தி மறுத்ததில் அவரது கொள்கைகள் தவறாக புரிந்து கொள்ளப்பட்டன. சமயம் என்பதற்குப் பதில் அறநெறி என்ற பதத்தையும், அரசியல் என்பதற்குப் பதில் அதிகாரம் என்ற சொல்லையும் நாம் உபயோகப்படுத்தினால் இதை இலகுவாகவும், எளிதாகவும் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். அறநெறி அடிப்படையின்றி, அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்படுவதை எங்களில் யாராவது உண்மையாகவே ஏற்றுக்கொள்கின்றோமா? காந்தி தன்னை ஒரு காமயோகியாகப் பார்த்துக் கொண்டார். தன்னைப் பற்றி அறிவதற்கும் கூட்டு நன்மையை அடைவதற்குமாக எடுக்கப்படுகின்ற சுயநலம் அற்ற நடவடிக்கை தமது ஆத்மீக கடமை என்று காந்தி நினைத்தார். அரசியல் நடவடிக்கையை சமூக நடவடிக்கையின் உயர்ந்த கட்டமாக அவர் காட்டினார், ஆனால், இந்த செயற்பாட்டில் அவர் அறநெறிசார்ந்த அகிம்சையையும், தீண்டாமை ஒழிப்பையும் மனதில் படியவைத்தார். தனிப்பட்ட அதிகாரத்துக்காகவன்றி, இந்திய மக்களின் இறைமைக்கான தேடலில் சுயநலவிருப்பங்களைத் துறந்து பழைய இந்துத் துறவிகளின் வழியில், மிக உன்னதமான அறநெறி செல்வாக்கைச் செலுத்தினார். மோட்சம், தன்னுணர்வு, நீதி, நேர்மை ஆகிய சகலவற்றையும் அடக்கிய உயர்ந்த ஆத்மீக இலக்குகள் எல்லாவற்றின் கூட்டாகவே சத்தியத்தைக் காந்தி கண்டார்.

காந்தியின் சத்தியத்தில் அகிம்சை உள்ளம்சமாக தொக்கி நிற்கிறது. 'உண்மையே அதன் சொந்த நிரூபணம். அகிம்சை அதன் உன்னத விளைவு.' அவரது தூண்டுதல்கள் ஒரே சமயத்தில் அரசியலாகவும், ஆத்மீகமாகவும் இருந்தன. வழிமுறைக்கும், எய்தவிருக்கும் இலக்குக்கும் இடையான வித்தியாசத்தை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆகவே, அவ்வேறுபாட்டுக்கான வரைவிலக்கணத்தை அவர் கைவிட்டார். சமயம் என்பது அரசியல் அதிகாரத்தை அடையப் போராடும் தந்திரோபாயக் கருவியல்ல. மாறாக, பலமான இலக்குகளை அடைவதற்காக, அரசியல் நடவடிக்கையானது தர்மநெறி சார்ந்ததாயும், வெளிப்படையானதாயும் இருக்க வேண்டும் காந்தி தனது வெளிப்படையாகத் தெரியும் பழமைவாதத்தில் மரபுசார்ந்ததும், சமகாலத்ததுமான ஆத்மீக கொள்கைகளைத் தனது மனச்சாட்சியில் பரிசோதித்துக் கொண்டார் என்பது தெளிவாகிறது. துளசிதாசர் தனது மனைவியைத் தண்டிப்பது உண்மையாக இருந்த போதும் ஆண்கள் மனைவியரைத் தண்டிப்பதை நியாயப்படுத்துவதற்காக இராமாயணம் எழுதப்படவில்லை எனக் காந்தி குறிப்பிட்டார். பகவத் கீதையில் கொலைக்களக் காட்சிகள் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் யுத்தத்தின் பயனின்மையை விளக்கவே, வியாசர் இந்த இதிகாசத்தை வரைந்தார் என்று காந்தி வலியுறுத்துகிறார். சகல மனித

ஜீவராசிகளும் அனுபவிக்கிற நன்மைக்கும், தீமைக்கும் இடையிலான போராட்டமே இதில் உவமானமாக விளக்கப்பட்டிருப்பதாக அவர் கூறுகிறார். வெகுமதி பெறுவதற்கான விருப்பத்தைக் கொண்டிராத தூய்மையான நடவடிக்கைகளில் வன்முறைக்கோ அசத்தியத்துக்கோ இடமில்லை. ஏனெனில் வன்முறையிலும், அசத்தியத்திலும் சுயநலம் மறைந்து கிடக்கிறது. மொழியும், அதன் ஆர்த்தமும் காலம் செல்லச் செல்ல மாற்றமடைந்தும், விரிவடைந்தும் வருவதாக காந்தி வாதிடுகிறார். கவிஞனை விட கவிதை பெரிதானது என்பது தான் நல்ல கவிதையின் அழகு என்று காந்தி சொல்கிறார். எனது வாழ்க்கையில் நாற்பது வருடங்களாக கீதோபதேசத்தை பின்பற்ற எடுத்த முயற்சியின் பெறுபேறாக, சகல வடிவங்களிலும் அகிம்சையைப் பின்பற்றாமல், பூரணமான துறவு சாத்தியமில்லை என்பதே எனது தாழ்மையான முடிவு என்று காந்தி போர்கள் பற்றிய கீதோபதேசத்துக்கு மத்தியிலும் குறிப்பிடுகிறார். மனித சமத்துவத்துக்காகவும், சமூக அரசியல் முரண்பாடுகளை சமாதான முறையில் தீர்த்து வைக்கவும் காந்தியின் மனச்சாட்சி அவரை உந்தியது. சாதி அடக்கு முறையில் பொதிந்துள்ள வன்முறையையும், பல்வேறு சமய நூல்களிலும் மரபுகளிலும் மறைந்து கிடக்கும் வன்முறைக்கான நியாயங்களையும் காந்தி நிராகரித்தார். நடைமுறையிலிருந்த மரபார்ந்த செயல்களை தீவிரமாக மாற்றும் பிரச்சாரத்தை அவர் பழமைவாத குரலிலேயே மேற்கொண்டார். இது வேதாகம கொள்கைகளில் அவரது ஆக்கபூர்வ பங்களிப்புக்குச் சான்றாகும்.

வன்முறை பற்றிய காந்தியின் விளக்கம் அவரது ஆத்மீக நம்பிக்கைகளில் இருந்தே உதித்தது. மகாபாரதத்தில் தீயவர்களின் பக்கம் நல்லவர்களான பீஷ்மரும், துரோணரும் இருந்தார்கள் என்ற உண்மை தீமை தன்னளவில் தனித்து இந்த உலகில் வளர முடியாது என்பதன் அடையாளமே என்பது காந்தியின் கருத்து. இதை அவர் 1926இல் எழுதினார். கடைசி வரை நம்பினார். 'குண்டர்கள் ஆகாயத்திலிருந்து விழுவதில்லை. பிசாசுகள் போல பூமியிலிருந்தும் வருவதில்லை. அவர்கள் சமுதாய சீரழிவின் விளைவாகும். ஆகவே, சமுதாயம் தான் அவர்களது இருப்புக்கு பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும். எமது அரசியல் அமைப்பில் அவர்களை ஊழலின் சின்னமாகவே பார்க்க வேண்டும்" என்று காந்தி 1940இல் எழுதினார். "குண்டர்கள் மீது பழிசமத்துவதன் மூலம் நாம் பொறுப்புக்களிலிருந்து விலகுவதைக் கண்டிக்கிறேன். எப்போதும் நாம் குண்டர்கள் மீதே பழி போடுகிறோம். ஆனால், அவர்களது சிருஷ்டிக்கும், ஊக்கத்திற்கும் நாமே காரணம்" என்று 1946இல் கலவரங்களின் போது காந்தி கூறினார். அதோடு 1947இல் இடம்பெற்ற வன்முறையின் உச்சத்தில், "சமாதானத்தை நேசிக்கும் குடிமக்கள் என்ற வகையில் பொறுப்பை நாம் கையில் எடுத்து குண்டர்களைத் தனிமைப்படுத்த வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. அகிம்சையும், ஒத்துழையாமையும் தான் சர்வதேச பரிகாரம். நல்லது தானாகவே இயங்கும்; தீமை இயங்காது. நல்ல மரத்தில் முளைக்கும் ஒட்டுண்ணி போன்றது. அதற்கான ஆதரவு மறைந்தவுடன் அதுவும் இல்லாதொழிந்து விடும்" என்று

காந்தி கூறினார். இவைகள் எல்லாம், இந்தியா சுதந்திரம் பெறுமுன் நவகாளியிலும், கல்கத்தாவிலும் இடம்பெற்ற மிக மோசமான வகுப்புக் கலவரங்களில் காந்தி தலையிட்ட போது அவருக்குக் கிடைத்த உள்ளூர்வர்கள் ஆகும். 1947 ஆகஸ்டில் காந்தியின் பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களில் ஆயிரக்கணக்கான இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் கலந்து கொண்டதும், நால் பிதிரி கொண்டாடியதும் சமகால நோக்கர்களுக்கு அதிசயமாகத் தெரியும். பின்வரும் தந்தியை வைசிராய் மவுண்ட் பேட்டன் காந்திக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

'அன்பார்ந்த காந்திஜி அவர்களே. பஞ்சாபில் எம்வசம் ஐம்பத்தையாயிரம் இராணுவத்தினர் இருந்தும் பெரும் கலவரம் மூண்டிருக்கிறது. ஆனால், வங்காளத்தில் ஒரேயொரு வீரர் மட்டுமே இருந்தும் அங்கு கலவரம் இல்லை. ஓர் இராணுவத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற வகையில் அந்த தனிமனித காவற் படைக்கு எனது காணிக்கையைச் செலுத்த அனுமதியுங்கள்." கல்கத்தாவில் இனங்களுக்கிடையே சமாதானத்தையும், நல்லெண்ணத்தையும் உருவாக்கிய காந்தியின் சேவைகளைப் பாராட்டி டெல்லி அரசியல் நிர்ணய சபையில் முஸ்லிம் லீக் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. ஒரு மாதத்திற்குள் கலவரம் மீண்டும் வெடித்த போது, காந்தி உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டார். அப்போது முன்னொரு போதும் இல்லாத வகையில் ஐரோப்பியரின் தலைமையிலான பொலிஸ் படையும் காந்திக்கு ஆதரவு தெரிவித்து, 24 மணி நேர உண்ணாநோன்பைக் கைக்கொண்டதையும், இரத்த வெறி பிடித்த குண்டர்கள் தமது ஆயுதங்களை கையளித்ததையும் கல்கத்தா கண்டது. படுமோசமான காங்கிரஸ் விரோத நிலைப்பாடுடைய ஸ்டேட்ஸ்மன் என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் 'திரு காந்தி என்று குறிப்பிடுவதற்கு பதில் மகாத்மா என்று இனி அழைப்போம்" என்று எழுதியிருந்தார். 1947இன் சம்பவங்களை காந்தியின் வாதங்களின் படி விபரிப்பதாயின், அவை நாகரீக சமுதாயத்துக்கும், குண்டர்களுக்கும் இடையே சமூகத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிரிவு மட்டுமல்ல; ஒவ்வொரு தனிமனித ஆத்மாவுக்குள்ளும் அகிம்சைக்கும் வன்முறைக்கும் இடையில் நடைபெறும் போராட்டமும் ஆகும்.

பலர் நினைப்பது போல காந்தி ஒன்றுக்கும் உதவாத இலட்சியவாதியல்ல. பூரணமான அகிம்சை என்பது சகலவித செயற்பாடுகளையும் நிறுத்திக் கொள்வது என்பதை காந்தி அங்கீகரித்திருந்தார். பொதுமக்கள் இதைப் பின்பற்ற வேண்டிய தேவை உள்ளது என்ற கருத்தோடு இது ஒத்துப்போக முடியாது. அவர் அடக்குமுறையாளரின் வன்முறைக்கும், அடக்கப்படுபவரின் வன்முறைக்கும் இடையே வேறுபாட்டைச் செய்தார். காந்தியின் கருத்துப்படி, தற்காப்பு வன்முறை, தாக்குதல் வன்முறையை விட உயர்ந்த அறநெறி சார்ந்ததாகும். 'சுயநலத்துக்காக அடுத்தவர்க்கு துயரம் விளைவித்தல் அல்லது அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்றே செய்தல்" என்ற அர்த்தத்தில் தான் வன்முறை பற்றிய வரைவிலக்கணம் தங்கியுள்ளது. சுய அக்கறையையும், தன்னைத்தையும் அவர் வேறுபடுத்திப் பார்த்தார். முதலாவது ஒருவர் மனிதாபிமானத்துடன்

கூடிய கௌரவமிக்க வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கான அத்தியாவசிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக் கொள்வது; அடுத்தது ஒருவர் ஏனையவர்களின் நலன்களுக்கு மேலாக தனது நலனை முன்னிறுத்துவதும் ஏனையவர்களின் செலவில் தன்னலனை அடைய முயற்சிப்பதும் ஆகும். வன்முறைக் கருத்துக்கள் ஆபத்தானவை. ஏனெனில் அவற்றை அடைவதற்கான நிலைமைகளை அவை ஏற்படுத்துகின்றன. அடுத்தவரைத் தாழ்த்துவதும் ஒருவரை வன்முறைதான். அரசு என்பது நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்டதும், குவிக்கப்பட்டதுமான ஒரு வன்முறையின் வடிவம் என்பதை காந்தி ஏற்றுக்கொண்டார். இத்தகைய வன்முறை அநீதியான சுரண்டல் சமுதாய முறையைப் பேணிப் பாதுகாக்கவே பெரும் பாலும் தேவைப்படுகிறது என்றும் நம்பிக்கை கொண்டார். அந்த நிலைமைகளில் கோழைத்தனத்தை விட வன்முறையைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம் என்றும் அவர் வாதிட்டார். கொடூரமான அநீதியும், தவறுகளும் நடக்கும் போது அகிம்சையை நியாயப்படுத்தி செயலற்று இருப்பதை அவர் எதிர்த்தார். பாலியல் வல்லுறவுக்குப் பலியாகும் ஒருவர் அதை சாத்வீகமாக எதிர்க்க முடியாவிடில் வன்முறையினால் எதிர்ப்பதை காந்தி ஆதரித்தார். இறுதியாக எவ்வாறாயினும், அறிஞர் பிக்கு பாரேக் சொல்வது போல், "வன்முறையின் ஆதிக்கத்தை வன்முறையை மேலும் அதிகரிப்பதன் மூலம் வீழ்த்த முடியாது" என்பதில் காந்தி நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். மனித சுயநலத்தின் பொருட்டு இயற்கையை அழித்தல், அரசின் பலாத்கார நிறுவனத்தைப் பேணுவதற்கான அவசியம். அடக்குமுறையை எதிர்ப்பது என்ற பெயரில் புரட்சி வன்முறையைப் பிரயோகித்தல் என்று வன்முறைக்கு பொதுப்படையான நியாயம் கற்பித்தல் மிகவும் அபாயகரமானது. 'மனித வாழ்வில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வரையறை கொண்ட வன்முறை ஒரு பொது நியாயப்பாட்டை மிக இலகுவாகப் பெற்றுவிட்டது பற்றி காந்தி ஆழ்ந்த கவலை கொண்டிருந்தார்" என்று பாரேக் கூறுகிறார். அதாவது "புறநடைக்குப் பதிலாக வன்முறையே சட்டமாகி விட்டது". இப்படி நிகழ்வதால் மனிதர் மாற்று நடவடிக்கைகளைத் தேடுவதை கைவிட்டு புறநடைகளையே தமக்குச் சாதகமாக ஆக்கிக் கொண்டார்கள். இதுதான் சமூக அரசியல்வாதிகள், அகிம்சையில் தம்மைப் பயிற்றுவித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று காந்தி வலியுறுத்துவதின் பிரதான காரணம். இவரது அர்த்தத்தில் அகிம்சைப் பயிற்சியென்பது வன்முறையற்ற நிலை என்பது மட்டுமல்ல, காருண்யம், அன்பு என்ற விழுமியங்களையும் உள்ளடக்கியதாகும். அகிம்சையை ஒரு தார்மீக நிலைக்கு உயர்த்துவதன் மூலம் சமூக அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்படும் போது தவிர்க்க முடியாமல் தோன்றும் வன்முறையை குறைக்கலாம் என அவர் நம்பினார். இதை முழுமையாக அடைய முடியாவிட்டாலும் கூட, அகிம்சை ஒரு இலட்சியமாக தொழில்பட்டது. இவ்வாறு இல்லாவிட்டால் சமுதாயத்துக்கு நியம அளவுகோல்கள் கிடையா. இவற்றைக் கொண்டுவர எமது நடவடிக்கைகளை நாம் மதிப்பிட வேண்டும்.

மண்டேலாவின் விடுதலைக்கான நீண்ட பயணம்

இன்றைய சமகால உலகில் நெல்சன் மண்டேலா அளவுக்கு நிகரான ஆளுமை கொண்ட சிறந்த அரசியல்வாதி எவரும் இல்லை. நிறுவெறி அமைப்பை உடைத்தெறிவதில் அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பு அவரது விறுவிறுப்பான உண்மை வாழ்க்கைச் சரிதம் போல் வேறெதும் இல்லை. அவர் உலகெங்கணும் சகல இன மக்களதும் உண்மையான அன்பைப் பெற்று வருவது இதைப் பறைசாற்றும். மண்டேலா இல்லாதுவிட்டிருந்தால் இனத்துவேஷத்துக்கு எதிரான போராட்டமும், அதையொட்டி எழக்கூடிய பயங்கர நிலைமைகளும், நிறுவெறியமைப்பின் இறுதியான வீழ்ச்சியும் மிக அதிகமான வன்முறையுடன் கூடியதாய் நடந்திருக்கும். இவ்வாறு பார்த்தால் மிகத் தீவிர வன்முறையை மூட்டக்கூடிய சூழ்நிலையில், ஒப்பீட்டு அளவில் குறைந்த வன்முறையுடன் பிரச்சினைகளைக் கையாள்வதற்கு மண்டேலா பங்காற்றினார். ஆகவே, இது விடயத்தில் அவரது கருத்துக்கள் அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. பலராலும் பாராட்டப்படும் அவரது நூலாகிய "விடுதலைக்கான நீண்ட பயணத்தில்" அகிம்சை பற்றி அவர் குறிப்பிடும் போது, "அகிம்சை என்பது காரிய சாத்தியமான ஒரு விடயமா என்று பார்க்கப்பட்டதேயன்றி, அறநெறிக் கொள்கையாகப் பார்க்கப்படவில்லை" என்று பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். "என்னைப் பொறுத்தவரை அகிம்சை ஓர் அறநெறித்தத்துவம் அல்ல; அது ஓர் உபாயமே. செயல்திறனற்ற ஓர் ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்துவதில் எவ்வித அறநெறி நன்மையும் கிடையாது" என்கிறார். அவரது நிலைப்பாடு அவருக்கு ஏற்பட்ட நிர்ப்பந்தத்தால் வந்தது. ஆனால், தத்துவார்த்த மட்டத்தில் (பயன்பாட்டியல் என்று கருதப்படலாம்) பயன்பாடுதான் நன்மையின் அளவுகோல் என்பது அளவுகோலே அல்ல. பிரித்தானிய அரசுக்கும், ஆபிரிக்க மக்களுக்கும் எவ்வித அரசியல் உரிமையையும் அனுமதிக்காத வெள்ளை இன மேலாதிக்க அரசுக்கும் இடையே மண்டேலா வேறுபாடு காட்டினார். பிரித்தானிய அரசு அமைதியான எதிர்ப்புகளுக்கு வன்முறையைப் பிரயோகிக்கவில்லை என்றார். ஆனால், அது தவறு. ஜாலியின்வாலபாக்கில் இருந்து 1930 ஆரம்பம் வரை இந்தியாவில் நடந்த மக்களின் ஒத்துழையாமைப் போராட்டங்களில் பிரித்தானிய அரசு வன்முறையைப் பாவித்த பல உதாரணங்கள் உண்டு. எனினும் சகல கறுப்பு இன மக்களையும் பிரித்து வைத்து, தனியான வாழ்விடங்களில் அடைத்து வைக்கும் நிற ஒதுக்கல் அரசில் நடவடிக்கைகள், பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் இந்தியர்களுக்கு நடந்தவைகளை விட மோசமானவைதான்.

அகிம்சை என்பது ஒரு உபாயமேயன்றி, அறநெறி அணுகுமுறையல்ல என்ற நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்த போதும் தென்னாபிரிக்காவில் ஒரு உள்நாட்டு யுத்தம் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கவே மண்டேலா தீவிரமாக முயற்சித்தார். ஆபிரிக்கத் தேசிய காங்கிரஸின் இராணுவப் பிரிவின் தளபதி என்ற வகையில், அவரது வன்முறை மக்களை இலக்காகக் கொள்ளாமல், இராணுவ நிலையங்களை நாசமாக்குவதையே குறிவைத்தது. இது வன்முறைப் பிரயோகம்

பற்றிய அவரின் ஆழ வேரூன்றிய சமநிலை மனப்பான்மையையே புலப்படுத்துகிறது. தான் கிராமப்புறத்தில் மறைவு வாழ்வு வாழ்ந்த காலத்தில் குருவி ஒன்றை சுட்டு வீழ்த்திய சம்பவத்தை தனது நூலில் விபரிக்கிறார். வீட்டுச் சொந்தக்காரரின் ஐந்து வயது மகன் இறந்த பறவையைப் பார்த்து கண்ணீர் மல்க, ஏன் இந்த பறவையைக் கொன்றீர்கள், அதன் தாய் கவலைப்படுமே என்றான். இதைக் கேட்டவுடன் தனது உணர்வில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை மண்டேலா நினைவு கூருகிறார். "எனது கர்வமான மனநிலை உடனடியாக வெட்கமாக மாறியது. இச்சிறுவன் என்னை விட மனிதாபிமானம் மிக்கவன் என்றுணர்ந்தேன்". வளர்ந்து வருகின்ற கெரில்லா படையின் தளபதிக்கு இது ஒரு அவமான உணர்வாகும். ஆழமான அகிம்சா உள்ளுணர்வுடைய (தான் ஒரு அகிம்சாவாதி அல்ல என்பதில் அவருக்குத் தெளிவு இருந்தது) ஒருவராலேயே குருவியைச் சுட்ட சம்பவத்தில் தத்துவார்த்த பாடத்தைப் படிக்க முடியும்.

மண்டேலாவின் நூலில் இத்தகைய அகிம்சைக்கும், வன்முறைக்கும் இடையிலான ஈடாட்டம் நிறைய உண்டு. ஆனால், அவை அவரது ஆளுமையை உயர்த்துகின்றனவேயன்றி, குறைக்கவில்லை. அது ஏன் அப்படி? ஏனெனில் காந்தியைப் போல அவரது வாழ்க்கையும், செயல்களும் வாய்ச்சொல்லையும், தத்துவங்களையும் நிறையப் பேசுகின்றன. தான் வாழ்நாள் முழுதும் எந்த அரசுக்கு எதிராகப் போராடினாரோ அதே அரசின் தலைவராக உயர்ந்தார். அதற்காக அதிகாரத்தைத் தேடித்தான் அவர் போராடினார் என்று சொல்வது அவருக்கு அநீதி இழைப்பதாகாதா? ஒரு கொடிய பொலிஸ் ராஜ்ஜியத்தை நடத்தி, தன்னை மூன்று தசாப்தங்களாக சிறையில் அடைத்து, தனது தாயின் மரணச் சடங்கில் கூட கலந்து கொள்ள அனுமதிக்காத அரசின் மீது அவர் எவ்வித வெறுப்பையும் காட்டவில்லை. இப்பண்பு, அம் மனிதாபிமானியின் கௌரவம் ஒருபோதும் களங்கப்படவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. இவரது இந்தக் குணம்சம்தான் உணர்ச்சி வெகத்தை பிரதிபலனுக்குத் தூண்டியது என்று நான் நினைக்கிறேன். இதுவும் வன்முறைக்கு ஓர் அடிப்படையாகும். தனது நோக்கத்தை அடைவதற்காக தனது எதிரிகளைக் கீழ்மைப்படுத்தும் அவசியம் அவருக்கு இருக்கவில்லை. இதனால் தான் நிறுவெறிக்கு எதிரான போராட்டம், புரட்சிகர வன்முறையாலும், பயங்கரவாத வழிமுறையாலும் வெற்றி பெறவில்லை. மாறாக சர்வதேச எதிர்ப்பின் முன்னால் நிறுவெறி அரசியல் தத்துவ, நிறுவனங்கள் வீழ்ந்து நொருங்கின என்று சொல்லப்படுகிறது.

சத்தியம் என்ற சொல் பல அர்த்தங்களையுடையது. குறைந்தபட்சமாக யதார்த்தம், இலட்சியம் என்பவற்றை அது கருதலாம். எவ்வாறாயினும், ஒரு தேடல், ஒரு இலட்சியம், ஒரு நியமம் என்பவற்றை அது உள்ளடக்கி இருக்கிறது. இதை ஒரு போதும் முழுமையாக அடைய முடியாவிட்டாலும், முயற்சிப்பது பலனுடையதாகும். எனினும், சிலருக்கு சத்தியம் என்பது ஒரு தேடல் அல்ல; அது ஒரு வெளிப்படுத்தல். ஒரு வெளிப்படுத்தப்பட்ட உண்மை இன்னொரு வெளிப்படுத்திய உண்மைக்கு மாறாக செல்லாவிட்டால் முரண்பாடு ஏற்படாது.

ஆனால், நிஜ வாழ்வில் ஒரு உண்மையைப் பின்பற்றுபவர்கள், ஏனைய நம்பிக்கையாளர்களோடு சகவாழ்வு நடத்த விரும்புகிறார்கள் இல்லை. தமது நம்பிக்கைதான் முற்றான உண்மை என்று நம்பி, ஆயுதங்களை ஏந்தத் தொடங்கி யிருக்கிறார்கள். இந்த முற்றுண்மை என்ற விடயம் தான் வேறுபாடுகளைத் தாங்க முடியாமல் வன்முறையில் கிளர்ந்து எழுகிறது. வன்முறைக்கு எதிரான காந்தியின் வாதங்களை விரிவுபடுத்தி "திருத்த முடியாத செயல்களை நியாயப்படுத்த தவறேயற்ற அறிவு வேண்டும்" என்று பாரேக் கூறுகிறார். குறைவற்ற அறிவாளர்கள் விரைவிலோ, பிந்தியோ திருத்த முடியாத செயல்களில் ஈடுபட்டு விடுவார்கள் என்று நான் கூறுவேன். இதைக் கவனமாக ஆராய்ந்தால் அரசியல் போக்குகள் (அவை இடதுசாரியாக அல்லது வலதுசாரியாக இருந்தால் என்ன) ஏன் வன்முறை வழிகளின் திறனில் மறைவாகவோ, வெளிப்படையாகவோ நம்பிக்கை வைக்கின்றன என்பதும், ஏன் இது ஒரு அதிகாரத்துவக் கொள்கை அடிப்படையில் கட்டப்படுகிறது என்பதும் புலனாகும். இதனால் தான் காந்தி எப்போதும் சத்திய சோதனை பற்றிப் பேசுகிறார். தேடல் எப்போதும் அகிம்சை மீதான வெளிப்படையான பற்றுதலின் அடிப்படையில் செய்யப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். 1919இல் நடந்த எதிர்ப்பார்ப்பாட்டங்களின் பின் அகமதாபாத்தில் நியமிக்கப்பட்ட சீாகுலைவு விசாரணைக் கமிட்டியின் முன் காந்தி ஆஜரான போது, சட்டத்தைப் பேணுவதற்கும், சட்டத்தை மீறுவோரைத் தண்டிப்பதற்கும் கடமை பூண்ட கவர்னர்களின் நிலைமையை யோசித்துப் பார்க்கும்படி லார்ட் ஹன்டர் காந்தியிடம் வினாவினார். "நீதியற்ற சட்டங்களை எதிர்த்துப் போராடும் அகிம்சாவாத சத்தியாக்கிரஹிகள் தான் உண்மையான, சிறந்த அரசியல் அமைப்பைப் பேணுபவர்கள்" என்று காந்தி விடைபகர்ந்தார். நீதியான சட்டம் எது, அநீதியான சட்டம் எது என்பதில் அபிப்பிராய வேறுபாடுகள் இருக்கலாம் என்று ஹன்டர் கூறிய போது, இதனால் தான் அகிம்சாவாத சத்தியாக்கிரஹி ஒருவர், சுதந்திரமாக நீதி வழங்கும் உரிமையை தனது எதிரியிடம் விட்டுவிட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறேன் என்று காந்தி பதிலிறுத்தார். "எவ்வளவு நேர்மையுடன் ஒருவர் உண்மையைத் தேடுகின்ற போதிலும் உண்மை பற்றிய அவரது கருத்துக்கள், அது பற்றிய ஏனையவர்களின் கருத்துக்களை விட வேறுபாடாக இருக்கலாம். அச்சமயத்தில் எவ்வாறு உண்மையைத் தீர்மானிப்பது?" என்று காந்தியை மடக்க வேண்டும் என்று நினைத்து கமிட்டி அங்கத்தவரில் ஒருவரான சர் சிமன்லால் சேதல்வாத் வினாவினார். உண்மை பற்றி இவ்வாறு பலவித அர்த்தங்கள் இருப்பதால் தான் போராட்டத்துக்கு அனுசரணையாக அகிம்சையை வலியுறுத்துகிறேன் என்று காந்தி மீண்டும் தமது நிலைப்பாட்டை விளக்கினார்.

இங்கே தான் உண்மையின் பல பக்க அடையாளங்கள், அர்த்தங்கள், நிராகரிப்புக்கள் பற்றிய சூடான தத்துவார்த்த விவாதத்தில் ஆழமான எளிய பங்களிப்பு காணப்படுகிறது என்பது எனது கருத்து. காந்தி ஒரு ஊகிப்பு தத்துவவாதியல்ல. ஆனால், அவரது நிலைப்பாடு சமகால (பின் நவீனத்துவ)

ஒப்பீட்டுக் கொள்கையின் விளைவுக்கு ஒரு வழிகாட்டுகிறது. அதாவது, அர்த்தங்களின் பல்பக்கத்தன்மையை ஒத்துக்கொள்ளுமிடத்து, வழங்கப்படும் நியாயத் தீர்ப்பின் நியம விதி பற்றியது. இந்தப் பல்பக்கத்தன்மையை காந்தி ஏற்றுக்கொள்கிறார். ஆனால், சகல ஒப்பீட்டு உண்மைகளையும் நிர்ணயிக்கக் கூடிய அறநெறி நியமம் ஒன்று உண்டு என்பதை வலியுறுத்துகிறார். அதாவது அகிம்சையை அடைவதில் அவற்றின் பங்களிப்பு என்ன என்பதே அந்த நியமம் ஆகும். இந்த முறையில் காந்தி ஒரு ஆழமான சம உரிமை மனிதாபிமான வாதியாவார். அவர், மக்கள் மத்தியில் நிலவும் கலாசார, சமய, அரசியல் வேறுபாடுகளால் மக்களைப் பிரித்துப் பார்க்க மறுத்துவிட்டார். இதனால் காந்தி தமது பகுப்பாய்வு அறிவுத்திறனைக் கைவிட்டார் என்றோ சமய மரபுகள் கலாசாரம் சிந்தனை முறைமைகள் பற்றிய தமது மதிப்பீட்டை செய்யாது விட்டார் என்றோ அர்த்தமாகாது. அவர் இறக்கும் வரை, தாமே ஆலோசித்து, சொந்த தீர்மானங்களை எடுத்து, இந்து சமய நடைமுறைகளைப் பின்பற்றினார். மற்றவர்களின் நம்பிக்கைகளைப் பழித்துரைக்கும் தாழ்மைக்குணம் அவரிடம் இல்லை. அவர் எதை எதிர்பார்த்தார் என்றால் விவாதங்கள் மூலம், வேற்றுமைகளைக் கடந்து, (அல்லது வேற்றுமை இருக்கக்கூடிய நிலையிலும்) மனித கௌரவத்துக்கு பொருத்தமான வகையில் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காணப்பட ஒரு வழி தேவை என்பதைத்தான் சமுதாயம் தன்மீது தானே கட்டவிழ்த்துவிட்ட அழிவுகளுடன், வன்முறையற்ற கலாசாரத்துக்காக ஆயத்தம் செய்வதை பார்க்கும் போது திகைப்பு ஏற்படுகிறது. ஒரு மதிப்பீட்டின் படி எமது நூற்றாண்டில் 250 யுத்தங்களும், 110 மில்லியன் மரணங்களும் சம்பவித்துள்ளன. கடந்த தசாப்தங்களில் அதிக விகிதாசாரத்தில் குடிமக்கள் மத்தியில் இவை நடந்துள்ளன. தற்போதைய (குறைக்கப்பட்ட) அணு ஆயுத இருப்புக்களின் வெடிப்புச் சக்தித்திறன் 8000 மெகா டன்கள் ஆகும் (8000 மில்லியன் தொன் டி.என்.டி). இது இரண்டாவது உலக யுத்தம், கொரிய யுத்தம், வியட்நாமிய யுத்தம் ஆகியவற்றில் வெடிக்க வைக்கப்பட்ட வெடி பொருளைப் போல 727 மடங்கு அதிகமாகும். 1960-94க்கும் இடையில் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகள் ஆயுதக் கொள்வனவுக்காக 775 பில்லியன் டாலர்களைச் செலவழித்துள்ளன. இது உலக ஆயுத வியாபாரத்தில் 69% சதவீதமாகும். 1995இல் 224 மில்லியன் ஆண்களும், பெண்களும் இராணுவத்தில் இருந்தனர். இதில் 65% சதவீதம் அபிவிருத்தியடையும் நாடுகளில் இருந்தது. சீரழிக்கப்பட்ட ஆட்சியாளர்களின் செயல்களுக்காக வளர்ந்துவரும் நாடுகளின் மக்கள் இந்த விலையைச் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. மனிதகுலம் மரண விருப்பத்தினால் வசீகரிக்கப்பட்டதென்றே அறிவு உலகம் கொள்ள வேண்டும். இறுதியில் அகிம்சையின் இன்னொரு வடிவம் கட்டுப்பாடு ஆகும். இந்தியாவில் ஜனநாயகம் உரிய முறையில் வளர நீண்ட காலம் எடுக்கும் என்ற நிலையிலும், கட்டுப்பாட்டின் மேல் காந்திக்கு இருந்த பற்று சமூகத்தில் பல விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இன்று இந்தியக் குடியரசின் கதிபற்றி கலங்குவதும், அதன் தோல்விகளுக்கு அதைத் தோற்றுவித்தவர்களையே குறை சொல்வதும்

நாகரீகமாகிவிட்டது. வல்லரசுகளின் அழுத்தமும், பூகோளமயமான முதலாளித்துவ துரித வளர்ச்சியின் விளைவுகளும், எமது ஆட்சியாளர்களின் சுயநலன்களும், ஜனநாயகத்தின் தோல்விக்கு அதிக பொறுப்பு வகிக்க வேண்டியவை என்று ஆராய்வது பொருத்தமாயிருக்கும். இந்தியா இதுவரை சர்வாதிகாரத்துக்கு அடிபணியவில்லை என்பதையும், வகுப்பு வாதத்திற்கோ இராணுவ ஆட்சிக்கோ இடம் கொடுக்கவில்லை என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இதற்கான ஒரு காரணம் தேசிய விடுதலைக்கான வெகுஜன இயக்கத்தின் பங்களிப்பே. அதன் பலவீனங்களுக்கு மத்தியிலும் இந்த வெகுஜன இயக்கம் வன்முறையற்ற அரசியல் வழியில் தனது இறைமையைப் பெற்றுக்கொண்டது. நாள்தோறும் டெல்கியில் காந்தி சமாதியைத் தரிசிக்க வருபவர்களில் (காந்தி கொலை செய்யப்பட்ட இடம்) பெரும்பாலான கிராமவாசிகள் மகாத்மாவின் நினைவை பக்தி சிரத்தையுடன் போற்றுகிறார்கள். நாட்டின் பிரமுகர்கள் காந்தியை ஒரு விக்கிரக நிலைக்குத் தாழ்த்தியிருக்கலாம். மத்திய வர்க்கத்தினர் அறியாமையுடனும், அலட்சியத்துடனும் நடத்தலாம். ஆனால், எளிமையான இந்திய மக்கள் அவரை இன்று வரை மறக்கவில்லை. மனித குலத்தின் நிரந்தர இடம்பிடிக்கக்கூடிய உயிர் நாடியை அவர் தொட்டிருக்கிறார் என்று நான் நம்புகிறேன். கட்டுப்பாடும், காரணியமும் மனித குலம் தொடர்ந்து வாழ்வதற்கு அவசியமான குணாம்சங்களாகும். கொடுமை குறைந்த, மனிதத்துவம் மிக்க உயர் நாகரீகமுடைய ஓர் அரசின் நிலைபேற்றை வேண்டுவதாயின், அதை அடைவதற்கான மூச்சும், துடிப்பும் காந்தியின் வாழ்க்கையினாலும், அவரது அகிம்சை தத்துவத்தினாலும் பெருமளவில் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம்

கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம் ஒரு அறிஞரும், சர்வதேச செயற்பாட்டாளரும் சட்ட சபை உறுப்பினரும் ஆவார். அத்துடன் அவர் ஒரு வழக்கறிஞர் சமூக விஞ்ஞானி, அரசியல்வாதி. முரண்பாடுகளால் பிளவுண்டு இருக்கும் சமூகங்களில் அரசியல் மற்றும் அரசியல் யாப்பு சவால்களையும் எதிர்கொள்ளும் வகையில் அவரது அறிவு சார்ந்த வேலைகள் அமைந்தன. ஜனநாயக மாற்றீடுகளையும், மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும், வளர்த்தெடுக்கவும் தேவைப்படும் நடவடிக்கைகளையும் உறுதிப்படுத்தும் வகையில் சமூக அமைப்புகளைப் பலப்படுத்தி, அவற்றின் ஆற்றல்களை அதிகரிப்பதற்கு வேண்டிய நிறுவனங்களையும், வளங்களையும் ஒரு செயற்பாட்டாளர் என்ற ரீதியில் கட்டியெழுப்பினார். ஒரு சமாதான ஏற்பாட்டாளர் என்ற முறையில் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையைக் கருத்தொருமை, பேச்சுவார்த்தை, யாப்புச் சீர்திருத்தம் என்ற அடிப்படையில் அகிம்சை வழி மூலம் தீர்ப்பதற்கு முயற்சி செய்தார். இலங்கையின் சகல சமூகத்தவர்க்கும் மனித கௌரவம், மனித உரிமைகள் சமாதானம் என்பவற்றுக்காக அவர் 'இயங்கிக்கொண்டிருந்த சூழ்நிலையில் 1999ஆம் ஆண்டு ஜூலை 29இல் கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம் கொல்லப்பட்டார்.

அவரது சமீபத்திய வெளியீடுகளில், "மனித உரிமைகள்; ஜனநாயகமும் குடிமக்கள் சமூகமும்" (1996), "குடிமக்கள் ஒத்துழையாமை" (1997) என்ற நூல்கள் அடங்கும்.

மரண தண்டனை விதிக்கும் பிரேரணைக்கு எதிராக 1999இல் ஜூன் 15ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் அவர் ஆற்றிய அவசரகால உரைகளில் ஒன்றுதான் இந்நூலில் வரும் "சமாதானமும் வாழ்வின் புனிதமும்" என்ற கட்டுரை. "கசப்பான வரலாற்றை மாற்றி அமைத்தல்; தேர்ந்த பாராளுமன்ற உரைகள்"; நீலன் திருச்செல்வம், இனத்துவக் கற்கைக்கான சர்வதேச நிறுவனம், பக்கம் 126-131, கோயில் பதிப்பிக்கப்பட்டது, லிசா எம் பதிப்பு 2000.

சமாதானமும் வாழ்வின் புனிதமும்

நீலன் திருச்செல்வம்

யுத்தத்தை நிறுத்தி பேச்சுவார்த்தையை மீண்டும் ஆரம்பிக்குமாறு நாம் இரு பகுதியினருக்கும் தொடர்ந்து வேண்டுகோள் விடுத்து வருகிறோம் என்பதை இங்கு நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். 1995 மே மாதம் யுத்த நிறுத்தம் முடிவுற்ற போது, சாதாரண பொது மக்கள் மேல் யுத்தம் ஏற்படுத்தக்கூடிய பயங்கர விளைவுகளைக் குறிப்பிட்டு, எமது விரக்தியை வெளிப்படுத்தினோம். அன்றிலிருந்து, இடப்பெயர்வு, மனிதத் துன்பம், சொத்தழிவு, போராளிகள் பொதுமக்களிடையேயான வீணான உயிரிழப்பு ஆகியவற்றுக்கு முடிவு கட்டும் வகையில், இரு பகுதியினருக்கும் தொடர்ந்து கோரிக்கைவிட்டது எம்மைப் போல வேறு எந்த அரசியல் இயக்கமும் செய்யவில்லை. இந்த விடயத்தில் ஏதாவது ஐயம் அல்லது உறுதியின்மை இருந்தால், நான் மீண்டும் எமது அரசியல் நம்பிக்கையின் தாரகமந்திரம் அகிம்சை தான் என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். யுத்தக் களத்திலோ அன்றி வேறெங்காகிலும் நாம் மரணத்தை ஒரு போதும் மகிமைப்படுத்த முடியாது, மறுபுறம், வாழ்க்கையை நாம் மதித்துக் கொண்டாட வேண்டும். அச்சமின்றி வாழ்க்கையையும், அதன் புனிதத்தையும் பாதுகாக்க வேண்டும். இதுவே அடிப்படையான விழுமியமாகும். வாழ்வின்றி விடுதலையும், சகல உரிமைகளும் அர்த்தமின்றிப் போகின்றன.

இரு தரப்புக்குமிடையே தொடரும் நம்பிக்கையற்ற சூழலில், பேச்சு வார்த்தைகளில் ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்கள் பற்றி நாம் குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. ஆனால், அந்த நம்பிக்கையின்மை வெற்றி கொள்ளப்பட வேண்டும். தெற்கிலே கருத்தொற்றுமை ஏற்படுவதில் தோன்றியுள்ள ஏமாற்றங்கள், குழுக்களிடையே நடைபெறும் கொலைகள், தமிழ் முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளிடையே இணக்கமின்மை என்பனவும் சிக்கல்களை தோற்றுவிக்கின்றன. இத்தகைய இடங்களுக்கு மத்தியிலும், பரவலான மக்களின் ஆதரவைப் பெறக்கூடிய விதமாக, ஒரு பேச்சுவார்த்தைக் கட்டமைப்பை உருவாக்கக் கூடுதல் முயற்சி செய்ய வேண்டியது அவசியம். அத்தகைய ஒரு பேச்சுவார்த்தைக் கட்டமைப்பு, சர்வதேச மனித உரிமைச் சட்ட நியதிகளையும், சமாதானம், இயல்பு வாழ்க்கை, குடிமக்கள் சமூகம், ஜனநாயக நெறிமுறை என்பவற்றை மீளக் கொண்டு வருவதற்கான உறுதிப்பாடுகளையும்,

இரு பக்கமும் குறைந்தபட்ச அளவில் ஏற்கும் வகையிலாவது உள்ளடக்க வேண்டும். சர்வதேச உரிமைகள் சட்டம் (குடியியல் அரசியல், பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார உரிமைகள் சம்பந்தமான சர்வதேச பிரகடனம்) சிறு பான்மை மக்கள் பற்றிய பிரகடனம், பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் சகல புறக்கணிப்புகளையும் இல்லாதொழிக்கும் பிரகடனம், சிறுவர் உரிமைப் பிரகடனம் என்று பலவகையான பிரகடனங்கள் எமக்கு பல தரப்பட்ட கருத்துக்களையும், தத்துவங்களையும் மிகச் சிறப்பாக தரவல்லன. இவை பேச்சுவார்த்தைகளைச் சிறப்பாகக் கொண்டு நடத்தவும், தகவல்கள் பெற்றுத்தரவும் உதவக்கூடியன. அதேபோல, உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்களின் பிரச்சினைகள், யுத்தக் கைதிகள், மனிதாபிமான நிவாரணம் போன்ற பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முயலும் போது, சர்வதேச சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நியமங்கள் எமக்கு உதவியாய் இருக்கும். இரு தரப்பும், சர்வதேச உரிமைகள் சட்டத்தையும், சர்வதேச மனிதாபிமான சட்டங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு உறுதியாகப் பின்பற்றினால், அது ஒரு முன்னேற்றகரமான நடவடிக்கையாக இருக்கும். நாம் இனிமேலும் யுத்தத்தின் மூலம் சமாதானம் போன்ற அர்த்தமற்ற வார்த்தைகளை யும், வெறும் சலோகங்களையும் நீண்ட காலமாக அவதிப்படும் மக்களுக்கு கூறிக் கொண்டிருக்க முடியாது. உள்நாட்டு அரசியல் நோக்கங்களுக்காக அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் இராணுவக் குழுவின் மேலாதிக்கத்தை வலுப்படுத்துவதற்காக யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவது மன்னிக்க முடியாத குற்றமாகும். நாட்டின் பிரதான எதிர்க்கட்சிக்கு பாரிய தார்மீக அரசியல் பொறுப்புள்ளது. அது இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் ஆக்கபூர்வமான பங்களிப்பை நல்க வேண்டும். அவர்களது அணுகுமுறை சம்பந்தமாக பாராளுமன்றத்தில் பல அங்கத்தவர்கள் தமது விரக்தியையும், ஏமாற்றத்தையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அடிப்படையான அரசியல் பிரச்சினை சம்பந்தமான அவர்களது எதிர்மறை அணுகுமுறைதான் யுத்தத்தையும், முரண்பாட்டையும் நீடிக்க வைக்கிறது. அரசியல் தேவைகளுக்காக, சமாதானம் நல்லிணக்கம் என்பவற்றை புறந்தள்ளி குறுகிய கால அரசியல் லாபம் தேடலாம் என்று யாராவது நம்பினால், அதனால் வரப்போகும் விளைவு பற்றி அவர் தெரிந்திருக்க வில்லை என்று தான் கொள்ள வேண்டும்.

சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையால் 1999 ஜூன் 1இல் வெளியிடப்பட்ட முக்கிய அறிக்கைக்கு உங்கள் கவனத்தை ஈர்க்க விரும்புகிறேன். இந்த அறிக்கை அவசரகாலச் சட்டத்தோடு நேரடி தொடர்புடையதும், சித்திரவதை சம்பந்தப் பட்டதுமாகும்.

எமது அரசியல் யாப்பில் சித்திரவதையைத் தடை செய்யும் ஷரத்து உண்டு. அதை சட்டமூலம் மட்டுப்படுத்தவோ, நிர்வாக நடவடிக்கைகள் மற்றும் அவசரகாலச் சட்டங்கள் மூலம் வரையறைப்படுத்தவோ முடியாது. ஆனால், அரசியல் யாப்பின் உயர்ந்த இலட்சியத்துக்கு மாறாகவே உண்மை நிலவரம் இருக்கிறது. சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை தனது அறிக்கையில் பின்வருமாறு சுட்டுகிறது:

"இலங்கையில் பல வருடங்களாக முறைப்பாடு செய்யப்படும் மனித உரிமை மீறல்களில் சித்திரவதையே அநேகமாகும். விடுதலைப் புலிகளுக்கும் பாதுகாப்புப் படைகளுக்கும் இடையில் தொடரும் யுத்தச் சூழ்நிலையில் இம்முறைப்பாடுகள் தினம் தினம் செய்யப்படுகின்றன. இதை விட, காணிப் பிரச்சினை, தனிப்பட்ட பிரச்சினை தொடர்பாக காவலில் வைக்கப்பட்டவர்களையும், சந்தேகிக்கப்படும் குற்றவாளிகளையும் பொலிஸார் சித்திரவதைக்கு தொடர்ந்து ஆளாக்குகின்றனர்."

சாதாரண குற்றங்களை விசாரிக்கும் போது கூட சித்திரவதை செய்வது சகஜமாகிவிட்டது. அரசால் நியமிக்கப்பட்ட விசாரணைக் குழுக்களுக்குக் கிடைக்கும் முறைப்பாடுகள், உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகள், சர்வதேச மன்னிப்புச் சபைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள அத்தாட்சிகள் என்பவை, சித்திரவதை எந்தளவு பரவியுள்ளது என்பதைப் புலப்படுத்தும். சட்டபூர்வமற்ற கைதுகள், தொல்லைகளை விசாரிக்க நியமிக்கப்பட்ட கமிட்டி, 1998 ஜூலை -டிசம்பரின் இடையில் 47 முறைப்பாடுகளைப் பெற்றது. சித்திரவதைக்குப் பலியான பலருக்கு உச்சநீதிமன்றம் நட்பு வழங்கியது. சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் சமீபத்திய அறிக்கை, அரசியல் கைதிகள், பெண்கள், சிறுவர் மற்றும் குற்ற சந்தேக நபர்கள் சித்திரவதைக்குள்ளாக்கப்படும் புதிய சான்றுகளைத் தந்துள்ளது. அத்துடன் அதிகாரமளிக்கப்படாத இடங்களில் பலர் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது.

சித்திரவதை ஏனைய மனித உரிமை மீறல்களோடு தொடர்புபட்டுள்ளது. முக்கியமாக ஆட்கள் காணாமல் போதல், காவலின் போது மரணம், பாலியல் வல்லுறவு என்பவையுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது. "இலங்கையில் 1980களில் முறைப்பாடு செய்யப்பட்ட காணாமல் போன பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள், பொலிஸ் அல்லது இராணுவத்தின் காவலில் இருக்கையில் மரணமானவர்கள் என்றும் அவர்களது உடல்கள் பின்னர் இரகசியமாக அழிக்கப்பட்டன என்றும் குற்றம்சாட்டப்பட்டுள்ளது" என்று மன்னிப்புச் சபை தெரிவிக்கிறது.

1988 ஜனவரி 1ஆம் திகதியிலிருந்து, காணாமல் போனவர்கள் பற்றி விசாரிக்க முன்று ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தன. 16,750 பேர் காணாமல் போயினர் என்று அக்குழுக்கள் விசாரித்து அறிந்து கொண்டன. 1997ம் ஆண்டில் கூட, காணாமல் போனவர் சம்பந்தமான ஐநா, செயற்குழு 77 முறைப்பாடுகளைப் பதிவு செய்தது. இதுவே எந்த ஒரு நாட்டிலும் இடம்பெற்ற ஆகக்கூடுதலான எண்ணிக்கை. 1989-90களில் 53 நாடுகளில் செய்யப்பட்ட மதிப்பீடுகளின் படி இலங்கையிலேயே அதிகூடிய எண்ணிக்கையானோர் காணாமல் போயினர் என்று ஐநா.செயற்குழு அறிவிக்கிறது. எந்த ஒரு நாட்டைக் காட்டிலும் இலங்கையில் தான் 1997இல் ஆகக்கூடுதலானோர் காணாமற் போயினர்.

சித்திரவதை பற்றி விசாரித்த கமிட்டி, அரசாங்கத்துக்குப் பல விதப்புரைகளைச் செய்தது. ஆனால், ஒரு வருடம் கடந்தும் அர்த்தமுள்ள நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கப்படவில்லை. நான் இரண்டு விதப்புரைகளை

குறிப்பிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். முதலாவது அவசரகாலச் சட்டம், மற்றும் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் என்பவற்றை மீளாய்வது செய்வது. அத்துடன் சித்திரவதைகளுக்கு எதிரான பிரகடனத்துக்கு அமைவாக, காவலில் இருக்கும் போது பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுங்குவிதிகள் தொடர்பாக மீளாய்வது. அத்துடன் முன்பாதகாப்புக்காக காவலில் வைக்கப்படுவது பற்றிய எமது விதிகள் சர்வதேச சட்டத்துக்கு அமைவாக தரமுயர்த்தப்பட வேண்டும்.

சித்திரவதை தொடர்பில் கடந்தகால, நிகழ்கால, வருங்கால முறைப் பாடுகள் யாவும் உடனடியாக, உரியவாறு விசாரிக்கப்பட்டு, அவை சம்பந்தமான சிபாரிசுகள் தாமதமின்றி செயற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது இரண்டாவது விதப்புரையாகும். சித்திரவதை சம்பந்தமான குற்றங்களுக்குத் தண்டனையிலிருந்து தப்பிக்கொள்ளும் தற்போதைய நிலைமை பற்றி உச்ச நீதிமன்றம் பல தடவை ஏமாற்றம் தெரிவித்துள்ளது. 1997இலும், 1998இலும் ஏழு வழக்குகளில் பொலிஸார் குற்றவாளிகள் என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. இவர்கள் மேல், மேலதிக விசாரணை நடத்துமாறும் சிபாரிசு செய்தது. இன்று உயர் நீதிமன்றத்தில் பல பொலிசாருக்கு எதிராகக் குற்றப்பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளன. மன்னிப்புச் சபையும், சித்திரவதைக்கு எதிரான கமிட்டியும் சித்திரவதை புரிவோர் மீது கடும் நடவடிக்கை எடுக்குமாறு தூண்டுகின்றன. சித்திரவதை தொடர்பில் பல விசாரணைக் கமிஷன்கள் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதையும் மன்னிப்புச் சபை சுட்டிக்காட்டுகிறது. பதிலாக, பொருத்தமான அதிகாரங்களுடன் கூடிய ஒரு சுயேச்சையான குழுவே நியமிக்கப்பட வேண்டும். இது இலகுவான நடைமுறைகளைப் பின்பற்றி, சட்டத்தை அமுல்படுத்துவோருக்கு எதிரான சித்திரவதை முறைப்பாடுகளை விசாரிக்கக்கூடியதாய் அமைய வேண்டுமென மன்னிப்புச் சபை வாதிடுகிறது.

வடக்குக், கிழக்கில் இயங்கும் தீவிரவாதக் குழுக்களால் இழைக்கப்படும் சித்திரவதைகள் பற்றியும் மன்னிப்புச் சபை விபரங்கள் தந்துள்ளது. அவற்றில் சில பாராளுமன்றில் அங்கம் வகிக்கும் அரசியல் கட்சிகளாகும். சித்திரவதை புரிதலைத் திட்டவாட்டமாக அவர்கள் கைவிட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அத்தோடு, மன்னிப்புச் சபையின் அறிக்கையில் விபரிக்கப்பட்ட சம்பவங்கள் தொடர்பில் உரிய நடவடிக்கை எடுக்குமாறும் சம்பந்தப்பட்டவர்களை நான் கோருகின்றேன்.

ஜனநாயக வழிக்குத் திரும்பிவிட்டோம் என்று சொல்லிக் கொள்கின்ற முன்னாள் தீவிரவாத குழுக்களுக்கிடையே இடம்பெறும் கொலைகளையும் நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இத்தகைய கொலைகளுக்கு முடிவு கட்டுமாறும், இவ்வாறான கொலைகள் சம்பந்தமாக மக்களின் வெறுப்பான உணர்வைப் புரிந்து கொள்ளுமாறும் வேண்டுகின்றேன்.

எனது உரையை முடிப்பதற்கு முன் இன்னொரு விடயத்தை நான் எழுப்ப விரும்புகிறேன். மரண தண்டனையை மறுபடியும் கொண்டு வரும் அரசாங்கத்தின் பிரேரணையே அது. நாட்டில் இறுதியாக தூக்குத் தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது 1976ஆம் ஆண்டில் ஆகும். எமது சட்டத்தில் மரண

தண்டனை இருந்த போதிலும், மரண தண்டனைகள் வழங்கப்பட்ட போதிலும், அவை நீண்டகால சிறைத் தண்டனையாக மாற்றப்படுகின்றன. கொடூரமான கொலைச் சம்பவங்களும், குற்றங்களும் அதிகரித்து வருகின்றமையால், சில குறிப்பிட்ட குற்றங்களுக்காவது மரண தண்டனையை அமுல்படுத்த வேண்டும் என்று பிரேரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இது சம்பந்தமாக ஜனாதிபதி செயலகம் விடுத்த அறிக்கையை நான் தொட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். வழக்கை விசாரித்த நீதிபதி, சட்டமா அதிபர், நீதி அமைச்சு ஆகியவற்றின் சிபாரிசினைப் பெற்று மரண தண்டனை நிறைவேற்றுவது பற்றி தீர்மானிக்கப்படும் ஒரு நடைமுறை அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. நான் இந்த நடவடிக்கைக்கு எனது கடுமையான தாழ்மீக எதிர்ப்பைக் காட்ட விரும்புகிறேன். முதலாவதாக வாழ்வின் புனிதம் தொடர்ந்தும் சீரழிக்கப்பட்டு வருகின்ற சமுதாயத்தில், குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைமைகளில் கூட மரணதண்டனையை நிறைவேற்றுவது தாழ்மீகீதியில் தவறானது.

இரண்டாவதாக மரண தண்டனைச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள நாடுகளில் அதன் அமுலாக்கத்தை இடைநிறுத்தி வைக்கும்படி மனித உரிமைக்கான ஐ.நா. ஆணைக்குழு சமீபத்தில் தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. ஆகவே, 1976இல் கடைசியாகத் தூக்குத் தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்ட பின், இலங்கை வரலாற்றில் பின்னோக்கிச் செல்ல முயற்சிக்கிறது. மரண தண்டனையை மீளக் கொண்டு வருவதன் மூலம் சர்வதேச அபிப்பிராயத்துக்கு மாறாகவும் செல்கிறது. எனது அபிப்பிராயப்படி இது ஒரு பிற்போக்கான நடவடிக்கை.

மூன்றாவதாக மரணதண்டனை குற்றச்செயல்களைத் தடுப்பதற்கு உதவியதாக எவ்வித நம்பகரமான சான்றுகளும் இல்லை. இது பற்றி பல விஞ்ஞானபூர்வ ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும், இன்று வரை, நம்பத்தகுந்த ஆதாரம் எதுவும் இல்லை.

நான்காவதாக, இங்கிலாந்தில் கூட, மரண தண்டனைக்கு ஆளாக்கப்பட்டவர்கள், பின்னர் நிரபராதிகள் என்று தெரியவந்த நிகழ்வுகள் உண்டு. எமது நீதி முறைமையில் பல்வேறு குறைபாடுகள் இருக்கின்றமையால் மரணதண்டனை போன்ற கடுமையான தண்டனைகளை நிறைவேற்றுவது பெரும் தவறாகும்.

ஆகவே, இக்காரணங்களுக்காக, இந்த நடவடிக்கைக்கு எமது எதிர்ப்பைக் காட்டுவதுடன், அரசாங்கமும், எதிர்க்கட்சியும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நீதி நிர்வாகம் சம்பந்தமாக பூரண விவாதம் ஒன்றை நடத்த வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆசிரியர்கள்

ஜயதேவ உயன் கொட
கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின்
அரசியல் விஞ்ஞான, பொதுக்
கொள்கை பீடத்தில் பேராசிரிய
ராகவும் அதன் தலைவராகவும்
உள்ளார்.

அனுஷா தல்பாவெல நீலன்
திருச்செல்வம் நம்பிக்கையாளர்
சபையின் நிகழ்ச்சித்திட்ட,
நிர்வாக உதவியாளராக
உள்ளார்.

இலங்கையில் முன்னணி சமாதான மற்றும் மனித உரிமைகள் செயற்பாட்டாளர்களில் ஒருவரான கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம் அவர்களின் நினைவாக 'சமாதானத்தின் மகிமை' என்கின்ற இந்நூல் வெளியிடப் படுகின்றது.

இந்த நூலில் அகிம்சையின் பெருமையையும், ஆர்த்தத்தையும் உதாரணப்படுத்தி, மனித விடுதலை, அரசியல் மாற்றம், சமூக உறவுகள், சமாதானம் என்பவற்றை அடைவதற்கு அகிம்சையின் இன்றியமையாமையையும் பற்றி எடுத்துரைக்கின்ற பல எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைத் திரட்டி யுள்ளோம்.

கென்னத் கிராப்ட், வண. வல்பொல ராகுலர், ஜீன் சார்ப், மகாத்மா காந்தி, வண. கிம்டெங் நெம், எலிஸ் போல்டிங், பூத்ரஸ் பூத்ரஸ் காலி, ஜோன் போல் லெடராக், திலீப் சிமியோன், நீலன் திருச்செல்வம் போன்ற சமாதானம் அகிம்சை பற்றி பரப்புரை செய்யும் அறிஞர்களாலும், தத்துவ வாதிக்காலும் நூலின் கட்டுரைகள் ஆக்கப்பட்டவை. அளவிட முடியாத விகிதத்தில் வன்முறைச் சம்பவங்கள் இலங்கையில் சமீபகால சமூக அரசியல் வரலாற்றில் நிறைந்துள்ளன. வன்முறைக்கு எதிராக, தீர்க்கமான, ஒரு மாற்று வழியைத் தேடுவது இலங்கை மக்கள் முன் உள்ள பிரதான சொல்லாகும். அகிம்சையின் தத்துவார்த்த கலாசார மரபுகளிலிருந்து கற்றுக் கொள்வதுடன் ஜனநாயகம், பல்லினத்தன்மை, மனித உரிமைகள், மற்றும் சமூக நீதி என்பவற்றுக்கான தேடலையும் இணைத்துக் கொள்ளவும் வேண்டும்.

இலங்கையின் அரசியல் முரண்பாடுகளையும், சமூகங்களுக்கிடையே புரிந்துணர்வையும் புதிய முறைகளில் அணுகிப் பார்ப்பதற்கான பரந்த கட்டமைப்பையும், அதற்கான கால அவகாசத்தையும் ஒரு தத்துவம் என்ற ரீதியிலும் நடைமுறை என்ற ரீதியிலும் சமாதானம் ஏற்படுத்தித் தருகிறது. வன்முறையானது விடுதலையைப் பெற்றுத் தரும் வழியல்ல என்று, இலங்கையின் வன்முறை அரசியலும், சமூக முரண்பாட்டு அனுபவமும் எடுத்துச் சொல்கின்றன.

இந்த நூல் மூலம் முன்னெடுக்க விளைகின்ற சமாதானத்தின் மகிமை, முற்போக்கான மனிதகுல மாற்றத்துக்காக புதிய சாத்தியங்களைத் தேடுவதை இறுதி நோக்காகக் கொண்டுள்ளது. சமாதானம் என்பது, மக்கள் தனித்திருந்து பெயரளவில் அனுபவிக்கின்ற ஒரு தத்துவமல்ல. ஒன்றுபட்டு பொது நன்மைக்காக செயற்படத் தூண்டுகின்ற நம்பிக்கையும், மன உணர்வும் ஆகும். இலங்கையில் புரையோடிப் போயுள்ள பகைமையையும், வன் முறையையும் மாற்றி, அகிம்சை, சமாதானம் ஊடாக மன்னிப்பையும், மீள்நல்விணக்கத்தையும் ஏற்படுத்துவதற்கு இந்நூல் பங்களிப்பு வழங்கும் என நம்புகிறோம்.

பிரசுரம்:

இனத்துவ கற்கைகளுக்கான

சர்வதேச நிறுவனம்

இல. 2. கின்ஸி ரெறன்,

கொழும்பு 8.

தொ.பே. 685085/679745

தொலைநகல்: 698048

மின்னஞ்சல்: icescmb@sri.lanka.net

அனுசரணை:

நீலன் திருச்செல்வம் நம்பிக்கை

நிறுவனம்

108/1 ரோஸ்மீட் பிளேஸ்,

கொழும்பு 7.

தொ.பேசி: (+94) 697694

தொலைநகல்: (+94) 696618

மின்னஞ்சல்: nttrust@diamond.

lanka.net

வெப்தளம்: www.neelan.org

Printed by:

E-Kwality Graphics (Pvt) Ltd.

No. 315, Jampettah Street, Colombo - 13.

Tel : 2389848 Fax : 2389848

E-mail : jasikaran@walla.com